EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 66, 1 Şubat 1993

Emperyalizme karşı mücadele

Varşova Paktı'mn çökmesi ve Doğu-Batı bloklaşmasının sona ermesi, emperyalizmin dünya ölçüsündeki saldırgan ve müdahaleci etkinliklerinde yeni bir dönemin başlaması demekti. Doğu Avrupa'nın çöküş gümbürtüsü içinde gerçekleşen Malta Zirvesi bu yeni dönemi simgeliyordu. Emperyalist propaganda mekanizmasının "soğuk savaş"ın bitimi, evrensel bir barış, işbirliği ve istikrar döneminin başlangıcı ilan ettiği bu zirve, gerçekte bunun tam tersi bir gelişmenin önünü açıyordu. Bugün bu gerçek artık tümüyle ortadadır. Barış değil savaşlar, işbirliği değil emperyalist ve gerici çelişki, çekişme ve çatışmalar, istikrar değil yeni bir düzensizlikler ve istikrarsızlıklar dönemi başlamıştır dünya ölçüsünde.

Bu dönemin en belirgin özelliği emperyalizmin gemi azıya alması, müdahale, saldırganlık, savaş ve işgal girişimlerinde hiç bir engel ve ölçü tanımamasıdır. Malta Zirvesinden yalnızca yaklaşık bir yıl sonra gerçekleşen Körfez savaşı, günümüz emperyalizminin bu eğilim ve davranışının Doğu Avrupa olaylarını izleyen bir ilk örneği oldu; çağdaş kapitalizmin militarist özünü, saldırgan ve savaşçı doğasını yeniden, tüm çıplaklığı ve tüm çirkinliği ile gözler önüne sermekte gecikmedi.

Bugün dünyada bizzat emperyalizmin yarattığı, kışkırttığı, sürdürdüğü, çözümünü engelleyerek sürüncemede bıraktığı çok sayıda bunalım ve çatışma alanı var. Bunlardan ikisi, Körfez ve eski Yugoslavya, son iki yıldır hep ön plandaydı. Yakın zamanda bunlara bir üçüncüsü olarak Somali eklendi.

Körfez'de bütün ağırlığı ile süregelen bunalım, Aralık ayında aniden tırmandırıldı ve yeni yılın başında emperyalist koalisyonun Irak şahsında dünya halklarına yeni bir askeri güç ve tehdit gösterisine vardırıldı. Bölgede konumlandırılmış emperyalist savaş makinası, bir kez daha harekete geçirildi, Irak günlerce bombalandı.

Yugoslavya'da, eski fedaratif yapının özellikle Alman emperyalizminin kışkırtması ve teşvikiyle hızlandırılan dağılışı, uluslar boğazlaşması halinde seyreden gerici bir iç savaşa yol açtı. Eskiden kardeşlik içinde yaşayan Yugoslav halklarını acı ve ölüme boğan, kentlerini ve köylerini yıkıma uğratan bu gerici iç savaş, çeşitli iç ve dış kışkırtmalarla bugün yeni alanlara (Kosova, Makedonya vb.) yayılma eğilimi gösteriyor.

Yıllardır milyonlarca insanın açlıktan kırıldığı ve gerici kabile çatışmalarının acısını çektiği Somali ise, yeni yılın hemen arifesinde, kaba, çirkin ve onur kırıcı bir emperyalist müdahale ve işgale sahne oldu. Afrikanın bu son derece yoksul, fakat stratejik önemi büyük ülkesindeki otorite boşluğu bizzat emperyalist askeri güçlerle dolduruldu.

Bugün önplanda duran bu üç başlıca bunalım bölgesinin ortak özelliği, üçüne de ABD önderliğindeki emperyalist koalisyon güçleri tarafından fiilen el konulmuş olmasıdır. Her üç bölge de emperyalist askeri işgal ya da müdahale altındadır. Körfez'de emperyalizmin doğrudan taraftar ve çirkin saldırgan yüzünü dolaysız olarak göstermektedir. Zamanında uluslararası hukukun egemen kılınması ve Kuveyt'in bağımsızlığı kılıfı içinde gerçekleştirilen müdahale ve yürütülen yıkıcı emperyalist savaşın, gerçekte, yalnızca bölgedeki emperyalist çıkarların güvence altına alınması ve denetim dışı her gelişmenin anında ezilmesi için olduğu, bugün daha açık görülür hale gelmiştir.

Yugoslavya'da ise emperyalizm arabulucu rolündedir ve barışı gerçekleştirme ve "insan hakları" adı altında, sorunu iyice çıkmaza ve çözümsüzlüğe sürüklemektedir. Dün taraftarları kışkırtıp birbirine düşürenler, bu yolla nüfuz ve etkinlik kurmaya çalışanlar, şimdi de sözde soruna

bir çözüm bulma adına aynı emperyalist amaçları gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Somali'de ise emperyalist rolün en çirkini, en aşağılık ve ikiyüzlü biçimi sergileniyor. Emperyalistler Somali'ye yalnızca "insancıl" amaçlarla müdahale ettiklerini ilan ediyorlar ve bu yalanı haftalardır dünyanın dört bir yanına yayıyorlar.

Körfez'de uluslararası hukukun tesisi, Balkanlarda uluslararası barışın tesisi ve "insan hakları" ihlallerinin önlenmesi, Afrika Boynuzu'nda açlıkla mücadele ve merkezi otoriteden yoksun bir ülkede iç düzenin tesisi - bunlar emperyalist müdahale ve saldırganlığın bugün kendini arkasında sakladığı aldatıcı propaganda motifleridir. Emperyalizmin en çirkin ve hoyrat girişimlerine bu denli incelikli bahaneler gösterebilmesi ve milyonlarca insanı bir biçimde buna inandırabilmesi günümüzün acı bir gerçeğidir. Emperyalizmin bu başarısında, onun tüm bu kaba ve çirkin etkinliklerine "uluslararası hukuk" kılıfı giydiren Birleşmiş Milletler Örgütü'nün rolü büyüktür. Doğu Bloku'nun çöküşünden beri Birleşmiş Milletler Örgütü, emperyalist politikalarının basit bir aleti haline gelmiş bulunmaktadır. Bugünün güç ilişkileri içinde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararları, çok büyük ölçüde, ABD'nin uluslararası politikasına hukuksal bir nitelik kazandırmaktan öte özel bir anlam taşımamaktadır.

Emperyalizmin akıllı stratejistleri, Körfez krizinin daha ilk günlerinden itibaren, emperyalist politikanın çıplak niteliğini ve gerçek amaçlarını gizlemekte "Birleşmiş Milletler şemsiyesi"ni kullanmanın sağlayacağı tüm yararları görmüş ve emperyalist hükümetlere hararetle tavsiye etmişlerdi. Şunu da belirtelim ki, bu giderek etkisi azalan bir silahtır. Birleşmiş Milletlerin Güvenlik Konseyi sayesinde emperyalizmin basit bir aleti olarak iş gördüğü halklar nezdinde gitgide daha çok açığa çıkmaktadır.

Bu denli pervasızca yürütülen emperyalist etkinlikleri kolaylaştıran tüm öteki konjonktürel faktörler ne olursa olsun, temeldeki faktör emperyalist cepheye karşı devrimci kuvvetlerin dünya ölçüsündeki zayıflığıdır. Bu zayıflık bugünkü kaba müdahalenin konusu ülkelerde özellikle belirgindir. Eski Yugoslavya cumhuriyetlerinde işçi sınıfı ve emekçiler, kendi burjuvazilerinin gerici-milliyetçi politikalarının tuzağına düşmüş bulunmaktadırlar. Bunu aşan herhangi bir bağımsız devrimci önderlik ve örgütlenme işareti şu gün için görülmemektedir. Irak'ta Kürt hareketi bugün tümüyle emperyalizmin, Şii hareketi emperyalizm ve İran gericiliği ile bağlantılı islami akımların denetimindedir. Irak halkının geriye kalan kısmı ise emperyalizmin vahşi saldırganlığı karşısında tepkisini bugün için ancak Saddam gericiliği etrafında kenetlenerek göstermektedir. Somali'de de açlıktan, hastalıktan kırılan yığınlar devrimci birönderlikten yoksundurlar ve kabile reislerinin denetimindedirler. Kendi aralarında boğazlaşan kabileler ise reisleri aracılığıyla emperyalizmin denetiminde...

Tüm bu bunalım alanlarında ülke iç yaşamlarına gericiliğin tam egemenliği, emperyalizmin bu ülkelere kolay ve keyfi müdahalesinin de zeminini oluşturmaktadır. İçteki gericiliğe karşı mücadeleyi uluslararası emperyalist gericiliğe karşı mücadele ile birleştirecek devrimci alternatifler oluşmadığı sürece, emperyalizmin keyfi müdahaleleri ile halkların çektiği acıların sonu gelmeyecektir.

Türk burjuvazisi Türkiye'yi çevreleyen bölgelerde yaşanan bu emperyalist etkinliklerin dolaysızolarak içindedir. Bosna-Hersek için şoven bir kampanya eşliğinde ayrı bir görünüm çizmeye çalışıyor olsa bile, gerçekte herhangi bir bağımsız politikadan yoksundur. İzlediği politika ABD politikasının biruzantısıdır. Balkanlarda müslüman halkların hamisi kesilerek Bosna-Hersek için bir askeri müdahaleyi hararetle savunmakta ve kışkırtmaktadır. Ortadoğu'da geleneksel rolünü her zamankinden daha kaba, arsız ve kişiliksiz bir tarzda yerine getirmekte, Türkiye'yi Ortadoğu halklarına karşı emperyalizminin bir askeri üssü olarak kullandırmaktadır. Öte yandan Somali'ye ABD'den sonra en çok askeri en hızlı gönderen ülkelerin başında yer almaktadır. ABD emperyalizminin tam güdümündeki politika ve girişimlerine "büyük devlet" olmanın uluslararası gerekleri görünümünü vermek ve bunu yığınlar nezdinde bir propaganda motifi olarak kullanmak, Türk burjuvazisinin bugünkü davranış biçimidir.

Komünistler ve devrimciler, Türkiye'yi çevreleyen bunalım bölgelerindeki emperyalist etkinlikleri ve bu etkinlikler içinde Türk burjuvazisinin tuttuğu gerici-saldırgan konumu, yığınlar içinde sürekli bir biçimde teşhir etmek, yığınlarda emperyalizme karşı devrimci bilinci ve duyarlılığı geliştirmek, bunu eyleme dönüştürmek görev ve sorumluluğu ile yüzyüzedirler.

EKİM

ABD'nin haydutluğu sürüyor

Körfez'de yeni güç gösterisi

Körfez savaşının ikinci yıldönümünün arifesinde ABD yeniden Irak'a saldırdı. Birleşmiş Milletler kararlarına uyulmadığı gerekçesiyle ve Bush'un Beyaz Sarayı terketmesine birkaç gün kala başlatılan bu yeni saldırının gerçekamacını anlamak kolay değildir. Pentagon'un televizyon, radyo ve günlük burjuva basın aracılığıyla piyasaya sürdüğü ve hergün enine boyuna yorumlanan gerekçelerin tamamı uydurmadır, yalandır. Olayın gelişimine girmeden, ileri sürülen saldırı gerekçelerini tek tek sıralamaya çalışalım.

1) 36. paralelin kuzeyine ve özellikle de 32. paralelin güneyine Saddam rejiminin füze ve uçaksavar bataryası yerleştirerek bölgede uçuş yapan ABD ve müttefiklerinin (Fransa ve İngiltere) uçaklarını tehdit etmesi, dolayısıyla Birleşmiş Milletler Örgütü'nün konu ile ilgili kararlarının açıktan ihlali.

2) Irak askerlerinin sivil kıyafetle dört kez ardarda Kuveyt'e girerek Kuveyt işgali döneminden kalan bazı malzeme ve tesisatları alıp götürmeleri. Başka bir ifadeyle, yeniden güç toplayan Saddam'ın ABD'yi yeniden savaşa sürüklemek için provokasyon ortamı yaratması.

3) Irak rejiminin yeniden toplu imha silahları, hatta nükleer bomba imal etme girişimlerinde bulunmaları.

Bu üç temel sözde gerekçe, basında enine boyuna abartılarak gerçekleşmiş gibi verildi. Oysa sorunun özü başka yerdedir, en azından sıralanan gerekçelerin hiç birinin ciddi bir boyutu yoktur. Şöyle ki:

a) 36. paralelin kuzeyini Irak merkezi hükümetinin askeri ve idari otoritesine yasaklayan herhangi bir Birleşmiş Milletler kararı yoktur. ABD sözde Kürtleri korumak gerekçesiyle, bu bölgeyi Saddam rejimine Pentagon'un keyfi bir kararı sonucu yasaklanmıştır. Bu, Kürtlerin kukla bir "devlet" kurmaları için uygulanan toplu bir yasaktır. Yani Irak ordusu ne havadan ne de karadan girebilmektedir.

32. paralelin güneyine ilişkin yasak ise aynı şekilde ABD tarafından yürürlüğe konmuştur ve sözde Şiileri Irak rejimine karşı korumak içindir. Yani BM'nin bu bölge için de herhangi bir yasaklama kararı mevcut değildir. Fakat bu yasağın niteliği kuzeydekinden farklıdır; sadece Irak'ın savaş uçakları giremez, kara kuvvetleri için herhangi bir engel sözkonusu değildir.

b) Irak askerlerinin sivil kıyafetle Kuveyt'in kuzeyine arka arkaya dört kez girerek orada Körfez savaşı öncesinde terkettikleri araç/gereçleri almaları, BM ile Irak yönetimi arasında ateşkes antlaşmasından sonra varılan mutabakatla öngörülmüştür. Yani bu hakkı Irak'a tanıyan bir BM kararı gerçekten mevcuttur. Abartılacak ya da şaşılacak tek yanı, sadece stilde Saddamvari bir davranış tarzı izlenmiş olmasıdır. Ama yine de Irak yönetiminin bu meseleyi neden Bush'un görevini terkedeceği günlere tekabül ettirdiği ve o kadar cüretkarca yaptığı biraz kuşkulandırıcıdır.

c) Irak rejiminin nükleer silah sanayiini yeniden geliştirdiği ve bu arada uçaksavar batarya ve füzelerinin tehlike arzettikleri iddiasına gelince, sorunu biraz genel çerçevede düşünmek gerekiyor. Saddam'ın ve onunla özdeşleşmiş Irak rejiminin kuşkusuz öyle bir niyeti mevcuttur. Bunda yadırganacak ve şaşılacak bir şey de yoktur. Fakat, Saddam'm niyeti Irak'ın gerçeği yerine konulamaz.

* * *

Irak tamamen tahrip edilmiş, yıkılmış bir ülkedir. Emperyalizm Körfez savaşında yalnızca Irak'm silah sanayiini ve ordusunu ezmekle yetinmedi, ekonomik altyapısını da çökertti. Fabrika, yol, köprü, hava alanı, haberleşme tesisatı vb. gibi temel yapı ve sektörleri de tahrip etti. Emperyalist koalisyon için de zaten önemli olan bu idi, bu ülkeyi ancak böyle dize getirebilirdi. Savaşın bittiği saatten itibaren Irak'ın yeniden inşası başladı, katı ambargonun eşliğinde ve ona rağmen. Dolayısıyla Irak'ın içinde bulunduğu mevcut koşullarda Saddam'ın kimse ile, hele ABD ile doğrudan boy ölçüşecek ne kudreti ne de niyeti olabilir.

Saddam ABD'deki yönetim değişikliğinden istifade ederek bir "gol" atmak istedi deniliyor, kime ne golü atacak Saddam? Clinton 3 Kasım akşamı seçim sonuçlarını alınca "hükümetler geçici, ABD'nin çıkarları kalıcıdır" dememiş miydi? ABD emperyalizmi Beyaz Saray'ın kiracısı değişecek

diye Saddam gibilerinin karşısında tereddüte mi kapılacak? Ya da, yok Bush Saddam'ın ayakta kalmasını içine sindiremediği için son günlerde son darbeyi vurmaya çalışıyor, yok Clinton yönetimine mayın döşüyor, bunlar büyük bir utanmazlıkla insanların önüne sürülen uydurma ve aldatıcı palavralardır.

ABD isteseydi Kuveyt'in işgalini engellerdi. Oysa Saddam'ı bilinçlice hazırlanmış bir plan çerçevesinde o bu maceraya teşvik etmiştir. ABD'nin çelişkisi Saddam'la olsaydı, onu istediği an kolaylıkla harcayabilirdi. Savaşın ardından Saddam ve rejiminin Irak halkı tarafından alaşağı edilmesinin tüm koşulları biraraya gelmişti, bunu ABD engelledi. İlk hamlede herkesi Saddam rejimine karşı ayaklanmaya teşvik ettiler. Ayaklanan Kürtler savaşta ağır yara almış, uçurumun eşiğine dayanmış Saddam rejimini yıkmasınlar, fırsattan istifade edip bağımsız bir Kürt devleti kurmasınlar diye ABD ve müttefikleri tarafından kuzeyde "sizleri Saddam'a karşı koruyoruz" gerekçesi ile denetim altında alındılar, etkisiz bırakıldılar. Talabani ve Barzani'nin entrikalarıyla oyaladırıldılar. Benzer bir durum güneyde yaşandı. ABD savaş uçaklarının attıkları bildirilerle Şiilere ayaklanma çağrısı yapıldı. Şiiler ayaklandılar, fakat işgal ordularının gözleri önünde kılıçtan geçirildiler.

Sırası gelmişken, sözde BM kararı nedeniyle kuzeyde ve güneyde ayrı ayrı yasak modelleri uygulanıyor. Kuzey Bağdat yönetimine tamamen yasak, güneyin ise sadece hava sahası yasak. Kuzeyde Talabani ve Barzani şebekesi CİA'nın direktiflerine harfiyen uyuyor, bu konuda kaygı duyulacak hiç bir şey yok. Fakat güneyde durum farklı; Şiilerin kalbi Tahran'dan yana atıyor. Tahran-Şii işbirliğine dayanan yeni bir çıbanbaşının güneyde belirmesini engellemek için, ABD Irak Kara Kuvvetlerine yasak koymayı uygun görmedi. Ve Şiilerin ayaklanmasını, Mart 1991'de, Saddam hiç kaygılanmadan kana boğabildi.

ABD Saddam rejimine bir alternatif bulamamanın sıkıntısını çekiyor ve bu seçeneksizlikten dolayı onunla bir arada yaşamaya mahkum olmuş durumdadır. Bu zoraki birliktelik koşullarında ABD muhatabını en zayıf konumda tutmaya özen gösteriyor, oluşturduğu statükoyu korumaya çalışıyor. Zira, Saddam rejimi Körfez savaşında ağır yara almıştır, askeri gücü tamamen çökertilmiştir, toprak bütünlüğü zedelenmiştir.

Saddam ABD'deki başkanlık değişikliğini, Bosna-Hersek'e karşı gözlemlenen kayıtsızlığı ve bu kayıtsızlığın yarattığı vebali dikkate alarak ABD'nin Irak'ta oluşturduğu statükoyu görece de olsa lehine dönüştürmeye yeltenmiştir. Basının provokasyon diye adlandırdığı bazı girişimlerle Saddam insiyatifi ele geçirmeyi denemiştir. Saddam'ın tekil girişimler olarak düşündüğü davranışları ABD bölgedeki konumuna ve dünyadaki itibarına sinsice indirilen bir darbe olarak algılamış ve saldırıya geçmiştir.

ABD'nin son saldırısı daha ziyade bir uyarı niteliğindedir. Saddam rejiminin ayakta kalmasının ancak bölgede yaratılan ve Irak üzerinde yoğunlaştırılmış statükoya boyun eğmeye bağlı olduğu hatırlatılmak istenmiştir. Bu saldırı aynı zamanda dünya ölçeğinde minyatür bir boy gösterisidir de.

Fakat, ABD'nin niyetinden bağımsız olarak saldırı Saddam ve rejiminin itibar kazanmasına, kitle desteği elde etmesine de yol açmıştır. Ambargo koşullarında yaşayan Irak halkının ABD saldırısına duyduğu tepki Saddam ve rejimine hatırı sayılır bir desteğe dönüşmüştür, moral gücü vermiştir.

ABD Körfez savaşıyla Irak'ta oluşturduğu hassas dengeyi korumak ve idare etmekte sıkıntı çekiyor. Bağdat rejimini zayıflatmakla Kürtler ve Şiiler şahsında iki merkez kaç kuvvetin kendilerini daha serbestçe ifade etmelerinin yolunu açtı. ABD bir yandan bu iki merkez kaç kuvveti dizginlemek sorunu ile karşı karşıya olduğu gibi, diğer taraftan Bağdat rejimini yakın takip altında tutma misyonunu da üstlenmiştir. Irak ABD için potansiyel bir labirent olma konumunu korurken karmaşaya bir de İran sorunu ekleniyor. Körfez savaşının bitiminden bu yana Batılı yetkililer, özellikle de ABD'liler İran'ı parmakla göstermeye başladılar. İran'ın hızlı bir silahlanma (yılda ortalama 2 milyon dolar) sürecine girdiğine işaret eden Batılılar bunu kendilerine yöneltilen bir tehdit olarak algılıyorlar. Iran'ın yeni bir çıban başı olarak nitelendirilmesinin anlamı ancak ABD'nin stratejik hesapları çerçevesinde değerlendirildiğinde anlaşılır. ABD emperyalizminin dünyanın jandarması kalmaya devam etmesi ve hegomonyasını ilelebet sürdürebilmesi için saptadığı stratejik hedefler genel olarak şunlardır;

1) ABD ile başa güreşebilecek ve doğal olarak Almanya'nın önderlik edeceği Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun, ekonomik entegrasyon sonucu politik bir kimliğe kavuşmasını engellemek.

2) Eski Sovyetler Birliği'nin bazı cumhuriyetlerini de yedeğine alma ihtimali olan Rusya'nın, ileri teknoloji ile donanmış bir kapitalist

rakip olmasını önlemek. Başka bir ifade ile, Sovyetler'den kalan teknolojiyi talan etmek, eski uzman kadrolarının üretkenliklerini sekteye uğratmak, mali ve politik olarak sabote etmek.

3) Nükleer silahların ABD'nin güdümünde olmayan veya güvenmediği ülkelerin eline geçmesini ne pahasına olursa olsun engellemek.

4) Temel enerji kaynaklarından en önemlisi olan petrolü şimdilik iktisadi alanda çekiştiği rakiplerine, özellikle de Japonya'ya karşı silah olarak kullanabilmek için, Ortadoğu'daki petrol üreticisi ülkeleri zaptı rapt altına almak. İşte İran sorunu bu bağlamda gündeme geliyor. Sorun bir bakıma çok açıktır: ABD özellikle Ortadoğu'da bağımsız, politikasını ABD'nin çıkarlarına uygun bir tarzda saptamayan devlet istemiyor. İran'ın ABD'yi hedefler anlamda herhangi bir somut icraatı yok. Ama onun dümen suyunda olmaması, ABD'yi çileden çıkartan tek ama yeterli bir nedendir. Kim olduğu iyi bilinen, ne dediğini çok iyi bilen ve bir şey dediği zaman da boşuna söylemeyen Henri Kissenger, Irak'a karşı yöneltilen son Amerikan saldırısı vesilesiyle, sorunu şöyle özetliyor: *"Körfez savaşı sırasında ABD Saddam'ı devirmemekle hata yaptı, devirmeli veya devirtmeliydik. Geleceğin sorunu ise İran'dır."* Kissinger'in yalın diplomat ağzıyla söylediği yeterince açıktır: Ayakta kaldığı sürece Saddam bizi şu veya bu şekilde uğraştırır. İran'la uğraşacağımız ise kesindir. Saddam'ı devrimemekle belki de ikisi ile aynı anda uğraşma riskini almış olduk, demek istiyor.

Cem **KAYNAK**

Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi!

İncirlik Üssü yine kullanıldı

ABD Irak'a karşı düzenlediği son saldırı sırasında yine İncirlik Hava Alanını kullandı. Bu kullanım burjuva basında tartışıldı, polemiklere konu oldu, bazı köşe yazarları tarafından sözde sert bir biçimde eleştirildi. Burjuva gazeteci ve politikacılarının konuya ilişkin yorum ve eleştirilerini bir ana tema etrafında toparlamak mümkündür; ulusal gururumuz zedelenmiştir!

Bu çevreler İncirlik Üssünün ABD ordusu tarafından kullanılmasına özünde karşı değiller, ama kullanımda uygulanan prosedürün kabalığından yakınıyorlar. Veya konuyu iktidar/muhalefet çekişmesinin bir argümanına indirgeyerek, "hükümetten izin alındı mı?", "mecliste tartışılmalıydı" vb. gerekçelerle dikkatleri olayın meşruluk, yasallık boyutu üzerinde yoğunlaştırıyorlar.

Oysa İncirlik Üssünün kullanımının önemi ve anlamı başkadır. Olayın "ulusal gurur" ve "meşruluk" sınırları içerisine hapsedilerek düşünülmesi, yorumlanması ve tartışılması konunun gerçek boyutunun köreltilmesine, dikkatlerden kaçırılmasına hizmet ediyor. Olayın gerçek zemininden hareket edilerek, politik boyutları ile değerlendirilseydi güçlü bir kamuoyu tepkisinin oluşumunun yolu açılırdı. Anti-Amerikancı bir kamuoyu tepkisinin önünü kapamak, yolunu kesmek amacıyla sorun meşruluk düzeyinde değerlendirildi, manevranın fazla sınırlanmaması için bir iki kuru sıkı eleştiriyle de süslenerek bayağılaştırıldı. Burjuvazinin kalemşörleri hükümetten izin alınsaydı, mecliste tartışılsaydı sonuç aynı olur, ama Türkiye Cumhuriyeti'nin onuru bu kadar zedelenmezdi, demek istiyorlar.

Fakat olayın iğdiş edilerek, çarpıtılarak kamuoyuna sunulmasına karşın İncirlik sorunu Türkiyenin ikinci emperyalist savaştan bu yana ki uluslararası konumunu ve bölgedeki üstlendiği rolün gerçek niteliğini somut bir biçimde ifade etmiş, gözler önüne sermiştir. Dolayısıyla İncirlik olayı ancak Türkiyenin uluslararası ilişkileri, konumu ve Orta Doğu'da üstlendiği rol çerçevesinde değerlendirildiğinde gerçek anlamını bulur, boyutları anlaşılır.

ABD'nin Türkiye Cumhuriyeti hükümetinden "izin almasını" beklemek yerine ABD/TC ilişkilerini sorgulamak gerekiyor. Bu ilişkiler incelendiğinde "izin almanın" anlamsız kaldığı anlaşılır. TC ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra ABD'nin ideolojik, politik ve ekonomik vesayeti altına girmiştir. Bu ilişkinin çirkefliği ilk kez kendisini Kore savaşında ifade etti. Emperyalizmin Sovyetler Birliği'ne karşı ileri karakoluna dönüştürülen, radar ve dinleme istasyonları ile baştan başa donatılan Türkiye o günden

(Devamı s.7'de)

"Sakıncalı piyade"den "ulusal kahraman"a

Uğur Mumcu Suikasti

24 Ocak'ta patlayan bomba Uğur Mumcu'yu parçalara ayırırken, *Cumhuriyet* gazetesinden-*Tercüman* gazetesine, başbakandan cumhurbaşkanına, hükümetten muhalefete, sendika bürokratından sermaye temsilcisine kadar tüm düzen ve devlet güçlerini tek nizam, tek cephe olarak birleştirdi. Düzen güçleri ortaklaşa yaktıkları ağıtla bu büyük "atatürkçü", "kuvay-ı milliyeci", "devletçi", "hukukçu", "laik", "cumhuriyetçi" aydının kaybından dolayı duydukları üzüntüyü dile getirdiler. Oysa zamanında devrimci demokrat bir çizgiyi, ilerici fikirleri az-çok tutarlılıkla savunan Uğur Mumcu, 12 Mart'ta aynı devlet güçlerinin - tutuklamadan sürgüne dek- türlü baskı ve zulmüne maruz kalmış, hatta "sakıncalı piyade" ilan edilmişti. Sonraki dönemde tartışmalı bir devrimcilikten tartışmasız bir devletçiliğe geçen Uğur Mumcu, bu değişimle birlikte düzenin "sevgili yaramaz çocuğu" olarak bağra basılmıştır.

Kamuoyunda daha ziyade geçmişinden hareketle "solcu", "devrimci-demokrat" ve hatta "sosyalist" olarak tanınan Uğur Mumcu gerçekte ve (bugün arkasından ağlandığı gibi) gerçekten de yılmaz bir düzen savunucusuydu. Rüşvet, kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, mafya vb. gibi kapitalist sisteminin kusmuğuna karşı sürdürdüğü mücadelesi özünde düzenin sivri uçlarını törpüleme, onu aklama çabasından başka bir şey değildi. Başarılı ve etkili bir burjuva demokratı olan Uğur Mumcu tüm kritik noktalarda devlet yanlısı tutumunu ilan etmekten, dahası koyu bir gericilikle Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında sömürgeci Türk devletini; devrimciler ve devrimci örgütlere karşı devlet terörünü; işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine karşı devlet politikasını savunmaktan geri durmadı. Bir zamanlar kontr-gerillanın tezgahından geçen Uğur Mumcu'nun bir dönem sonra kontr-gerillayı gizleyen veya meşrulaştıran yazı ve araştırmalar için kalem oynatabilecek bir konuma düşmesi, bugün devletin eskinin "sakıncalı piyade"sine "ulusal kahraman" muamelesi yapmasının temel nedenlerden biridir.

Oysa Uğur Mumcu bu ülkede arkadan, sinsice vurulan ilk gazeteci değildir. Dahası hergün onlarca, yüzlerce failli meşhul cinayet işleniyor, insanlar işkencede katlediliyor, gözaltında kayboluyor. Kürdistan'da ve Türkiye'de yalnızca son bir yıl içinde devlet terörüyle öldürülen, işkenceden geçirilen, gözaltında kaybettirilen insan sayısı askeri cunta döneminin de üstüne çıkmış bulunuyor. Resmi rakamlar bile öldürülen gazeteci sayısını 13'ü, faili meçhul cinayetlerin ise 200'ü geçtiğini ortaya koymaktadır. Devrimci yurtsever gazeteciler ardarda hain suikastlara kurban giderken burjuva basın sessizliğini "onlar gazeteci değil militandır" sözleriyle bozmuştu. Hergün genç-yaşlı onlarca insanın Kürdistan'da soykırımdan geçirilmesini gözünü kapatarak yorumsuz karşılayan, daha da ileriye giderek tüm Kürt halkını terörist ilan eden aynı basın ve aynı düzen güçleri, gencecik devrimcilerin gün be gün katledilmesine ise alkış tuttular. *Özgür Gündem* gazetesi yayınının kanlı cinayetlere kadar vardırılan ve sistemleştirilen baskılarla engellenmesi değil tepki toplamak, açıktan desteklendi.

Burjuvazinin bu iğrenç ikiyüzlülüğü özünde sonderece tutarlı ve doğal bir tutumdur. Adı ister demokrasi ister faşizm olsun, burjuva diktatörlüklerin tümünde "fikir özgürlüğü" düzen için düşünenler, "insan hakları" düzen için yaşayıp ölenler, "özgürlük" düzene hizmet edenler için vardır. Diğerlerine düşen sömürü, baskı, zulüm ise meşrudur, revadır.

Bugün faili meşhul cinayet denince kendileri tarafından saptanan tam 200 kişiden yalnızca Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Bahriye Üçok ve Uğur Mumcu'yu hatırlayan Türk burjuvazisi, dizlerine kadar kan içinde, Uğur Mumcu suikastını gerici, şoven bir provokasyona dönüştürmeye yeltendiler.

Oysa düzenin en pis, en kokuşmuş, en karanlık artıklarının üstüne giden Uğur Mumcu, yine onun en pis, en kokuşmuş ve en karanlık güçlerinin kurbanı oldu. Türk burjuvazisi anında basın, TV, radyo ve diğer tüm iletişim araçlarını devreye soktu ve geniş çaplı bir çarpıtma kampanyası başlatarak kamuoyunu yönlendirmeye, gerçekleri çarpıtmaya çalıştı.

"Olaylarda yabancı parmağı", "karanlık terör güçleri" gibi klasik ve boş varsayımların, olayı üstlenmiş olan "İslami Kurtuluş Örgütü" gibi daha

somut olasılıkların yanısıra, kasıtlı ve sistematik bir tarzda, suikastla-PKK arasında bir ilişki kurulmaya çalışıldı. Polisin "PKK işine benzemiyor" açıklamasına rağmen, bütün burjuva köşe yazarları ve yorumcular, ısrarla ya açıktan açığa ya da daha örtülü bir biçimde "kürtçüleri" veya PKK'yı sorumlu tuttu, yapay bir tarzda dikkatleri bu yöne çekti.

Uğur Mumcu'nun arkasından timsah gözyaşları döken, 'insan hakları', 'fikir özgürlüğü', 'demokrasi' çığlıkları atan burjuva basın ve devlet güçleri kitleleri cenazeyi düzenin gövde gösterisine çevirmeye çağırdılar. Bu yolla, daha çok devrimci-demokrat olarak tanınan Uğur Mumcu'nun sinsi bir suikasta kurban gitmesi üzerine kitlelerde uyanan ve yer yer kendiliğinden gösterilere dönüşen ilerici tepkiyi kendi devletçi, atatürkçü, şoven kasnaklarına akıtmaya çalıştılar. Fakat görünen odur ki, uzun zamandır sükunetini koruyan kitlelerin nihayetçıkış yolu bulan birikmiş ve bastırılmış tepkilerini bu kalıba dökmek olanaklı olmadı. Suikastı izleyen günlerde Türkiye binlerce, onbinlerce insanın katıldığı protesto eylemlerine sahne oldu. Uğur Mumcu'nun cenazesine Türkiye'nin her bir yanından yüzbinlerce insan aktı. Kitlelerin dile getirdiği "Türkiye İran Olmayacak", "Kahrolsun Faşizm", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Devlet Terörüne Son" vb. gibi sloganlar; yakaya takılan kızıl karanfiller; havaya kalkan sol yumruklar... tüm bunlar Uğur Mumcu cinayetinin, sesi soluğu uzun zamandır çıkmayan ara sınıf aydınlarını ve "eski solcu" çevrelerini olduğu gibi toplumun ilerici kesimini de harekete geçirdiğini ve ona dinamizm kazandırdığını göstermektedir.

Uğur Mumcu'nun popülaritesini aşan bu kitlesel hareketlilik, özünde gericiliğe ve yobazlığa yönelmesinerağmen yer yer, zaman zaman hükümeti ve devlet politikalarını da hedef almaktadır. Sokağa dökülen kitlelerde, özellikle, her geçen gün radikal islamcı güçlere daha çok kapı aralayan, Hizbullah ve benzeri örgütleri kontr-gerilla faaliyetleri için kullanan devlete karşı gittikçe artan bir güvensizlik ve geleceğe yönelik bir kaygı sezilmektedir.

Uğur Mumcu'yu katleden bomba gibi ansızın ve amansız patlayan bu kitlesel protesto ve gösterileri kendi kontrolünde tutmakta etkisiz kalan Türk burjuvazisi, "PKK ve bölücü terör" sopasından "dış kaynaklı fanatik islamcı teröristler"e ani bir dönüş yaptı. Kimi burjuva köşe yazarları Uğur Mumcu suikastinin kendiliğinden bir tarzda harekete geçirdiği ilerici dinamiklerin önüne geçmek amacıyla "Uğur Mumcu cinayeti aşırı gruplar tarafından saptırılmak isteniyor" yorumunda bulunurken; dünün bulvar solcusu bugünün MİT'cisi Yalçın Doğan gibi bazı yazarlar ise "vatan, millet, sakarya" edebiyatını bırakıp, kitlelerin basıncıyla faşizme "no paseran" demek zorunda kalmaktadırlar. Kitlelerin tepkisi o denli etkili oldu ki *Sabah* gazetesi gibi bir medya tekeli bile olayda MİT parmağına dikkat çekme gereğini duydu. Burjuva basını kulaktan kulağa fısıldanan kontr-gerilla, CİA, devlet içindeki karanlık güçler vb. gibi yorumlara satır aralarında da olsa yer vermeye başladı.

Görünen odur ki, Türkiye'de içten içe kaynayan ve gittikçe artan toplumsal huzursuzluk uygun bir momentte sokağa taşabilmekte/taşmaktadır. Burjuvazi bugün henüz kontrol altına alabildiği bu ve benzeri olaylar karşısında gittikçe daha çok zorlanmaktadır.

İncirlik Üssü yine...

(Baştarafı s.5'de)

bu güne kadar bu uşaklık statüsüne büyük bir sadakatle layık olmaya çalıştı.

İncirlik Hava Alanının ABD tarafından kullanımı bu ilişkiler çerçevesinde düşünüldüğünde yadırganacak neyi var? Efendi/uşak ilişkilerinin modern bir versiyonu olan ABD/TC ilişkileri hep pekişerek ilerlemişlerdir. Bu bağlamda "ulusal onur", "ulusal gurur" aramak saçmalıktır. Türk burjuvazisi o değerleri bir avuç dolar satalı yıllar oldu.

TC'nin bu ilişkiler çerçevesindeki sıfatının yanısıra bir de bölgede üstlendiği bir misyonu vardır; Orta Doğu'ya jandarmalık etmek. Şimdilik, ABD, jandarmasının boyunu aşan işi kendisi yapıyor. İncirlik bu misyonun bir aracıdır. Üstelik ABD'nin Orta Doğu'daki en büyük askeri üssü olmakla da ünlü olduğu gibi 1958'de Lübnan'a karşı kullanılmış, 1962'de Sovyetler tarafından düşürülen U-2 casus uçağı buradan havalanmıştı. İncirlik Üssü esas misyonunu körfez savaşı ile birlikte tam kapasite oynuyor. Türkiye topraklarından hareketle ABD çıkarları için bölgeye dehşet ve ölüm saçıyor.

İncirlik Ortadoğu halklarına ölüm kusan bir katliam üssü olarak ortada dururken tartışılması gereken "ulusal onur" değil Türk devletinin ve burjuvazisinin uşaklığı ve satılmışlığıdır.

O katıksız bir kemalistti

Cumhuriyet gazetesinin popüler yazarı Uğur Mumcu bir suikast sonucu öldürüldü.

Onu biz öldürmedik.Biz suikastçı değiliz. Suikastçileri araştırıp-bulmak da işimiz değil. Biz devlet değiliz. Bulsunlar. Bizi ilgilendiren başka şeyler var.

Uğur Mumcu kimdi?

Uğur Mumcu katıksız bir kemalistti. Yani devletçiydi. Yani Cumhuriyetçiydi, laikti, milliyetçiydi, halkçıydı. Uğur Mumcu'nun bütün ömrü Kemalizmin bu ilkelerini ödünsüz savunmakla geçti.

Kemalizm bir burjuva ideolojisidir. Kemalizm bir orta sınıf (milli burjuvazi) hareketiydi, bir devlet partisiydi ve nihayet Kemalizm devlet idi.

Uğur Mumcu bir orta sınıf aydınıydı. O burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde bir baskı aygıtı olan devletin dördüncü kuvveti devlet basının, basın partisinin önde gelen militanlarından biriydi. Belki de en birincisiydi.

Kemalizme göre biz "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir millet"tik, "Türkiye'de Türklerden başka bir millet yok"tu. Tersini iddia edenler Kemalizme göre komünistti, Cumhuriyetimize yönelmiş kökü dışarda ulus düşmanı bölücülerdi. Komünizmin de, bölücülüğün de (yani kürtçülüğün) görüldüğü yerde başı ezilmeliydi.

Katıksız kemalist Uğur Mumcu hem komünizme, hem sınıf savaşına ve hem de bölücü kürtçülüğe karşıydı. Ona göre sınıf savaşından söz edip bu uğurda mücadele etmek terörizmi savunmaktı. Sınıf savaşında ölenler de teröristtiler. Keza ona göre ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak, onların özgürlüğünden yana olmak bölücülüktü. Emperyalizmin ajanı olmaktı. MİT'çi olmaktı. Misak-ı milli sınırları içinde sınıf savaşına da, özgürlük savaşma da yer yoktu. Onun samimi inancı buydu.

Bu nedenle ömrü suikast öncesi dakikasına değin anti-komünist ve anti-Kürt olmakla karakterize oldu. Terörist dediği komünistler, komünist örgütlerin ve bölücü dediği Kürt devrimcilerinin faaliyetlerini ve bağlantılarını araştırıp, dördüncü kuvvet devlet partisi basın olarak devletine hizmet etmekle geçti. Son olarak ise bir özgürlük ve eşitlik partisi olan PKK'nın "emperyalizmin aleti" bir parti olduğunu, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın ise bir MİT mensubu olduğunu kanıtlama peşindeydi.

Öyle ki, bu konuda bir zamanlar kendisini "sakıncalı piyade" olarak gören devletten takdir aldı, teşvik gördü. Tüm bir devlet arşivi kendisine açıldı. MİT'in büyük yardımına mazhar oldu sürekli. Tüm MİT'çiler, tüm devlet partileri yardımına koştular. En son olarak da 12 Mart'ta yan koğuşunda yatan seçkin devrimci Deniz Gezmiş'lerin idamı için kalem kıran bir 12 Mart savcısından, DYP'li faşist Baki Tuğ'dan bilgi aldı.

Uğur Mumcu bir MİT'çiydi. Saflarında militanlık yaptığı basın ise bir MİT bürosuydu.

Ömrü yetmedi. Hizmetlerine karşılık, karışık bir suikastin boy hedefi olmaktan kurtulamadı. Vuruldu, susturuldu.

Suikastanında Türkiye'de son yıllarda yaşanan en büyük hareketliliğe yol açtı. Devlet mekanizması tüm uzuvlarıyla son vidasına kadar hareket kazandı. Asker-sivil tüm devlet erkanı suikast yerine koşup, gözyaşı döktüler. Radyo ve televizyonlar normal yayınlarını kesip Uğur Mumcu suikastını haberlediler. Her kanaldan anında Uğur Mumcu belgeselleri ekranlara gelmeye başladı. Her cepheden yoğun ve yaygın bir anti-komünist ve anti-Kürt kampanya başlatıldı. Bilinçsiz yığınlara kampanyaya katılmaları için çağrı yapıldı. Anti-islam tepkileri aslında görüntüydü. Devlet eninde sonunda bir islam devleti de değil miydi?

12 Eylül'le birlikte yoğunlaştırılarak memleketin her sokağında kuran kursları açıp teşvik eden, körpe beyinlere islam ideolojisini şırınga eden, imam hatip liselerinin sayısını beşe-ona katlayan, bakanlarının icraatı hergün bir imam hatip lisesi, bir islam enstitüsü olan, üniversite ve yüksek okullarda imam hatip mezunlarına kontenjan ayıran, camilerin birer büyük kitle gösterilerinin merkezi haline gelmesinin yolunu döşeyen, nihayet imam hatip mezunlarına harp okullarına girme kanunu çıkaran bu devlet değil midir?

Kürdistan'daki pis ve haksız savaşta Hizbullah kontralarıyla iç içe çalışıp, Kürt devrimcilerini katleden de bu devlettir.

S.M

Kamu çalışanları sendikalarının durumu ve 15 Ocak'ın gösterdikleri

Kamu çalışanları, yaklaşık 3 yıldır düzenli olarak sürdürdükleri zam dönemi eylemliliklerinin sonucusunu 15 Ocak'ta yaptılar. 17 civarında sendikanın oluşturduğu Kamu Çalışanları Platformunun Aralık ayında aldığı karar gereği yapılan bu eylemler, geçmiş zam dönemlerinde yapılan eylemlerle ve bir süre önce yapılan Ankara yürüyüşü eylemleriyle kıyaslandığında oldukça zayıf kaldı. 15 Ocak eylemleri sağlık ve maliye işkolları ve İstanbul ile sınırlı kaldı. İstanbul dışında sadece Diyarbakır, İzmir ve Adana illerinde küçük çapta "eylemler" gerçekleştirilebildi. Bir süre önce yapılan eylemlere binlerce kamu çalışanın katıldığı Ankara'da ise, Ankara Kamu Çalışanları Platformu'nun aldığı karar gereği hiç bir eylem yapılmadı.

İstanbul'da eylem yapılan sağlık ve maliye işkollarında da, eylemler belli işyerleri ile sınırlı kaldı. Bu işyerlerinde de katılım oldukça zayıftı. Oysa yine bu işkollarında geçen Temmuz döneminde birçok ilde ve işyerinde geniş katılımlı iş bırakma eylemleri yapılabilmişti.

15 Ocak'ta eğitim işkolunda yaşananlar ise oldukça ibret vericiydi. Eğit-Sen, Diyarbakır'da öldürülen iki öğretmen için 15 Ocak'ta sadece yöneticiler düzeyinde 1 günlük iş bırakma kararı aldı. İlk bakışta öldürülmelere karşı yapılacağından oldukça radikal görünen bu karar, aslında apaçık reformist bir mantığı taşıyordu. Türk-İş'in "3 Ocak Genel Grevi" mantığını taşıyan bu kararla, Eğit-Sen'in reformist yöneticileri bir taşla iki kuş vurmuş oldular. Hem Diyarbakır'da ölüdürülen 2 öğretmen için yapılan ve yöneticiler düzeyinde bile doğru dürüst bir katılımın olmadığı bu sözde eylemle tepkileri bastırdılar, hem de 15 Ocak'ı geçiştirilerek eğitim emekçilerinin kendiliğinden olabilecek eylemlerini pasifize etmiş oldular.

İşverenleri olan belediye başkanları ile işbirliği içinde toplusözleşme yapma çalışmalarını sürdüren, kamu çalışanları alanındaki etkin sendikalardan Tüm Bel-Sen ise, 15 Ocak'ta en ufak bir tepki bile göstermedi. Diğer işkollarındaki sendikalarda ise durum bundan farklı değildi.

15 Ocak'ta yaşanan bu gelişmeler bir yandan kamu çalışanları sendikalarındaki reformizmin ve bürokratlaşma eğilimlerinin kamu çalışanlarının mücadelesi önünde artık açık ve ciddi bir engel haline geldiğini gösterirken; diğeryandan sendikaların sadece zam dönemlerinde eylem çağrısı yapmalarına artık kitlelerin eskisi gibi sıcak bakmadığını, göstermiştir. Bu iki olguyu incelemek, dersler çıkarmak ve bunları bertaraf edecek politikalar oluşturmak kamu çalışanlarının bundan sonraki mücadeleleri için önem taşımaktadır.

Bugün artık kamu çalışanları sendikalarının yönetimlerinde, burjuvazinin SHP kanadıyla işbirliği yapmaya çalışan ve çoğu zaman bunda başarılı olan, reformist ve bürokratlaşma eğilimi gösteren bir tabakanın oluştuğundan bahsedebiliriz. Bu tabaka, tüm çalışanlarının kitlesel eylemlerini engellemeyi, eğer iradeleri dışında böyle bir eylemlilik yaşanırsa hareketlilikleri düzen sınırları içinde tutmayı kendine görev olarak edinmiştir. Bu görevlerini de 15 Ocak'ta en iyi şekilde yerine getirmişlerdir.

Kamu çalışanları sendikalarının bu duruma gelmeleri hiç de şaşılacak bir durum değildir. Bunun belirtileri yaklaşık 1-1,5 yıldır çeşitli vesilelerle görülmüştür. Erken genel seçimlerdeki tavırdan bugüne kadar yaşanan eylemliliklerde ve tavırsızlıklarda bunun ipuçları vardır. 15 Ocak'ta ise bu net olarak ortaya çıkmıştır. Radikal bir çıkışla kurulan kamu çalışanları sendikalarının yönetimlerine, bu reformist ve bürokratlaşma eğilimi gösteren tabakanın nasıl gelebildiği sorusunun cevabı çok önemlidir ve başka bir yazıda verilmeye çalışılacaktır.

Kamu çalışanları sendikalarını kuruldukları andan itibaren bu noktaya çekmeye çalışan devlet, bu durumdan çok hoşnuttur. Hatta artık devlet, bu sendikaların yöneticilerinden çeşitli amaçları için faydalanma yollarına bile girebilmektedir. Bunun en açık örneği olarak, Türk burjuvazisinin emperyalist emelleri doğrultusunda Kırgızistan'da düzenlettiği Türk-i Cumhuriyetlerin katıldığı eğitimle ilgili bir toplantıya Eğit-Sen Genel Başkanının da Milli Eğitim Bakanlığı tarafından götürülmesidir. Bu olay Eğit-Sen Kongresinde sunulan faaliyet raporunda övülerek anlatılabilmiştir.

15 Ocak'ta ortaya çıkan ikinci olgu, artık zam dönemi eylemliliklerine kitlelerin ilgi göstermemesidir. Bu olgu da çok önemlidir. Çünkü yaklaşık 3 yıldır her zam döneminde kitlesel eylemler yapan kamu çalışanları, 15 Ocak'ta büyük oranda sessiz

kalmışlardır. Bunun sebepleri olarak, biraz önce belirttiğim yönetim kadrolarındaki reformist anlayış ve komünistler ile devrimcilerin kitleleriçinde gerekli çalışmaları yapmamaları gösterilebilirse de, asıl sebep kitlelerde sadece Ocak'tan Temmuz'a, Temmuz'dan Ocak'a yapılan eylemlerle bir sonuca varılamadığının görülerek bir isteksizliğin oluşmasıdır. Bu mutlaka kırılmalıdır. Bunun için eylemlerin dar ekonomik taleplerden ve Ocak-Temmuz kısır döngüsünden çıkarılarakçeşitli toplumsal olaylara dönük eylemler düzenlenebilmelidir. Bununla beraber Ocak-Temmuz dönemlerinde yapılan eylemlerin de etkin bir çalışma ile hazırlanabilmesi ve uzun süreli iş bırakmaların örgütlenebilmesi gerekir. Tüm bunların olanakları vardır.

Sorun bu olanakları kullanabilmek ve buna uygun politikalar oluşturabilmektir. Bu önemli bir görevdir ve görevi devrimci demokratların yerine getirebilmesi güçtür. Bu görev büyük oranda komünistlerin omuzlarındadır. Komünistler oluşturacakları politikalarla ve buna uygunetkin bir çalışmayla devrimci demokratları da sürükleyerek bu görevi yerine getirebilirler.

Bu dönemde kamu çalışanları alanındaki komünistlerin görevi devletin dayatmaya çalıştığı sendikacılık anlayışını, sendika yönetimlerindeki reformist anlayışları teşhir ederek etkisiz hale getirmek ve bunun için de kitle eylemliliklerini yükseltmektir. Bunu sadece zam dönemlerinde değil, her dönemde gerçekleştirmeye çalışmaktır.

Uzun bir süredir yaşamış olduğu sorunları büyük oranda aşarak yeni bir döneme giren EKİM'in ve Ekimci kamu çalışanlarının bunu başaracak güç ve yeteneği vardır.

Yeter ki bunlar kullanılabilinsin, misyonun hakkı yerine getirebilsin.

Devrim Ege

15 Ocak hak direnişini hayata geçirdik!

"İşçi-Memur Elele Genel Greve!" şiarı kamuemekçilerinin sınıfla bütünleşme isteğini somutlaştırmaktadır. Kamu Çalışanları Platformu'nun 15 Ocak'ta genel hak direnişi için bir günlük iş bırakma kararı alması kamu çalışanları arasında genel bir beklentiydi. Aynı dönemde işçi sınıfının bazı işkollarında grev kararı alması, kamu emekçileri arasındaki bu beklentiyi güçlendiren bir etkendi. Yaygın olan atmosfer 15 Temmuz'larda yaşatılan mücadele ve iş bırakma geleneğinin 15 Ocak'lara taşınması şeklindeydi. Tabandaki bu yaygın isteğe rağmen Kamu Çalışanları Platformu'nun geri adım atması son derece düşündürücüydü.

Tüm Sağlık-Sen ise aktif üyelerinin baskısıyla 15 Ocak'ta hak direnişini hayata geçirme kararı aldı.

Bakırköy bölgesi olarak alınan kararın örgütlenmesini gerçekleştirmek için şube yönetimi, temsilci ve üyelere önemli görevler düşmekteydi. Bakırköy Akıl Hastanesi ve Bakırköy Doğum Hastanesinde iş bırakmanın koşullarının var olduğu, bu nedenle bu iki hastanenin üzerinde yoğunlaşmanın doğruolacağı kararıyla harekete geçtik. Bütün birimlerde yaptığımız yoğun çalışmalar sonucu ve önceki gün havanın da iyi olmasından dolayı eylemimizin amacına ulaşacağı ve görkemli geçeceği belliydi.

Gün 15 Ocak. Bir önceki günün güneşli havası yerini soğuk, sisli ve puslu bir havaya terk etti. Tıpkı düşmanın sinsice pusuya yatması gibi, idare-polis işbirliğinde barikatlar kurulmuş, kapılar tutulmuş, gecenin geç saatlerinde genelgeler hastane başhekimliklerine imzalatılmış ve eylemin başarıya ulaşmaması için bütün çalışanlara tehditler yağdırılmıştır.

Oysa biz örgütleme çalışmamızın çok iyi geçtiğini biliyorduk. Alınan mesajlar olumluydu. Artık bize çalışmamızı yapmış olmanın rahatlığı ile beklemek kalıyordu. Çok geçmeden pankartlarımız, dövizlerimiz birbiri ardına çıkıyor, düşmana inather servisten çalışanlar bir bir toplanma alanına birikiyordu. Düşman şaşırmıştı: Bunca önleme rağmen, bunca tehdite rağmen direnmekten vazgeçmiyorlar! Hep bir ağızdan ve gür bir sesle "Baskılar Bizi Yıldıramaz!", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!" sloganlarımızı haykırdık. Hastane içindeki yürüyüş yaklaşık iki saat sürdü.Düşmanın saldırması an meselesi. Tilililerle halaylar başlıyor. Halaylar gittikçe büyüyor, "Bu İş Yerinde Grev Var!" bayrakları dalgalanıyor. Yaklaşık 500-600 kişi ile başlattığımız bir günlük hak direnişimizi saat 14.30'da militanca bitiriyoruz.

E. Sezer

Sağlık emekçilerinin mücadelesi sürüyor, sürecek!

11 Ocak 1991'de sendikalarını kuran sağlık çalışanları, bu güne dek tüm baskı, sürgün, gözaltı, işkenceye, mühürlemeye karşı sendikalarını savundular, sahip çıktılar. Meşru mücadeleleri sendikalarının yasallığını da tartışmasız hale getirdi. Hukuksal kazanımlar sağladılar. Devletin kapı kulları artık kendileri için hazırlanmış yasaları işlemez hale getirmişlerdi. Mücadelenin her basamağı onlara haklarını almanın tek yolunun daha güçlü ve kararlı mücadelelerden geçtiğini öğretiyordu.

SHP-DYP koalisyon hükümeti seçim vaatleri ile kamu çalışanları sendikalarını beklemeci bir tavıra itti. Bu tavrın destekçisi olan reformist anlayışların sendika yönetimlerinde olması, mücadeleci anlayış ve yaratılmaya çalışılan geleneğin önüne çıkan bir diğer ciddi engel oldu. Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu (Eğit-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Ray-Sen vb. toplam 17 işkolu sendikası) tüm çabalara rağmen ortak bir karar alamadı.

Tüm Sağlık-Sen, tabanının isteği doğrultusunda daha önceden de yaptığı gibi fiili olarak hak direnişi başlatma kararı aldı. Kendi hazırladıkları doğrultuda bir sendikalar ve çalışanlar yasasının çıkarılmasının yolu yine grev silahını kullanmaktan geçiyordu. En temel ilkeleri; grevli-toplusözleşmeli bir sendika yasasının çıkması, sınırsız örgütlenme özgürlüğü, işçi-memur ayrımına son verilmesi, söz ve karar hakkının kendilerinde olması, kendi hazırladıkları taslak doğrultusunda bir işleyişin belirlenmesi vb. idi.

15 Ocak '93 hak direnişini başlatma günü olarak kabul edildi.Sürecin başından bu yana kamu çalışanlarının öncülüğünü, sağlıkçılar, sağlık iş kolunun öncü iş yeri de Cerrahpaşa Tıp Fakültesi oldu.

Eylem öncesi bildiri, pul, yapıştırmalar, duyurular (yemekhane konuşmaları düzenlendi, servisler dolaşıldı vb.) yapıldı. Pankartlar hazırlandı. Aksaray Şubesinin kararı doğrultusunda eylem yapılan hastanelerde, "Tüm Sağlık-Sen, Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni, Bu İşyerinde Grev Var" yazılı grev önlükleri taşındı.

Sabah 07.30'da bahçede toplanmaya başladık. 100 kişiyle kortejlerimizi oluşturup, pankartlarımızı açtık. Her kliniğin önünde katılanlar, alkışve coşkulu sloganlarla aramıza alınıyordu. Yürüdükçe çoğalıyorduk. Polis sürekli korteje sızmaya çalışıyor, resmi olanlar "ne kadar yürüyeceksiniz, hastalara yazık, siz yürütüyorsunuz, biz biliyoruz vb." sözlerle bizi rahatsız etmeye çalışıyordu. Gerekli uyarıyı her seferinde yaptık.

Kampüsün Samatya SSK (İstanbul Hastanesi) bahçesine sınır olan kısmına geldiğimizde onlar da kendi bahçelerinde sloganlarla yürüyorlardı. Karşılıklı "İşçi-Memur Elle Genel Greve!", "İşçi-Memur Ayrımına Son!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Toplusözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!" sloganları tekrar atıldı ve Samatyalılar demirlerden geçerek bize katıldı. İki tur daha yürünüp basın açıklaması, konuşmalar yapıldı. Samatya uğurlandı. Polis müdahale edecek boşluk arıyordu. Samatya'yı geçirirken "gelin şunları dağıtın" emri verildi. Tavır kondu. Panik olmayınca saldıramadılar. Eylem anında sürekli kişileri tespit ediyorlardı. Resmi polisten çok, sivil polis vardı. Eylem öncesi çalışmalarımızda da hep arkamızdaydılar. Tehdit ediyorlardı. İçişleri bakanlığı, valilik ve idarelerin yayınladıkları genelgelere rağmen ameliyathaneler, poliklinikler çalışmadı. Acil Yoğun Bakım dışında hemen her yerde iş bırakıldı.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Çapa Tıp Fakültesi, Samatya SSK, Taksim İlk Yardım, Eyüp SSK, Şişli Etfal, Kartal Meslek (SSK) Hastahanelerinde devletin tüm baskılarına rağmen iş bırakma eylemleri yaşandı. Cılız da olsa içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde bu bir başarıdır.

Kamu çalışanlarını yoğun saldırılar ve ona karşı yoğun bir mücadele süreci bekliyor. Mücadelelerini bu noktaya kadar getiren kamu çalışanları bundan sonrasını da başaracaktır. Yeter ki öncüleri kendilerine düşeni hakkı ile yerine getirsinler.

Kamu Çalışanları içindeki komünistlere düşen görev, haykırdıkları "İşçi-Memur Elele Genel Greve!" şiarını hayata geçirmek;

Mücadeleyi, çalışanların bakışını dar ekonomik/sendikalist taleplerden, toplumsal, siyasal taleplere çevirmek. Kapitalizmin teşhiri ve sosyalizmin propagandası doğrultusunda sistemli ve sürekli bir faaliyet yürütmek;

Sendikaları bir araç olarak en iyi şekilde kullanmak ve öncüleri sosyalizm mücadelesine katmaktır

S. Irmak

Ankara yürüyüşü ve düşündürdükleri

Kamu Çalışanları Platformu "21 Aralık'ta Ankara'dayız" şiarıyla yola çıkmıştı. Ancak birinci Ankara çıkarmasındaki kitlesel akış bu ikinci Ankara yürüyüşünde yaşanmadı, dahası eylemi kurtaran Ankara'nın kendi kamu çalışanları oldu. Yürüyüş Zafer Meydanı'ndan Başbakanlığa kadar 45 dakika sürdü. Sendikaların bünyesinde ve özellikle yönetimde gittikçe ağır basan "sendikalist anlayış" kendini eylem boyunca gösterdi, ekonomizm somut bir tarzda hayat buldu. Bunun en bariz göstergesi politik sloganların son derece cılız kalması ve Kürdistan'daki kirli savaşı teşhir eden sloganların kitlede hayat bulamamasıydı.

Kamu sendikaları ve emekçileri arasında çalışan devrimci örgütler Kamu Çalışanları Platformu'nun bu açıktan açığa sağa kayışının karşısında kendi politikalarını gözden geçirmelidirler. Özellikle çıkar ilişkilerinin ve ayak oyunlarının devrimci sendika anlayışıyla bağdaşmadığını bilince çıkarmalıdırlar. Eğer kamu sendikalarında devrimci bir anlayış hakim kılınamamış ve bir gelenek olarak yaratılamamışsa bunun sorumlusu herşeyden önce biz komünistler ve devrimcileriz. Bugün "Toplusözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!" sloganının geçmişte olduğu gibi gür bir sesle haykırılmasının zemini mevcuttur. Aynı şekilde bugün "Memuruz, Haklıyız, Kazanacağız!" ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" şiarları kamuoyu nezdinde meşrulaşmıştır. Öylese ekonomizm batağından çıkmak ve ekonomik talepleri demokratik ve politik taleplerle birleştirmek biz komünist öncü ve önderlere düşmektedir.

Bugün devlet sınıfı sendikasızlaştırmak ve örgütsüz bırakmak için her koldan saldırıya geçmiş bulunuyor. Kamu emekçilerinin örgütlü gücünü yaratmak için harekete geçen kamu sendikalarını oyalamak, işlevsizleştirmek ve önünü tıkamak için her türlü yola başvuran devlet sendika yasasıyla kendisine göbekten bağlı Türk Kamu Sendikalarını ve danışma bürolarını yaratmaya, memur hareketini teslim alarak potasında eritmeye çalışıyor.

Bunun karşısına dikilebilmenin tek bir yolu vardır: Militan bir mücadele ile yaratılacak devrimci bir sendika.

Son Ankara yürüyüşü de politik bir mücadeleden geçmeden hak alınamayacağını, grev hakkının ancak grev yapılarak kazanılacağını bir kez daha göstermiştir.

E. Sezer

Almanya'da ırkçılık ve enternasyonalizm

Almanya'da birçok anti-faşist grup ve sol örgütler Hitler faşizminin iktidarı almasının 60. yıldönümünü lanetlemek için 30 Ocak'ta faşizme ve yabancı düşmanlığına karşı kitlesel gösteriler organize ettiler. Faşizm ile kapitalizm arasındaki kopmaz bağlantıyı örtmek için çabalayan düzen cephesi ise, gittikçe politikleşen kitleler arasında "nefret ve şiddete karşıyız" soyut parolasını yaymaya çalıştı.

Alman kapitalizmi tarafından sömürülen ve yabancı düşmanlığına dolaysız maruz kalan biz Ekimci işçiler düzenin bu demagojisi karşısında diğer Alman devrimci örgütleri ile omuz omuza vererek "tüm faşist örgütler derhal yasaklansın" talebini etkili kılmak için faaliyet yürüttük. Hazırladığımız bildirilerden ilki "30 Ocak anti-faşist yürüyüşüne katılın" çağrısında bulunurken, ikincisi faşizmin kaynağında yatan kapitalizmi teşhir ediyordu. Frankfurt, Dortmund, Köln, Wuppertal vb. gibi birçok şehirlerde onbini aşkın, YDK imzalı bildirilerimizi özellikle fabrika ve işçi mahallelerine dağıttık. Birçok yerde kahve konuşmaları yapıldı. Özellikle Ekimci Genç Komünistlerin yoğun çalışması coşku yarattı. Enternasyonalizmin bir gereği olarak, Almanya'da devrimci bir örgüt olarak çalışan MLPD ile olanaklarımız ölçüsünde elele vermeye çalıştık. Yüzbinlerce insanın katıldığı gösterilerde/yürüyüşlerde Alman ve diğer yabancı işçi-emekçi ve devrimcilerle yan yana, omuz omuza yürüdük.

EKİM YDK

Belediye eylemlilikleri sürüyor

Bu düzenin çivisi çıkmıştır. Yıkılmaya yüz tutan kapitalist sistemi ayakta tutmak iddiasıyla iktidar olan burjuva düzen partileri çok geçmeden bu yıkıntının altında eziliyorlar. Bu köhnemiş sistem, sahiplerinin ve savunucularının başına yıkılmak için işçi sınıfının balyoz darbelerini bekliyor. İrili ufaklı çekiç değil; balyoz darbesi!..

Meta veya hizmet üretilebilmek için işçi çalıştırmak kapitalizmin doğal yasasıdır. Ne var ki çalışanlarla ve onların aldığı ücretle ilgisi olmayan krizlerin faturasını hep işçiler öder. Karın tokluğuna çalışmak, işten atılmak, saldırı, zulüm vb. hep işçiler içindir.

Bunun son örneği belediyelerde yaşanıyor. Belediye işkolunda sözleşmeler imzalanalı henüz 6 ay oldu. Bu arada belediyeler küçültülerek çoğaltıldı. Buralarda yerel seçimler yapıldı. Yeni belediye başkanları koltuklarına yerleşir yerleşmez ilk "icraat" olarak işçi kıyımını başlattılar. İstanbul'da "çağdaş" kapitalizmi temsil eden reformcu belediyelerle, "adil" kapitalizmi temsil eden islamcı belediyeler aynı dönemde işçileri sokağa attılar. Gerekçeleri aynı; kaynak yetersizliği ve mali sıkıntı yüzünden ücretleri ödeyememek!

Kağıthane Belediyesinde 342 işçi kıyıma uğradı. "Adil düzen" şiarıyla başkanlığı ele geçiren RP'li belediye başkanın ilk "icraatı" 5 işçi önderini işten atmak olmuştu. Kağıthane işçilerinin kararlı direnişi atılan işçilerin geri dönmelerini sağlamıştı. Şimdi daha büyük bir darbe vuruldu işçilere... 342 işçi karlı kış gününde sokağa atıldı.

Kağıthane işçilerinin belli bir mücadele birikimi ve deneyimi vardır. Bugün de kararlı bir şekilde mücadele ediyorlar.

Kendi mücadeleleri örgütlerini yaratmıştır. Bunlar daha da pekiştirilmeli ve militanlaştırılmalıdır. Diğer belediyelerle dayanışma içindeler. Örgütsüz ve cılız da çevre desteği var. İşçiler özellikle hizmet verdikleri mahalle halkının desteğini almak için çaba sarfediyorlar. Burjuva basın ve TV her ne kadar dikkatleri işçi eylemlerinin dışına çekmeye çalışsa da bu güçlü direniş karşısında kayıtsız olamıyorlar. Kağıthane'den yükselen işçi sesi televizyondan ve basından yankılanıyor.

EKİM bölge örgütü Kağıthane Belediyesi işçileriyle dayanışma halindedir. Bugünkü yapımız ve olanaklarımızla harekete önderlik etme konumunda değiliz. Hemen her eyleme yoldaşlarımız katılmaktadır. Bunlardan birinde "Genel Grev İçin İleri!" başlıklı bildirimiz dağıtıldı. Gaziosmanpaşa'daki yürüyüş ve mitingte ise "Tensikatlara Karşı Genel Grev İçin İleri!" pankartı taşındı. Bundan sonra da mücadelemiz sürecektir.

Bu dönemde işçi sınıfını grev ve direnişlere iten yığınlarca sebep vardır. Bunlardan bir tanesi (tensikatlar) belediyelerde ve Kağıthane'de yaşanıyor. Kağıthane Belediyesindeki mücadelenin gelişip güçlenmesi, atılan işçilerin kararlı direnişlerini yanındaçevre işyerlerinin ve fabrikalarının desteğine bağlıdır. Bu desteğin sağlanması ise atılan işçilerin eylemlerini Tersaneler, Rabak, Tekel vb. gibi çevre fabrikalara taşıyabilmesiyle/taşırabilmesiyle mümkündür. "Genel Saldırılara Karşı Genel Grev ve Direniş!". Şiarımız bu olmalıdır.

Bugünkü koşullarda birtakım mesajlarla, temsilci göndermekle, "akıl vermekle" destek sağlanmış olunmuyor. Kıvılcımları birleştirelim, yangını körükleyelim. Kollarımızın bütün gücüyle tavı gelen demire vuralım.

Burjuvazi, mücadele eden belediye işçilerini çalışmadan maaş almak isteyen "asalaklar" olarak sunmaya çalışıyor. Bu çirkin yalan ve demagojiyi boşa çıkaralım. İş yoktu ise neden bizleri işe aldınız veya biz yatıyorsak bu hizmetleri kim veriyor? diyerek sahtekarlıklarını gözler önüne serelim.

Biz komünistler sistemin içine düştüğü kriz nedeniyle ekonomik ve siyasal olarak bunalıma girdiğini ve bunalımın faturasını işçilere ödettirmek için türlü dolaplara başvurduğunu söylüyoruz. İddialarımız yaşam tarafından doğrulanıyor. İşçiler bunu yaşıyor, acısını çekiyor.

Gelecekte daha yoğun saldırılarla karşı karşıya geleceğiz. Bu saldırıları göğüslemek için acil görev, bir taraftan varolan mücadeleyi güçlendirmek için çaba sarfederken, diğer taraftan daha genel ve büyük mücadelelere hazırlanmaktır. Bunun ilk adımı olarak işçi sınıfının ihtilalci partisinin yaratılması için komünistlerin verdiği mücadeleye omuz vermektir.

Genel Grev, Genel Direniş İçin İleri!

Zafer İşçi Sınıfının Olacaktır!

Mecidiyeköy Bölge Örgütü

Genel grev istemi güncelleşiyor

İşçi hareketine karşı görevler

Sınıf savaşımı açısından sıcak günler yaşıyoruz. Sermaye güçlerinin DYP-SHP koalisyonu üzerinden yaratmaya çalıştığı demokratikleşme beklentisi sonaerdi. Yerini yeni bir eylemlilik dalgası aldı.

20 Ekim '91 erken genel seçimleri Türkiye burjuvazisinin en isabetli siyasi manevralarından biridir. 8 yıllık iktidar dönemi ANAP'ı iyice yıpratmıştı. Kitleler düzene olan tepkilerini ANAP ve Özal üzerinden dile getiriyorlardı. İşçi sınıfı, emekçi katmanlar ve ezilen Kürt ulusunda ortak bir hareketlilik vardı ve bu gelişme devleti tehdit eden boyutlara varmıştı. Zamanında yapılan erken genel seçimle yaratılan iktidar değişikliği sayesindedir ki toplumsal muhalefet parçalandı. Koalisyon hükümeti aracılığı ile yaratılan demokratikleşme aldatmacası sol hareketin büyük bir kesimini etkisi altına aldı. İşçi ve emekçi kitleler geçici de olsa bekleyiş dönemine girdiler. Örneğin Otomobil-İş yöneticileri koalisyon hükümetini desteklemek için miting ve gösteriler yapma kararı aldı. Fakat saflarındaki ileri işçiler bu karara karşı çıktılar ve uygulattırmadılar. Belli özgünlüğü ve sürekliliği olan Kürtulusal hareketinde gerileme olmadı. Ancak, yarattığı beklentiyle işçi hareketini etkisiz hale getiren devlet, bütün gücünü PKK ve Kürt ulusal hareketine karşı kullanma olanağı buldu.

Sonuçta sermaye güçleri tüm şikayetlerine rağmen "huzurlu" ve verimli bir yıl geçirdiler. Tedirginlikleri ise geleceğe yöneliktir.

Artık beklenti bitti.

Petkim, TTK, TKİ, MTA, SEKA gibi işyerlerinde yaklaşık 100 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşme görüşmeleri 6 aydır "sessiz-sedasız" sürüyordu. Aralık '92 ortalarında Petkim-Aliağa rafinerisinde başlayan eylem dalgası metal iş kolundaki sendikaların grev kararı almasıyla yükseldi; memurları, belediye işçilerini, sözleşmesi süren maden, kömür ve selüloz işçilerini de içine alarak gelişti. Genel grev yeniden güncel şiar oldu.

Yorulan ve yıpranan iktidarları değiştirmek ve yeni saldırılarını taze kuvvet aracılığı ile gerçekleştirmek burjuva politikasının bilinen yöntemidir. Faşist terör ve "demokratikleşme" aldatmacası ardarda veya içiçe kullanılır. Bu yöntemi kullanmanın en elverişli zemini ise "sosyal demokrat" iktidarlar dönemidir.

Siyasal iktidara "sosyal demokrasiyi" ortak ederek ne kadar isabetli bir iş yaptığını görmüş olacak ki, burjuvazi, bu aynı yöntemi sendikal alanda da uyguladı. Türk-İş yönetiminde "değişim" sağladı. Bunun sayesindedir ki, Şevket Yılmaz ekibi dönemi başlayıp 6 aydır süren ve uyuşmazlığa giden sözleşmeler, ancak "değişimciler" eliyle kazasız belasız imzalanabildi. Yeni yıla radikal işçi eylemleriyle girilmişti. Aliağa rafinerisindeki işgal eylemi polis saldırısıyla bastırılamayınca kaşarlanmış hain Şemsi Denizer devreye sokuldu. Zonguldak madencilerini Mengen'den geri çevirmeyi başarmakla ün salan ve bu başarısından dolayı ödüllendirilen bu alçak, aynı yöntemi Aliağa direnişini bastırmak için kullandı. Önce hükümet yetkilileri ile görüşmeler yapmak üzere 3 gün süre istedi. Polis geri çekildi. İşçiler işgali kaldırdı. Bu arada sözleşme "imzalanıverdi".

Devletin dönem sözleşmeleri için politikası bellidir ve MGK (Milli Güvenlik Kurulu) vasıtasıyla hükme bağlanmıştır. İktidarlar ve sendikalar bu "tavsiyelerin" dışına çıkamazlar. Bu gerçekler artık işçi kitleleri tarafından da biliniyor.

Resmi rakamlara göre % 70'in üzerinde enflasyonun, % 30'lara varan işsizliğin, (Eylül'92 sonu hesapları itibarıyla) % 20'si kısa vadeli olmak üzere 56 milyar 75 milyon dolar dış borcun olan bir ülkenin, bu borç yığını altında 20 milyar dolarlık silahlanma projesi üretebilen ve Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş için 50 trilyon lira harcayabilen bir devletin işçi ve emekçilere vereceği ne olabilir ki? Zulmetmekten başka?!..

Elbetteki ipleri sıkı tutacaklar ve sözleşmeleri "emir-komuta" sistemi içinde yapacaklardır.

Geçen yılın uzantısı olan sözleşmeleri imzalayarak bir eylem dalgasını daha savuşturmuş oldu sermayedarlar. İşçilerin talebi sadece enflasyon oranı hesaba katılarak sağlanan ücret artışı değildir. Petrol-İş Sendikasının '81-91 yılları arası (10 yıllık) istatistiklerine göre, 1.685.216 iş kazasında 14.256 işçinin öldüğü (ki her 1,5 saatte 1 işçi ölüyor), 29.286 işçinin çalışamayacak derecede sakat kaldığı bir ülkede yaşıyoruz. **İş ve can güvenliği yoktur.**

Sözleşmelerin mürekkebi kurumadan gelen zamlarla kazanımların elden gittiğini yaşıyoruz, biliyoruz. Her sözleşme döneminin ardından kar dengesinin korunması için binlerce işçi sokağa bırakılır. İşte belediyeler, işte Aliağa! Ve bunları sözleşmesi imzalanan diğer iş yerleri izleyecek! İşçi kıyımına son verilmelidir.

Sendikasızlaştırmak için taşeronluk sistemi ve aynı fabrikada 8-10 şirket kurarak işçilerin parçalanması, sorunlarımızın önemli bir parçasıdır. Sınırsız örgütlenme, genel grev, dayanışma grevi hakkı!

Kamu emekçilerine grevli-toplu sözleşmeli sendika kurma hakkı; Kürdistan'da kirli savaşın durdurulması; 35 saatlik iş haftası; 1 Mayıs'ın işçi sınıfının uluslararası mücadele günü olarak resmi tatil yapılması vb., sözleşmelerde sözkonusu bile edilmeyen istemlerdir.

İmzalanan sözleşmelerden doğan hakları bile zamanında vermeyenler, nasıl olur da 1-2 yıl huzur içinde yaşayabilir?

Şevket Yılmaz'ın başkanı olduğu Teksif Sendikası ile Sümerbank arasında 27 Ekim'den bu yana 20 bin işçiyi ilgilendiren toplusözleşme görüşmeleri yapılıyor. Kamu sektöründe 600 bin işçiyi ilgilendiren sözleşmeler bu yıl içinde yapılacak. TEK, DSİ, karayolları, şeker fabrikaları işçileri sözleşmeye hazırlanıyorlar. "Değişimci" başkan Bayram Meral'in başkanlık yaptığı Yol-İş karayolları, köy hizmetleri vb. 115 bin işçiyi ve TES-İş, TEK, DSİ, İller Bankası'nda 94 bin işçiyi ilgilendiren sözleşmeler yapılacak. İşçi yığınlarının genel grev istemi bu sözleşmeler döneminde yeniden alevlenecek. Sözleşmesi yapılan ve yapılacak olan ayrımı yapılmaksızın yukarıda sıralanan temel istemler doğrultusunda politik genel grev şiarını daima gündemde tutmak öncü işçilerin ve komünistlerin güncel görevleri arasındadır.

Kapitalizm, istikrarsızlığın sistemleşmiş halidir. Sınıf çatışmaları her dönem gündemdedir. Çatışmanın yoğunluk derecesi, sürekliliği veniteliği tartışılabilir ancak.

İşçi sınıfının kendiliğinden (sendikal) eylemi elbetteki ekonomik talepler ekseninde gelişecektir. Belli bir sınıf bakışının ürünü olmayan bu kendiliğinden eylemlerin boyutları ne kadar gelişmiş olursa olsun, düzen sınırları içinde erimeye mahkumdur. Rekabet gereği kendi aralarındaki dalaşmalara rağmen, sermaye güçleri, işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesi karşısında bir bütündürler. Yüzyılların tecrübe birikiminin yanında, ekonomik gücüne dayanarak entellektüel-kültürel hegomonyayı da kendi elinde toplayan burjuvazi bu türşekilsiz, hedefsiz, örgütsüz, dağınık başkaldırıları kolay alteder. Ediyor da!

Kendiliğinden eylemin "gel-git"lerinden etkilenmeksizin onları sürekli izlemek, kontrol altına almak, sınıfın üretimden gelen gücünü siyasal iktidarın zor yoluyla alınması ve sosyalizmin inşası hedefine yöneltmek; mücadelenin her gelişme aşamasında sınıfı daha genel, daha militan ve ileri hedefler doğrultusunda yönlendirmek bizim işimizdir.

Bunu başarmak, öncelikle sağlam bir ideolojik bakış açısıyla kendimizi eğitmek ve örgütlemekle mümkündür. Acil görev, gerçek ihtilalci sınıf partisini yaratmaktır.

"Bu görevin üstesinden ise zorlu teorik-politik mücadele ile gelinebilir. Bu mücadelenin teorik boyutunu marksist-leninist teorinin ışığında hareketin tarihsel ve güncel sorunlarını çözümlemek, bu çözümleri bilimsel esaslara dayalı bir proğram ve taktikler demetine dönüştürmek; pratik boyutunu ise işçi hareketi içinde yer almak, onun siyasal örgütsel gelişimini sağlamak, ileri sınıf bilincine kavuşmuş unsurlarını illegal-ihtilalci bir sınıf örgütünde birleştirmek oluşturmaktadır." (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, s.21)

Haydi görev başına!

K. Yayla

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

EKSEN Yayıncılık

Daha etkili, güçlü ve güncel bir Ekim

Merkez Yayın Organımız *Ekim*'in periyodu 15 güne indirilmiş bulunuyor. İleriye doğru atılan bu adım MYO'muzun içeriği ve işlevinin örgütsel gerçekliğimize olan mahkumiyetine son verdi. İlişki bu sefer tersten fakat doğru bir biçimde kuruldu. Öyle ki, çizgimize uygun ısrarlı ve sonuç alıcı bir politik faaliyeti yürütecek yetenekteki bir örgütsel yapı ancak daha etkin, daha güçlü, daha güncel bir MYO ile olanaklıdır. MYO kendisini örgütün mevcut geriliğine göre değil, tersine örgüt kendini MYO'nun yeni hızına, politik perspektiflerine ve direktiflerine göre uyarlamalıdır.

Daha sık periyodlu bir MYO, daha disiplinli, daha organize bir örgüt anlamına geldiği gibi, politik müdahale gücü yüksek, seri ve sürekli politik faaliyet yürüten bir örgüt de demektir.

Önümüzde duran ve "örgütsel yeniden inşa" olarak nitelendirdiğimiz hareketimizin ideolojik-politik çizgisine uygun bir örgüt yaratma sürecinde, MYO canalıcı bir görev/işlev taşımaktadır. İdeolojik-politik-örgütsel önderlik aracı olarak MYO, komple bir sorumluluk ile yüzyüzedir. Bu sorumluluğu omuzlayıp ileriye taşımak görevinin altından hakkıyla çıkmak, herşeyden önce kollektif bir önderlik, kurumlaşmış bir MYO, komple, uzmanlaşmış ve yorulmaz bir çalışma ile mümkündür.

Olağanüstü Konferansımız, hareketimizin yakın geçmişini karakterize eden sorunları tahlil ederek ve köküne neşterini vurarak yeni bir dönemin, yeni bir atılımın ve dolayısıyla da yenilenmiş ve güçlenmiş bir *Ekim*'in zeminini döşedi. Bütünleşmiş, uyumlu, ideolojik birliğe sahip bir önderlik ile kurumlaşmış, profesyonel bir MYO ve örgüt için bugün tüm koşullar mevcuttur. Koşulların ne ölçüde değerlendirileceği, hareketimizin parti ve devrim yürüyüşünde ne kadar mesafe alacağı ise, öncelikle tazelenen iddianın, güçlenen misyonun sahibi ve taşıyıcısı kadrolara (önderlik düzeyinden tabana kadar) bağlıdır.

MYO ile ilgili temel ve yeni görevler bu açıdan ve ikili tarzda ele alınmalıdır. Birincisi önderlik aracı olarak MYO, ikincisi ise tabanın sahip çıktığı, titizce incelediği ve yaygınca dağıttığı, her yönüyle desteklediği bir MYO'dur.

I. Önderlik aracı olarak MYO

"Ekim, EKİM örgütünün Merkez Yayın Organı'dır. Teorik çabanın ortaya çıkardığı sonuçları, yarattığı açıklığı, politik ve örgütsel faaliyetin yolgösterici hattı olarak değerlendirmek bir Merkez Yayın Organı'nın temel işlevlerinden biridir. Merkez Yayın Organı sürdürülen bütün politik ve örgütsel faaliyetin yolgöstericisi, yönlendiricisi, bu çerçevede biçimlenen merkezi önderliğin kürsüsüdür. Aynı şekilde Merkez Yayın Organı, Ekim, örgütümüzün temel ve taktik konulardaki görüş ve politikalarının, hedef ve görevlerinin dolaysız ve bağlayıcı taşıyıcısı, yansıtıcısıdır. Yığınlar ve kamuoyu karşısında örgütümüzün sesi ve kürsüsüdür." ("Ekim'den Yoldaşlara", *Ekim*, sayı:49)

Bu ise herşeyden önce MYO'nun, teoriyi somut politika ve taktik perspektifler olarak yeniden üretmesi; işçi sınıfı hareketliliğini, toplumsal gelişmeleri ve devrimci hareketini ileri görüşlü bir sınıf ve iktidar perspektifi ile izlemesi ve gündemini etkileyip yönlendirmesi; güncel politik olaylara zamanında ve bu aynı sınıf perspektifi ile müdahale etmesi; ayrıca örgüt ile dolaysız bağ kurarak, örgütsel sorunları yakından izleyerek onlara hakim olması ile olanaklıdır.

- MYO'nun teoriyi politikada yeniden üretmesi

Hareketimizin önünde, sahip olduğu ve en duru ifadesini 1. Genel Konferansımızın *Değerlendirme ve Kararlar*'ında bulan temel perspektiflerini, kadrolarımıza ve sempatizan çeperimize, öncü işçi kuşağına ve bize ilgiyle bakan devrimci hareketin değişik kesim ve güçlerine taşımak görevi durmaktadır. MYO ile kurulan dolaysız bağın teorik perspektiflerimizin taşındığı bir köprü işlevine bürünmesi, teorimizin tekrar ve tekrar üretilmesi anlamına gelmektedir. Teorik perspektiflerimizin kadrolara, taraftar çevresine, öncü işçilere gerçekten ulaşması demek, onların ezbere bilinmesi değil, dinamik bir tarzda uygulanması ve pratikte sınanıp hareketimize daha güçlü ve gelişmiş bir tarzda geri dönmesidir. Çok sık vurgu yapılan "teori-pratik" ilişkisi geçmiş maddi deneyimden süzülen teorinin bugünkü pratiğe ışık tutması, dahası pratik tarafından yeniden üretilmesinden başka bir şey değildir.

Hareketimizin önünde duran en acil görev işçi sınıfı hareketini politikleştirmek, öncü işçi kuşağını örgütlemektir. Bu ise işçi sınıfı hareketinin ve ona ulaşmaya onunla bağ kurmaya çalışan kadrolarımızın önüne sürekli bir tarzda ve bu hedef doğrultusunda perspektif koymak demektir. Soyut teorik

perspektiflerin kuşkusuz ki önemli ve değeri tartışılamaz. Ama özellikle bugün için önemli olan aynı zamanda somut ve güncel sorunlarçerçevesinde de yol gösterici ve müdahaleci olabilmektir. Bu ise teorik derinliği olmayan yazılarla mümkün olmadığı gibi, somut sorunlara değinmeyen yazılarla da olanaklı değildir. Bugün örneğin Türk-İş'de dekorunun değişmesinden hareketle, ve bu somut gelişmeye yönelik somut tutum alan biryazıyla, hem sendikal çalışmaya yönelik teorik bakışaçımızı etkili bir tarzda aktarabilir, hem de somut politika üretebiliriz. İşçi sınıfı hareketi, toplumsal muhalefet, devrimci hareket ve düzen cephesindeki her gelişmeye mutlaka teorik bir bakışaçısıyla bakmak, ama pratik ve somut sonuçlar çıkarmak zorundayız. Bugün işçi sınıfı ve toplumsal muhalefetin içinde bulunduğu hareketlilik buna hergün yeniden yeniden vesile yarattığı gibi, düzenin durmadan ürettiği sorunlar da etkili bir politik faaliyeti beklemektedir. "Politika yapmak" bir olayı teşhir edip, "hadi bakalım tutum alın" demek değildir. Komünistler kendi sınıf bakışaçısı ve teorik perspektiflerinden hareketle bir olayı tahlil ettikten sonra, ona uygun dinamik, pratik bir tutum örgütlerler. Bu ise işçi sınıfı içinde somut talepler yaymak, alınması gereken tavrı aydınlatmak, en ufak gelişmede dahi işçi sınıfına yol göstermek, demektir.

İşçi sınıfına müdahale etmek isteyen bir hareket herşeyden önce kadrolarına politik müdahale gücü kazandırmak zorundadır. *Ekim* önemli biryanıyla bir kadro yayınıdır, olmak zorundadır. Bu ise kadroların hareketimiz perspektifleri doğrultusunda eğitilmeleri, işçi sınıfı hareketiyle bağ kurmanın, öncüleri kazanmanın sorunlarını MYO'da tekrar tekrar işlenmesi demektir. Burada da teorinin politikada, pratik tutumda üretilmesi son derece işlevli olacaktır. Yine sendikal faaliyete ilişkin bakışımızdan örnek verilecek olursa; güncel toplu iş sözleşmelerden hareketle komünistlerin sendikal alanda hangi yöntemlerle ve araçlarla çalışacağım, işçi sınıfına sendikal faaliyet aracılığıyla nasıl müdahale edileceğini işleyen ve somut direktifler içeren bir yazı kadrolara teorik bir bakışaçısı kazandıracağı gibi, pratik-politik olarak ileriye doğru adım atmalarının da ağlayacaktır.

Özellikle daha sık periyodla yayınlanan bir MYO, güncel ve somut gelişmeleri değil yakalamakla yetinmek, öngörülü bir tarzda onlara müdahaleyi de yönlendirmelidir. Ancak güncel gelişmelerin hızına yetişme telaşı teorik derinliği kaybetmek, dolayısıyla kısır ve yüzeysel kalmak tehlikesine karşı bizi silahsız bırakmamalıdır. Sorun güncel gelişmelere "yer vermek" değil, onları sağlam bir teorik bakışaçısıyla irdeleyerek doğru politik tavrı geliştirebilmektir. Sağlam bir teorik bakış olmadan doğru politika üretmek olanaklı olmadığı gibi, pratik politika yapmadan da uzun vadede teorik alanda gelişmek mümkün değildir.

- Örgütsel yeniden inşa sürecinde MYO'nun işlevi ve görevleri

Olağanüstü Konferans sonrası süreç birçok yönüyle bir örgütsel yeniden inşa sürecidir. Düne kadar ağırlıkla içimizde boy vermiş tasfiyecilikten, ama öte yandan kendi zaaflarımızdan da güç alan örgütsel şekilsizlik, disiplinsizlik, hantallık kesin bir tarzda arkada bırakılmak zorundadır. Nasıl bir örgütsel yapı, sorusunun en özet yanıtı politik faaliyetimizin doğasına ve ihtiyaçlarına uygun bir örgütsel yapı şeklindedir.

Örgüt sorununu soyut bir kurallar dizisine indirgemek, içeriği olmayan bir yapı kurmak demektir. Dışardan mükemmel de görünebilen böylesi kof bir yapı ise ilk rüzgarda kağıt kulesi gibi yıkılmaya mahkumdur. Önümüzde duran örgütü yeniden inşa sürecinde MYO'nun görevi asla soyut bir "profesyonel örgüt" ükurgulamak değil, tersine temel aldığımız sınıf çalışmasının ve partiyi inşa hedefinin ihtiyaçlarına yanıt veren, bu çalışmayı yürütecek yetenekte ve profesyonellikte bir örgütün sorunlarını işlemektir. Kadro sorunu, önderlik sorunu, disiplin sorunu, polisteki tutum sorunu v.b. gibi sorunların her biri döne döne, ama bu bakışaçısıyla *Ekim*'de yer almalıdır. MYO'muzda sorunun bir defa ele alınmış olması o sorunun arkada bırakılması değildir. Politik-örgütsel atılım dönemi olan önümüzdeki süreçte önderliğin, en dolaysız aracını/MYO'yu etkin bir tarzda kullanması öncelikle hertürlü geçmiş ve yeni pratik-örgütsel deneyimden hareketle örgüt kültürümüzü ve değerlerimizi yeniden üretmesi anlamına gelmektedir. Geçmiş zaafların eleştirisi bazı canalıcı örgütsel problemlerimizi ele almak için zengin birer vesiledirler. Örneğin yakın geçmişte içimizde boy vermiş tasfiyeciliğin bürokratik çalışma tarzının örgütümüze, devrim mücadelesine verdiği zararları, keza bu bürokratik tutumun arkasında yatan devrimden kaçışı işleyen bir yazı, bugünle bağım kurarak, hala içimizde gizliden gizliye varlığını sürdüren kimi bürokratik eğilimleri teşhir edebilmeli ve devrimci insiyatifin, devrimci yenilenmenin, devrimci çalışma tarzının sorunlarını da aydınlatabilmelidir.

Kuşkusuz örgüt sorununda yazılan her bir yazının komple bir yazı olmasını bekleyemeyiz. Kaldı ki

sorunun yalnızca özel bir boyutunu ele alan bir dizi yazı, somut örneklerden hareket ettiği, belli bir derinliğe sahip olduğu sürece son derece işlevli olacaktır. Önderlik yeni kültürü ve geleneği, ancak kadroları ve örgütü canlı ve dinamik bir tarzda kucaklayabildiği, sarsabildiği ölçüde oluşturabilecektir. Devrimci hareketin olumlu değerlerine sahip çıkarak kendi komünist değerlerimizi yaratma sorunu, yine sürekli ve boşluk bırakmayan bir kuşatmayı inşa etme sorunudur. Örgütümüz değer ve kurallarının içselleşmesi ancak bu alanda yaşanan zaaf ve ihlallerin devrimci bir tepki ve aşağılama ile karşılaşması sayesinde olanaklıdır. MYO'muz içimizde ve/veya dışımızdaki devrimci çevrelerde boy vermiş bürokratizme, liberalliğe, yurtiçi ve yurtdışı mülteciliğine, hantallığa, tembelliğe, memur zihniyetine karşı devrimci tepkiyi sistemli yazılarla geliştirip örgütlemelidir.

Tabandan ve örgütten sürekli bir bilgi akışının olduğu 15 günlük bir MYO, önderliğe yakın bir denetim ve etkin bir müdahale olanağını da sağlayacaktır. *Ekim*'e örgütten canlı bir bilgi ve deneyim akışının sağlanması yine MYO'nun bu alandaki özendiriciliğine, eğiticiliğine, yönlendiriciliğine, kısacası, önderlik düzeyine bağlıdır. Gelen mektupların, raporların cevaplandırılması, eğitici tarzda hata veya zaaflarına işaret edilmesi, olumlu yanların teşvik edilmesi, gelen bilgilerin derlenerek değişik yazılarda genel sonuçların çıkartılması, tüm bunlar MYO ile örgüt, kadro, taraftar ve okur arasında canlı bir diyaloğun kurulmasına hizmet eder.

Önümüzdeki atılım döneminde *Ekim*'in örgütü yönlendirmesi, denetlemesi, sorunlarına acil ve etkin müdahale etmesi öncelikle örgütle bu canlı diyaloğun kurulmasına bağlıdır. *Ekim*'in örgütün ihtiyaçlarını karşılaması ise ancak örgütün MYO'ya dinamik katkısıyla olanaklıdır.

- Yeni dönemde MYO'nun çalışma tarzı

Daha sık periyodlu bir MYO herşeyden önce daha atak, daha enerjik, daha disiplinli ve planlı çalışan bir önderlik ve MYO kurumu demektir.

MYO'nun içeriği, bir yandan işçi hareketinin, politik faaliyetimizin ve örgütümüzün orta ve uzun vaadeli ihtiyaçları doğrultusunda dönemsel olarak planlanmak, öte yandan ise işçi ve emekçilerin, devrimci hareketin, politik faaliyetimizin, örgütümüzün ve onun karşısındaki düzen politikalarının güncel olarak ürettiği ve önümüze koyduğu ihtiyaçları yanıtlamak zorundadır. Birincisi, komünistlerin kendi hedefleri doğrultusunda kendi gündemlerini saptaması ve etkili kılmaya çalışması çabasıdır; ikincisi ise, bizim dışımızdaki gündem ve gelişmelere müdahale sorunudur. MYO ikincisini birincisine tabi bir biçimde bütünleştirmelidir. Daha açık bir anlatımla *Ekim*, komünistlerin ve öncü işçilerin önüne kendi temel gündemini (parti, devrim ve sosyalizm) sistematik bir tarzda koyarken, bu gündemin sınıf ve devrimciler içerisinde gelişmesine, etkili olmasına, kökleşmesine yardımcı olurken, her türlü güncel gelişmeden faydalanmak zorundadır. Önderlik ve MYO açısından bu, bütüne yönelik planlı programlı bir çalışma düzeninin yanısıra, güncel gelişmeleri günü gününe izleyen, ona her an müdahaleedebilecek ölçüde atak ve öngörülü bir çalışma tarzı anlamına gelmektedir.

Bu görevlerin üstesinden kalkacak bir MYO, kendini kurumlaşma, işbölümü, uzmanlaşma ve bu temel üzerinde kollektif üretim esaslarına göre düzenlemelidir.

MYO'muz bu doğrultuda ilk ama temel adımların atmıştır. Bugün için gazetemizin görüntü ve içeriği itibarıyla henüz tüm görevlerini kucaklayacak konumda olmaması, hareketimizin arkada bıraktığı özel sorunlarıyla yakından ilişkilidir. Örgütümüzde açıklık ilkesinin belli bir süre işletilmemiş olmasından güç alan ve ancak Olağanüstü Konferansımızla birlikte dışımıza atılan içimizdeki tasfiyeciliğin kadro, taraftar ve devrimci kamuoyu tarafından tüm yönleri ve derinliği ile anlaşılması ancak "Işık daha çok Işık" ile mümkündür. Hareketimizin en temel aracı, hareketimiz ile kadrolar, taraftarlar ve devrimci kamuoyu arasındaki en dolaysız köprü olan MYO doğaldır ki "ışık daha çok ışığın" da temel taşıyıcısı olacaktır. *Ekim* belli bir süre kendisini belli ölçülerde ağırlaştıran bu yükü omuzlamak zorundadır. Komünist kadrolar, taraftarlar ve okurlar ise gecikerek de olsa gelen "ışığı" bir olanağa, hareketimizin ideolojik temellerini kavrama, özümseme, ihtilalci ruhu ve bilinci bileme aracına dönüştürmelidirler.

II. Okunan ve okutulan bir MYO

Daha etkili, daha güçlü, daha güncel bir MYO, etkin tarzda okunan, perspektif ve direktifleri güce dönüştürülen, dinamik tarzda hayata geçirilen, kadro ve taraftarlar tarafından günü gününe beslenen, yaygın olarak dağıtılan bir *Ekim* demektir. Örgütümüzün adım attığı yeni atılım döneminde her kadro *Ekim*'e bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmaz, bu çaba ve yeteneği göstermezse, MYO'muzun içeriği kaçınılmaz olarak boşa çıkacak, bizzat boşa çıkarılmış olacaktır. Ekim'e sahip çıkarak onu etkin

ve yaygın bir müdahale aracına, öncüişçilerin aranan, okunan gazetesine dönüştürmek biz Ekimcilerin en temel görevlerinden biridir.

- MYO'nun etkin tarzda okunması

Her örgüt organı, tek tek her kadro *Ekim*'i okumakla sorumludur. Bir komünistin MYO'yu okuması alelade bir okuma, göz gezdirme değildir. Ekimci her bir yazıyı hem vermeye çalıştığı fikir ve perspektifleriyle inceler, kavramaya, özümsemeye çalışır, hem de kendi organında ya da biriminde tartışarak faaliyet alanına uyarlamak üzere politika, taktik ve direktifler çıkartır. Bir yazının değeri "iyi" veya "kötü" olmasından ziyade barındırdığı perspektiflerin, politika ve taktiklerin yaratıcı bir tarzda pratikte hayata geçirilip geçirilmediğine bağlıdır. Kadronun, organın MYO üzerine yapacağı değerlendirme kendi pratiğinden kopuk olduğu sürece etkisiz, işlevsiz ve büyük ölçüde boş olacaktır. Bir yazıda işlenen politikanın, taktiğin, fikrin sınanması ve geliştirilmesi, pratikte yeniden üretilmesiyle olanaklı olacaktır.

Kısacası her organ kollektif bir tarzda, her Ekimci ise bireysel çabayla MYO'yu dikkatle ve titizlikle inceler, içerdiği perspektif ve direktifleri özümser, alanında yaratıcı bir tarzda hayata geçirmeye çalışır, pratiğinin deneyimini çıkartıp MYO'ya aktarır. 15 günlük bir MYO bu hıza ayak uydurabilen, seri ve atak bir politik faaliyet doğrultusunda kendini sürekli yenileyebilen bir örgüt ve kadro demektir.

- MYO'nun örgüt tabanı, kadro ve okur tarafından beslenmesi

Zengin, çok yönlü, güncel bir MYO herşeyden önce zengin, çokyönlü ve güncel gelişmelerin aktarıldığı, tabandan bilgi, yorum ve deneyimlerin aktığı bir MYO'dur. Her organ, birim ve kadro kendi çalışma alanındaki sorunlarını, deneyimlerini, alan hakkındaki değerlendirmelerini düzenli bir tarzda MYO'ya aktarmak, çevresinde yaşanan ve düzenin teşhirine, politik faaliyetin geliştirilmesine yarayacak tüm olayları kendi yorumuyla birlikte iletmek göreviyle yükümlüdür.

MYO'nun kendini tekrarlamamasının tek güvencesi, politik faaliyetimizin sorun ve deneyimlerinin gazetemize ulaşmasıdır. Örneğin fabrika çalışmasına ilişkin "seçilmiş fabrikaların sistemli bir tarzda dövülmesi, yaratılan etkinin içten toplanması" anafikrini işleyen bir yazıdan sonra bu konuda "yeni" birşey yazabilmek, ancak kadrolar ve çalışma birimleri tarafından fabrikalara propaganda ve ajitasyon araçlarımızı götürülürken, keza içten içe örgütlenme çabalarını sürdürülürken, ne tür sorunlarla karşılaşıldığının bilgisi ve deneyimi MYO'muza akıtılması ile olanaklıdır. Oysa *Ekim*'in "soyut ve kuru"luğundan yakınan kimi unsurlar, yaşadıkları somut ve zengin deneyimlerini, sürdürdükleri politik faaliyeti aktarmak zahmetine ya katlanmazlar, ya da canlı/aktif bir faaliyetin çok uzağındadırlar.

Önümüzdeki süreçte MYO'ya dıştan bakan yakınmacı, not verici tutum kırılmalı, her kadronun, her komünist militanın *Ekim*'e dolaysız katkıdan sorumlu olduğu anlayışı yerleşmelidir.

- MYO'mızın okutulması ve yaygın dağıtımı

Hareketimizin en acil ve temel hedefi partiye yürüyebilecek güç ve yetenekte, sınıfın öncü ve diri güçlerine kök salmış bir örgüt kurmaktır. Bu herşeyden önce temel perspektiflerimizin en dolaysız örgütleyicisi olan MYO aracığıyla öncü işçi kuşağına ulaşması demektir.

Her kadro bu hedef doğrultusunda seferber olmalıdır. Bu bir yanıyla var olan, asgari güvenilirliğe sahip tüm ilişkilerimize MYO'muzu düzenli olarak ulaştırmak, öte yanıyla hergün yeni ilişkiler kurmak, yaratmak demektir. Önümüzdeki dönemde MYO'muzun kitlesel dağıtımını da örgütleyebilmeliyiz. Kitlesel dağıtımdan kastedilen gazetemizin "tomar-tomar" belli yerlere bırakılması değildir. Tersine her kadro kitlelere MYO'muzun sistemli bir tarzda ulaşmasının araç ve yöntemleri üzerine düşünmeli, yaratıcı yollar geliştirmelidir. İşçi blok ve sitelerinin posta kutularına bırakarak, sendikalardan ve başka kaynaklardan elde edilen işçi adreslerine postalayarak/elden dağıtarak, fabrika ve işyerlerinde masalara, dolaplara koyarak dağıtım yapmak gibi sınırlı bazı yöntemlerimizi daha etkin tarzda uygulamak, zenginleştirmek, geliştirmek biz Ekimcilere düşmektedir.

Yine her Ekimci bilmelidir ki gazetemizi dağıtmak ile okur kazanmak farklı farklı şeylerdir. MYO'muz temel perspektiflerimizi, güncel ve dönemsel politikalarımızı ilişkilerimize taşımanın endolaysız aracıdır. Oysa kadrolar, Ekimci militanlar, *Ekim*'i ulaştırdıkları ilişkilerle ancak onu tartışarak, hareketimiz görüşlerini propaganda ederek bu unsurları perspektiflerimiz, politikalarımız doğrultusunda etkiler, yönlendirir ve biçimlendirirler. Sabırlı ve çok yönlü bir çalışma ve çaba sonucu gerçek okurlar, sayıları sürekli artan aktif taraftarlar kazanırlar.

MYO'muzu yaygın dağıtmak, gazetemizi okutmak her Ekimcinin görevidir. Zira işçi sınıfının öncü kitlesine ulaşmayan, öncü ve sosyalist işçiler nezdinde yönlendirici, yol gösterici olamayan bir

MYO asla önümüzdeki parti yürüyüşüne ayak uyduramaz. Hareketimizin ihtiyaçlarını karşılayamaz.

- Yeni dönemin MYO'suna yeni, daha estetik, daha hitap edici bir biçim kazandırılması

Bizler *Ekim*'in yenilenmiş, güçlenmiş bir içerik kazanmasına paralel olarak biçiminde de bazı değişiklerin, yeniliklerin gerçekleşmesi taraftarıyız. Bunun ilk adımı şu an sürdürmekte olduğumuz özel yayının ardından gazetemizin sayfa sayısının indirilmesi olacaktır. Öte yandan ise sayfa ve yazı düzeni konusunda; resim, karikatür vb. gibi yöntemler hakkındaki düşüncenizi ve önerilerinizi bekliyoruz. Yaratıcı fikirlerle teşvik edildiğimiz koşullarda, en kısa zamanda ve olanaklarımız ölçüsünde, biçim ve estetik yönden de daha zengin ve etkili bir *Ekim* çıkaracağımıza inanıyoruz.

DAHA ETKİN, DAHA GÜÇLÜ, DAHA GÜNCEL BİR MYO İÇİN GÖREV BAŞINA!

Radyasyonun Gerçek Suçlusu Kim?

Geçtiğimiz günlerde, Türkiye kamuoyunu uzun bir süre tartıştıran "radyasyon olayı" ABD'nin Irak'ı bombalaması ve Mumcu suikastının yaşanması üzerine burjuva-basının manşetlerinden indi.

Çernobil faciasından tam 6 yıl sonra suni olarak pompalanan "radyasyon skandalı" düzen cephesinde devlet adamlarının, bürokratlarının ve yüksek kaldırım "bilim" adamlarının it dalaşı olarak yaşandı. Öyle ki, radyasyon tehlikesi ancak halka 130 ton radyasyonlu çay içirildikten, Çernobilzede fındıklar okullarda çocuklara dağıtıldıktan ve kanser vakalarında belirgin fakat nedense "saptanamayan" bir ivme meydana geldikten sonra hatırlandı. Dönemin Cumhurbaşkanı, başbakanı, YÖK başkanı, bakanları, bilim kuruluşları başkanları ve "bilim" adamları topu birbirine atarak, nasıl da zamanında halkı radyasyon konusunda uyarmak istediklerini, ancak ötekiler tarafından engellendiklerini anlatmak için kuyruğa girdiler. Oysa tek gerçek şudur ki, tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de tekellerin/sermayenin karı sözkonusu olduğunda insan yaşamının değeri sıfırın da altına düşmektedir. Türkiye'de bugün yüzlerce, binlerce insan radyasyonun da olası etkisiyle yakalandığı kanser hastalığının pençesinde kıvranmakta, gittikçe artan sayıda kadın sakat bebek doğurmakta, hergeçen gün daha çok çocuk küçük yaşlarda hastalanmaktadır.

Radyasyon gerçeğinin halktan saklanması ve dahası halkın bilinçli bir kampanya ile çay vb. gibi zehirlenmiş maddelerin tüketilmesi konusunda teşvik edilmesi yalnızca Türk burjuvazisinin bir skandalı değil, kelimenin gerçek anlamıyla sermayenin iğrenç bir insanlık suçu ve katliamıdır.

Muhalefeti yıpratmak için radyasyon skandalını kullanmakta son derece atak davranan koalisyon hükümeti, aynı hızı sorunun kaynağına inmek için göstermekten özenle kaçınmaktadır. Hatta kamuoyunun artan tepkisine paralel olarak şişirdiği balondan hava bırakma ihtiyacını bile duymaktadır. Örneğin radyasyon olayının üstüne kararlılıkla yürüyeceğini beyan eden Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna yakın zamanda televizyona çıkarak paniğe gerek olmadığını, radyasyonun halka zarar vermiş olup olmadığının henüz saptanamadığını söyledi. Bir türlü başlanamayan, sonuçlarının alınması yılları alacak araştırma projelerini uzun uzadıya anlatan Yıldırım Aktuna bu arada depolarda hala bekletilen 22 bin ton aşırı ölçüde radyasyonlu çaya bir kez bile olsun değinmedi.

Radyasyon skandalının perde arkasında devleti, hükümeti ve muhalefeti ile Türk burjuvazisinin kirli/kanlı yüzü saklanmaktadır. Bu olaydan dolaysız sorumlu olan Kenan Evren, Turgut Özal, Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Ahmet Özemre, YÖK Başkanı İhsan Doğramacı v.b. gibilerinin ar damarı çatlamış, hergün radyasyon konusunda yeni demeçler vermektedirler. Menfaatlerini korumak kaygısıyla zamanında bilime ihanet eden ve sahte raporlar yayınlayan ve/veya sessizce onaylayan sözde bilim adamları, bugün yine aynı korkudan hareketle radyasyon konusunda bildiklerini ortaya dökmektedirler.

Kısacası Çernobil faciası sonrası Türkiye'de yaşananlar bir kez daha sermaye düzeninin, devletin, burjuvazinin kokuşmuşluğunu, çürümüşlüğünü ve iğrençliğini ortaya sermiştir. Gerçek suçlu, görüntüyü kurtarmak adı altında "suçlular yargdansın" talebine gerektiğinde kurban vermeye de hazır olan, sermaye düzeninin kendisidir. Bu nedenledir ki "suçlular yargılansın" talebi ancak düzenin teşhiriyle/yargılanmasıyla birleştirildiğinde anlamlı ve etkili olacaktır.

EKİM Olağanüstü Konferansı Tutanaklarından

Tasfiyeci platformun eleştirisi

Kasım yoldaşın konuşmasından

Saflarımızdaki tasfiyeciliğin EKİM öncesi kökleri

Dün Adil arkadaşı dinledim. Tartışmaya başından girmektense, en son söylediklerinden girmeyi daha isabetli görüyorum kendi açımdan. Zira dün '84 yılındaki gelişmelere ilişkin söylediği şeyler epey gerilimli bir tartışmaya yolaçtı. Doğrusu kendi payıma o konuda belli bir açıklama getirmenin isabetli olacağını düşünüyorum. Zira bugünkü tartışmamızla son derece yakından bir ilgisi var bunun. 1980 yılının ortalarına doğru TKP-ML Hareketi içerisinde bir ayrışma yaşanmıştı. Ayrışma Konferans Hazırlık Komitesi ve İleri-Devrimci Kanat olarak kendisini ifade etti.

Bunun bizim açımızdan önem taşıyan yönü nedir? Konferans Hazırlık Komitesi, sonraki gelişme süreçleri içerisinde, bugün bildiğimiz gibi TKP-ML Hareketi olarak devrimci politika sahnesinde yeraldı. Ancak ileri fikirler savunduğunu iddia eden ve o dönemde de İleri-Devrimci Kanat'a önderlik eden yoldaşın, sorunu bugünden düne bakarak izah etmesi biraz garip göründü bana. Zira tartışmamızın daha sonraki süreçlerinde de ortaya çıkacağı gibi, bu tartışmanın biryönüyle 1984 yıllarındaki gelişme süreciyle yakın ilgisi var. İleri Devrimci-Kanat'ı karakterize eden en belirgin özellik şuydu. "İdeolojik akım" olarak ifade edilen bir anlayışı vardı. 1890'ların sonlarına doğru Rusya'da devrimci hareketin ilk çıkış, şekilleniş dönemi (daha çok da Marksizmin Rusya'da yeni yeni gelişmeye başladığı bir dönemdir bu) bir teori düzeyine çıkarılmıştı. Ve Türkiye'de sınıf hareketiyle birleşme gücü gösteremeyen devrimci hareketlerin veya "komünist" diye adlandırılan hareketlerin o günkü koşullarda ancak ideolojik bir akım olarak adlandırılabileceği, esas görevin de teorik sorunlarda yoğunlaşmak olduğu söyleniyor, teoriyi iyi izah etmek, teorik gelişme ihtiyaçlarına cevap vermek olarak da ifade ediliyordu. Konferans Hazırlık Komitesi'nde tartışmaların düğümlendiği en önemli noktalardan bir tanesi de buydu. Yoldaşın kendisi hatırlarsa (ki verdiğim dergi sayısı yanlış olabilir ama düzeltebilir onu), 4. sayıda bu konuda bir tartışma vardı aralarında; teoriyi devrimci sınıf mücadelesinin uzun vadeli ve güncel ihtiyaçlarından koparan bir yöneliş, bir çeşit aydınca bakış... Sonuçta İleri-Devrimci Kanat'ı bir yurtdışı mülteciler topluluğu haline getirdi ve onun çürüyerek dağılmasına yolaçtı. Yoldaş bugünden bakarak dünü izah ettiğinde bu konuda dünkü konuşmalarında onu özellikle irdeleyen ve ortaya koyan, ama kavrayış düzeyinde, ideolojik perspektif düzeyinde ortaya koyan bir yöneliş içerisinde olmadı. Şimdi TKP-ML Hareketi'nin eleştirisinde herne kadar bu konuda bazı vurguları varsa bile, hareketimizi meşgul eden bu son tartışmalar ışığında baktığımız zaman, gerçekten onların bilince çıkarılmış bir şekilde söylendiğini veya ifade edildiğini söylemek biraz zor geliyor. Başka bazı kanıtlar da verebilirim. Dün yoldaşa bir soru sormuştum. Bir süre önce örgüte sunduğu bir yazıda ideolojik atılımı esas almayı reddeden bir plaform ortaya koymuştu. 10 Mayıs 1991 tarihli mektupta ise, ideolojik atılımı tarihsel sorunların incelenmesine ve ortaya konmasına endekslemişti. Şimdi burada bariz bir çelişki ve tutarsızlık olduğu görülüyor.

Bunun mantığım irdelemek gerekir. Yani bu çelişki ve tutarsızlık nereden geliyor? Önemli olan bu. Yoldaşın şöyle bir bakışaçısı var. 1984'lerde "ideolojik akım" anlayışıyla teoriye tekyanlı ve aydınca bir bakışaçısının liberal bir savrulmaya yolaçmasından hareketle, bugün tersinden, teoriye, politik ve örgütsel gelişmenin yolunu açan bir ideolojik perspektifle bakmayı reddediyor. Bugün pratik gelişme ihtiyaçlarına tek yanlı bir vurgu var. Tek yanlı bir bakış açısı var. Kaçınılmaz olarak da tersinden 1984'deki fikirlere bir yakınlaşma var. Şimdi 1984'lerdeki yöneliş bir ucudur. 1992'deki yöneliş ise onun ters bir ucudur. Ama ideolojik mantığı ve özü aynıdır aslında. Tartışmamız açısından beni özellikle ilgilendiren yönü bu. Zira özellikle 10 Mayıs tarihli mektupta ideolojik atılımın tarihsel sorunların incelenmesine endekslenmesinin kendisi bile tek başına aydınca bir bakışı ifade eder.

Başka birşey değildir. Bir komünist hareket mutlaka ona önem verir. Belli bir gelişme süreci içerisinde ortaya koymaya çalışır. Bugüne ve geleceğe ilişkin görevlerini aydınlatmak açısından da bakar. Ancak program çalışması veya hareketin ilerlemesi, hareketin bir hamle yapması, tarihsel sorunların ortaya konmasına indirgendiği zaman, bu kaçınılmaz olarak hareketin içerisinde bir liberal savrulmaya da yolaçabilir. Dikkat edilirse '84'lerdeki perspektifle veya oradaki yönelişle bugünkü yöneliş arasında son derece yakın bir ilişki var. Niye? O soruyu gerçekten sormak gerekiyor, niye böyle?

Bugünkü sorunlarımızı anlayabilmek, biraz hareketin ilk çıkış koşullarım, iç ve dış koşullarını anlayabilmekle olanaklıdır diye düşünüyorum. 1987'de TDKP içerisinde ayrışma çıktığında o dönemin en belirgin özelliği şuydu. Bir yenilgi sonrasıydı. Dolayısıyla da '80 öncesi devrimci yükselişin 12 Eylül karşı devrimi tarafından kırıldığı, devrimci hareket içeriside ideolojik-politik ve örgütsel bir savrulmanın yaşandığı bir dönemdi bu. Bir yönüyle bir yıkıntı diye de ifade edilebilir. Ancak tam da böyle bir dönemde kitle eyleminde, işçi hareketinde zayıf da olsa bir kıpırdanmanın, bir hareketliliğin de ortaya çıktığı görülmektedir. TDKP içerisindeki tartışmaların ortaya çıktığı dönemin en belirgin karakteristik iki özelliğinden bir tanesi budur. Gorbaçovculuğun da ortaya çıktığı, bunun devrimci hareket içerisinde liberal ve bir yönüyle de devrimci bir ayrışmanın ilk ipuçlarının, emarelerinin de ortaya çıktığı bir dönemdir. Şimdi bizim sonraki gelişme evrelerimiz üzerine sarkan bazı sonuçları var bunun. Bunlar neler, onlara sonradan bakacağız. Ancak halkçı hareketin içerisinde bir tartışma sonucu ortaya çıkılınasına rağmen, bizim çıkışımız belirlenmiş bir teorik hazırlık üzerine bir yükseliş değildir. Bunlar, konferans belgelerinin son bölümünde de var belirli yönleriyle. Şimdi bizim için önemli olan şu. Hareketin ilk ortaya çıkış koşullarının sonraya sarkan sonuçları neler? Bunun kendisi anlaşılamadan, bunun kendisi ortaya konulamadan, bugünkü sorunlarımızı isabetli bir şekilde anlayabilmek, izah edebilmek oldukça güçleşiyor.

Şimdi şu konuda öyle sanıyorum hemfikiriz. 1989 yılının sonlarına veya '90'nın başlarına kadar hareketin esas olarak ideolojik olarak kendisini ifade ettiği, tanımlamaya çalıştığı, devrimci demokrasi nezdinde kendisini tanımlamaya çalıştığı bir dönemdir. Ama öbür yanı ise ilk bazı sınırlı güçleri biriktirmeyeçalıştığı, bunları da elde etmeye çalıştığı bir dönemdir. Şimdi bu süreç 1990'mn başlarında belli bir sonuçla noktalanmıştır. İlk güçler elde edinmiştir. Bu güçleri yeniden mevzilendirmesi, yeniden konumlandırması lazım. Ve onun üzerinden Türkiye'deki politik gelişmelerle beraber kendini yeniden izah etmek, güncel politik görevler açısından kendini yeniden izah etmek çabası vardır. Bunun platformu bildiğimiz gibi I. Genel Konferanstır. Şimdi şu gerçekten tartışmaya değer bir olaydır. Bir hareket belli bir gelişme evresinden sonra I. Genel Konferansını yapmıştır. O konferanstan kısa bir süre sonra da, hareketin önderliği içerisinde çok ciddi bir kriz ve bunalım çıkmıştır. Bunu nasıl izah edeceğiz? Zira tam tersi bir gelişmenin yaşanmış olması gerekiyordu. I. Genel Konferansın yarattığı güçlü bir temelle hareketin bir atılım, bir hamle içerisinde bulunması gerekiyordu. Bunun politik ve örgütsel faaliyetinde kendisini ifade etmiş olması gerekiyordu.

I. Genel Konferansı izleyen iddiasızlaşma ve ideolojik dağılma

Bugün genelde paylaşılan bir kanı olarak, I. Genel Konferans sonrası dönem kayıp yıllar diye ifade ediliyor. Bunu irdelemek gerekiyor. I. Genel Konferans şunu ne kadar isabetli bir şekilde tartışmıştır, biraz düşünmek gerekiyor. Hareketin konferansa kadarki sürecini, iç örgütsel gelişme sürecini, tek tek kadroların ve toplam olarak da örgütün içerisindeki zayıflıkları tespit etmede, ne kadar isabetli davranabilmiştir? Bunun kendisini tartışmak gerekiyor. Bugüne sarkan sonuçları var bunun. Aslında konferanstan hemen sonra MK içerisinde bir iç sürtüşmenin ortaya çıkması, bunun arkasından da bütün örgütsel görevlerini terketmeye, bir çeşit uzaklaşmaya, sonuç olarak da aslında devrimden uzaklaşmaya kadar gitmesinin anlamlı bir yanı var. Dün Adil yoldaşa şöyle bir hatırlatma yapmıştım. Teorik dergide, MYO'da ve I. Genel Konferansta bir dizi alanı kapsayan köklü görüş ayrılıklarının varlığından sözeden bu aynı yoldaş, öte yandan I. Genel Konferansın bütün sorunları tartıştığını, herkesi bağlayan sonuçlara vardığını iddia edebiliyor. Şimdi aslında bunun nesnel ve gerçekçi bir değerlendirme olduğunu düşünmüyorum. Yoldaş açısından da düşünmüyorum. Şöyle anlaşılabilir bir nedeni vardır. Konferansın atmosferi bazılarının kendi fikirlerini ortaya koyma cesaretini

kırmış olabilir. Bu sözkonusu kişi açısından bir tutarsızlığı ifade eder. Ama konferans açısından bir tutarsızlık değildir. O platforma katılan bir devrimci tüm fikirlerini rahatlıkla ortaya koyabilmeli, onu savunabilme gücü gösterebilmeliydi. Şimdi tek gösterilebilecek kanıt (birlik tutanakları çerçevesinde söylüyorum) ideolojik atılımın nasıl anlaşılması gerektiği üzerine tartışmadır. Ama bu konuda da yoldaşın attığı belirgin bir geri adım vardır. Şimdi o zaman bir dizi alanı kapsayan köklü görüş ayrılıkları yönündeki iddiayla, konferansın bütün sorunları tartışıp kendi içerisinde ortak görüşe varmıştır şeklindeki bir iddianın kendi içerisinde bir bütünlüğü yoktur. Bu bir başka açık çelişki ve tutarsızlıktır. Hareketin konferansa kadarki süreçleri konferansta net bir şekilde tartışılmış ve daha önce yaşanan iç ayrışma orada bilince çıkarılarak konferansa yansıtılmış olsaydı, bugünkü tartışmaların önü bir yanıyla da orada alınabilirdi.

Şimdi yeniden ilk çıkış dönemimize baktığımız zaman şunu görebiliyoruz. Örneğin hareketin kurucularından olan bir yoldaşın, hareketin temel politikalarına ve ideolojik çizgisine bir itirazı yoktur. Ancak pratik ve örgütsel faaliyetinin kendi gelişimi içerisinde liberal bir savrulma yaşanıyor. Bu hareketi terke, sonuçta da devrimi terke götürüyor. Bunu irdelemek gerekiyor gerçekten. Şimdi birileri sonradan politikanın şurası yanlış, ideolojinin burası doğrudur, teorinin burası yanlıştır diye izah ediyor olsa bile, bu gerçeğin kendisini ifade etmiyor.

Şimdi bizim açımızdan önemli olan şu. Bir; o ayrışma süreci, tüm örgüt nezdinde bilinçli bir şekilde yaşanmamıştır. Dolayısıyla da örgütün o iç gelişme veya tartışma süreçleri üzerinde eğitilmesi, ideolojik sağlamlığın o tartışma üzerinde pekiştirilmesi gerçekleştirilemedi. Bunun konferansa sarkan sonuçları var. Şöyle de bir örnek verebilirim.

Bakın yoldaşlar, oldukça ilginç bulduğum bir alıntı okuyacağım size. Nesimi yoldaşın Cihan yoldaşa yazdığı bir mektubundan alınmış. Mektubun hemen I. Genel Konferans öncesinde yazılmış olduğu yönünde bir kayıt var burada. *"Sevgili yoldaş, gerek işçi hareketi gerekse genel devrimci hareketin genel durumuna, güçlü ve zayıf yanlarına ilişkin söz söylemeyi gerekli bulmuyorum. Zira bunu bizzat içinden yaşamış gibi en iyi siz algılıyor ve gazetede en iyi siz dile getiriyorsunuz. Öyleki yakın geleceğe ilişkin her değerlendirme ve öngörü çok geçmeden sosyal pratik ve siyasal gelişmelerle doğrulanıp onaylanıyor. Böyle olunca da burada bana ayrıntılar ve özel durumlar üzerine birşeyler yazmak kalıyor."*

Şimdi bunu niye okudum? Bir örgüt içerisinde yeteneklerin eşit gelişmediği (bu aslında kapitalizmin hatta sosyalist toplumun içerisinde de genel bir olgudur) genel kabul gören bilinen bir olaydır. Bir yoldaş çok iyi bir örgütçüdür. Başkası çok iyi bir teorisyendir. Bir başkası da çok iyi bir ajitatör olabilir. Ancak her komünist kendi yetenekleri üzerinden devrimci sınıf mücadelesinde özel bir rol oynar. Şimdi bu böyle bilince çıkarılmadığı zaman, tek yanlı, bilimselliği yokeden ama içerisinde de ciddi zayıflıkları taşıyan bir vurgu ortaya çıkar.

Bu kendi devrimci misyonundan bir uzaklaşmadır aslında. Okan'ın nezdinde yaşanan budur. Başka yoldaşların nezdinde de yaşanan budur. Bu yön şimdiye kadar bu hareketin kendisi içerisinde bilince çıkarılamamıştır. Hareketin içerisinde bugün çıkan tartışmaların bir ucu buradadır. Tümüyle bununla izah edilemez ama, bir ucu buradadır. Zira konferanstan bütün konularda oy birliğiyle bir görüş birliği sağlanmıştır. Görünürde hiçbir temel konuda ciddi görüş ayrılıkları yoktur. Birlik sorununda böyledir, parti sorununda böyledir, işçi hareketinin gelişimine ilişkin böyledir. Türkiye devrimci hareketinin tarihsel gelişme süreçlerine ilişkin böyledir. Bugüne ilişkin böyledir.

Ama tam da konferanstan kısa bir süre sonra, bir dizi temel sorunda farklı tartışma noktaları ortaya çıkmaya başlıyor. Burada iki cevap olabilir. Ya gerçekten bir dönem iddia edildiği gibi konferansın iradesi doğru yansıtılmamıştır, ya da görüş farklılıkları konferansta bilince çıkarılamamıştır. Bilince çıkarılmamasının bir yanı da budur. Şimdi sonradan gelmek üzere şöyle bir kayıt koyuyorum. Türkiye devrimci hareketinde çok ciddi bir kişilik bunalımı vardır. Ama örneğin bu bir Nesimi yoldaşın, veya bir Adil yoldaşın yazısında ifade ettiği veya anlattığı gibi de değildir. Bunun oldukça ciddi bir ideolojik boyutu, politik boyutu var. Bu yönüyle bakmak gerekir. Bir yanı budur aslında.

Bu harekete biraz pahalıya patlayan sonuçları şunlardır. Kısır iç tartışmalara, güvensizliğe ve hareketin önderliğinin ve tek tek yoldaşların, o tartışmaları başlatan yoldaşların çok kötü bir şekilde yıpratılmasına, hareketteki devrimci değerlerin bir çeşit dejenere olmasına yolaçmıştır. Bu süreç böyle yaşandığında, sonradan bunun çok kötü bir liberal savrulmayla sonuçlanmasında anlaşılabilir bir yanı var. Bunun örgüte yansıyan, örgüte pahalıya patlayan pratik sonuçları var. Şimdi nedir pratik sonuçları? Şudur. Devrimci güçleri ve partiye ciddiye almadık diye yazıyor Nesimi. Ama bu aynı zamanda da çok

ciddi ideolojik boyutudur olayın. Zira ciddiye almazsın. Bütün görevleri tek bir yoldaş üzerinden izah ettiğin zaman, böyle ortaya koyduğun zaman, bir devrimci olarak kendi tarihsel misyonunu unutursun. Bunu unutan bir devrimci kendisini yetkinleştirme görevinden, bu anlayıştan uzaklaşır. Kendisini mevcut olanla sınırlar. Kendisini mevcut olanla sınırlayan bir devrimcinin özellikle Türkiye'nin bugünkü koşullarında ayakta kalabilmesi mümkün değildir.

Pratikte kendisini nasıl ifade eder? Şöyle: Güçlerimiz sınırlıdır. Beş veya altı tane komünist çıkmıştır ortaya. Kelimenin gerçek anlamıyla da sıfırdır ilişkiler. Ama görevler çok ağırdır. Bu yalnızca teorik görevler anlamında değil, pratik görevler çok ağırdır.

Devrim ülkesinde yaşıyoruz, fakat bu devrim ülkesinde karşı devrimin şiddet ve baskı politikasını boşa çıkarabilecek güçlü bir işçi hareketi de yoktur. Şimdi şevkle ve heyecanla pratik görevlere sarılan, bunun içerisine giren şu veya bu devrimci pratik güçlüklerle karşılaşıyor. Bizim güçlerimizin yetersizliğini görüyor. Bizim güçlerimizin yetersizliğini gördüğü ölçüde kendisinin de çok ciddi yetersizliklerini ve yetmezliklerini görüyor. Burada zor olan şu. Kendisinin yetmezliğini gören bir devrimcinin yapması gereken, kendisinin yetmezliklerine yönelmesi, onun anlamaya ve onu aşmaya çalışmasıdır. Ama hareketimizin kendine özgü nedenleriyle birleştiğinde, işçi hareketindeki durgunlukla (ama o yükselişin kendisi içerisinde bile çok ciddi zayıflıklar vardır) birleştiği zaman bir sorgulama başlar.

Bu sorgulamanın ilk evresi şöyledir: Bu insanlarla bir yere gidilmez... Bunlar çok geri... Örgütsel deneyim ve tecrübeleri de, teorik birikimleri de yok... Bir ayağı düzende, bir ayağı devrimdedir... Nasıl gideceğiz bunlarla? Şimdi böyle bir sorgulama başlar. Bu sorgulama önce tek tek kadroların veya tek tek devrimcilerin yargılanmasıdır, ilk adımı budur. Şimdi bunun bir boyutu şudur. Onları sorgulayan birisi, bir çeşit görevlerini onların üzerinden izah etmeye başlar. Yani bu aslında bir görev devridir. Bu görev devri, bir çeşit de kaçıştır aslında. Hiç kimse ben devrimden kaçıyorum diye izah etmez. Çok nadir olaylar olmakla birlikte bunlar tipik şeyler değildir. İstisnai olarak yaşanır.

Ama burada komite yok ki ben geleyim, diye izah edilebiliyor önderlik görevinden bu kaçış. Ama komiteler olduğunda benim MK'ya da ihtiyacım yok ki! Ben kendim de fiiliyatta zaten MK gibi çalışırım. Senin görevin nedir? Teknik boyutuyla ele almak gerekirse, onu kurmaktır. Ama onu sen bir dizi gelişmenin üzerinde ifade edersin. Şimdi güçlere veya kadrolara duyulan güvensizlik sonuçta nereye gider? Önce kendisine, asıl kendisine ilişkin çok güçlü bir güvensizlik vardır. Bu ama, olayları kavrayamadığı için kendisini ikna etmez. İkna olamamıştır böyle. Bunun gelişme süreci sonuçta şuraya gider. Bu teorinin bir tarafında herhalde bir yanlışlık var. (Çok kaba anlatıyorum kusura bakma ama, gerçekten böyle Nesimi yoldaş). Burada herhalde birşey var. Şimdi ama bu konuda da ikna olmamıştır. Olamadığı için şöyle de ifade edilir.

Biz, doğrudur, ihtilalci bir örgüt yaratamadık. Çevre ilişkilerini de kuramadık. Kimsenin buna itiraz edeceğini de sanmıyorum. Şimdi bunun üzerine spekülasyon yapmak ayrı bir taraftır, ama bunun nedenlerini anlamak ve onu irdelemek ayrı bir taraftır. Sonuçta nereye gelir? Teori ve politika sorunlarında yoğunlaşmış olsaydık böyle olmazdı. Acaba yalnızca böyle mi izah edeceğiz? Kendisine güvensizlik, tek tek devrimcilere, hareketin etrafındaki devrimcilere, militanlara güvensizlik, sonuçta örgüte güvensizlik ve devrime güvensizlikle birleşir.

İdeolojik çizgimiz ve örgütsel pratiğimiz

Şimdi Adil yoldaşın söylediği gibi spekülasyon mu yapıyorum? Olabilir. Ama buradan birşey okuyayım kendisine. Karar da siz verin. *"Devrimi, güçleri ve araçlarını yeterince ciddiye almıyoruz galiba."* Nesimi'nin 26 Haziran 1991 tarihli mektubundan. Bunu kendi açımdan çok ilginç buldum. Biraz uzun ama bazı bölümlerini okumak istiyorum. *"Ciddi bir ideolojik ve pratik eğitimden geçmemiş, devrimci mücadelede henüz yeni ve deneyimsiz olan bu unsurların zayıflıklarından bahsetmek çok da anlamlı değil. Asıl önemli olan tarihsel bir misyon üstlenmiş olan bizlerin, hangi oranda yerine getirip getirmediğimizdir."* Çok isabetli bir vurgu yapmıştır. Bizlerin hangi oranda yerine getirip getirmediğidir. Bizler derken beni ve bizleri kastetmemiştir. MK'yı, kendilerini kastetmiştir aslında. *"Bu gibi durumlarda belirleyici olan nesnel toplumsal yaşamın burjuva topluma karşı harekete geçirdiği bu güçlere biz komünistlerin ne kattığıdır. Soruna böyle yaklaşıldığında vicdanen*

rahat olmadığımı, olamayacağımızı çekincesiz olarak söylemek durumundayım. Eğer basiretsizlik ve yeteneksizlikle suçlanacak birileri varsa, bu herkesden önce biz olmalıyız."

Şu musibetin kurbanlarını ele alalım diyor yoldaş ve devam ediyor. *"Onlarla ilişkilerimizde alabildiğine sorumsuz ve hoyratça davrandık. Saflara davet ettik hay hay deyip geldiler. Ne ki geldikleriyle kaldılar. Bizim açımızdan da onlar açısından da hep duygusuz ve aksak olan ilişkilerimize bir türlü çeki düzen veremedik. Aksaklığın, yetersizliğin rahatsızlığını karşılıklı olarak duyduk ama bir türlü müdahele etmek güç ve başarısını gösteremedik. Derken düşmanın adım adım gelişen kuşatma ve saldırılarıyla yüzyüze kalıverdiler ve sonuçlarını biliyoruz."*

Şimdi bunu şunun için okudum. Burada bir önderlik misyonu, kavrayışı yoktur. Kendi misyonunu anlama yoktur. Devrimden kaçış derken, kastettiğim budur. Bu Nesimi yoldaş açısından böyle yaşanmıştır. Yoldaşın niyetini tartışma konusu etmiyorum. Hiç kimsenin burada niyetini tartışma konusu etmiyorum. Veya yoldaşta son derece bir içtenlik vardır burada, bunları yazarken. Bundan kesinlikle en ufak bir kuşkum da yoktur. Ama anlatmaya çalıştığım şudur. Kendi misyonunu anlayamadığın zaman, kendi yetersizliklerini, yetmezliklerini çözümlemeye tabi tutup dönemin görevleri üzerinde algılayıp ileriye sıçramayı kendi nezdinde, ama kendinle beraber de öbür yoldaşlarını ve örgütü buna hazırlamadığın zaman, bu kesinlikle bir geriye düşmeyle sonuçlanır. Geriye düşme, görevlere ve dönemin ihtiyaçlarınacevap vermemek bir boyutudur. Ama öbür boyutu da sonuçta örgütten kaçıştır. Şimdi bu bir genellemedir aslında. EKİM nezdinde de böyle yaşanır. Devrimci demokrasinin içerisinde de böyle yaşanır. Ama devrimci harekette tasfiyecilik biraz da böyledir. Şimdi mutlaka her hareketin kendi içinde kendi gelişme süreçlerinin beslediği bazı özgünlükler de vardır. Bizim özgünlüğümüz bir yanıyla böyle. Şimdi deniyor ki, ama bizim yeteneğimizi sınırlayan koşullar vardır. Neydi? Bizim hareketimizin durumuydu.

Şimdi o zaman şöyle söylemeyiz yoldaşlar. Bir iddiayla ortaya çıkmayız. Kendi payıma ben şöyle söylerim. Benim yeteneklerim sınırlıdır. Dolayısıyla da bu harekete çok fazla katabileceğim bir şey yoktur. Ancak sınırlı ölçüde yaparım. Ben kendi misyonumu böyle tanımlarım. Şimdi böyle bir tanımlanışın doğruluğu yanlışlığı ayrı bir taraftır ama, kendi içinde bir tutarlılık taşır. Fakat önderlik düzeyinde bir görev üstlenmişsek, bir devrimci kendisini böyle tanımlayamaz. Böyle tanımlamaya hakkı yoktur. Herhangi bir bölgede veya herhangi bir hücrede çalışan bir yoldaşın ciddi yanılgıları, kusurları veya zayıflıklarının bedelini orası öder. Ama bir hareketin önderliğinde yeralan bir yoldaşın zayıflıkları bütün hareket tarafından ödenir. Yalnız sorunun bir boyutu bu değil. Başka boyutu da vardır. Örneğin şöyle tanımlamalar da vardır yoldaş tarafından. Kendi deneylerini aslında izah etmiştir. Söylediklerimizin takipçisi değiliz. Güçlerimizi denetleyemiyoruz. Toparlıyamıyoruz, eğitemiyoruz. Yoktur, burada önderlik yoktur. Söylediğinin takipçisi olmayan, denetleyemeyen, eğitemeyen bu önderlik olmaz. Yani daranlamda teknik bir önderlik bile olmaz.

Durumun böyle olduğu bir yerde dönüp şunu söylemenin hiç anlaşılır bir tarafı yoktur. "Bizim pratiğimiz ideolojik çizgimizin gerçekleşmiş bir şeklidir." Burada gerçekten bunun savunulabilir bir tarafı yoktur. Şimdi bunun (yoldaş açısından söyleyeyim) kendisi içerisinde bile bir bütünlük yoktur. Şimdi hem yazısında vardır bunlar. İdeolojik çizgiyle o yüksek pratik arasında birebir eşitlik olmaz der yoldaş, simetrik bir ilişki kurmak doğru değil der, haklı olarak. Birbirine eşitlemeye karşı çıkar. Ama döner pratiğimizin sorunlarında, "bizim örgütsel pratiğimiz çizgimizin gerçekleşmiş şeklidir" der. İkinci bir ihtimalden sözeder, ikinci ihtimal budur der. Şimdi soyut olarak tartışıldığı zaman bunun üzerine çok şey söylemek mümkündür. Ama soyut olarak tartışıldığında. Herşey kendi gerçekliği, kendi somutluğu içerisinde, ama o dönemin bütün gelişme evreleri neyse, iç ve dış, onun içerisinde anlaşılabilir. Böyle izah etmediğin zaman çok soyut, güzel görünen şeyler söylersin, ama ihtiyaçlara cevap veremezsin.

Burada konuyu dağıtmamak açısından bir şey söyleyeyim. Mesela dün Adil yoldaş şöyle bir şey söylemişti. Tasfiyecilik demişti, karşı devrimin yönelttiği saldırının ve baskının devrimci hareket ve parti içerisindeki yankısıdır. Ama biz bir sınıfa dayanmamıştık ki, bir sınıf zeminine oturmamıştık ki, bu baskı bizde yankılansın! Böyle izah ediyordu. Şimdi aslında burada bir kez daha gerçekten kendi önderliğini, misyonunu anlama yoktur. Yani bir çeşit kaçış budur. Böyle izah ettiğin zaman, dış koşulların, dış atmosferin hareketi etkileme, onu geriye çekme yönündeki baskılarına karşı direnemezsin. Hareketi o yönde sağlamlaştırma yönündeki görevlerini de yerine getirmezsin.

Bunun kendisi aslında bir atalettir. Yani ideolojik planda bir atalettir. Sonuç olarak da pratik-örgütsel görevlernezdinde de bir ataletçıkar. Çünkü kavrayış nedir? Biz küçük bir örgütüz, işçi sınıfı içerisinde sınıf zeminine oturmamışız. Dolayısıyla Lenin'in söylediği türden bir yankı bizde bulmaz ki. Ama bir yankısı vardır. I. Genel Konferans sonrasındaki pratiğiniz tam da bunun kanıtıdır. Odur, yankı odur. Bu ülkenin devrimcileri bu ülkede yaşıyorlar. Bu ülkenin devrimcileri aslında çok da zayıftır. Türkiye devrimi en zordöneminden geçiyor, ama bu ülkenin devrimcileri bu en zor dönemin içerisinde en zayıf olan devrimcilerdir. Bir yönüyle böyledir. Şimdi böyle anlayamadın mı, o zaman hem dış etkilerin örgüt saflarındaki yankılarına karşı koymak, örgütü o konuda sağlamlaştırmak hem de ülke içerisinde karşı devrimin bir yanıyla demokratikleşme bir yanıyla şiddet politikası, tecrit edip ezme politikasına karşı hareketi eğitme, hareketi onun üzerinde eğitme, onun üzerinde örgütleme görevinden kaçarsın. Anlayamazsın olayı. Bu hareketin kendisini atalete ve geriye çekmenin bir yönü budur. Eğer somut gerçekliğimiz somutsa, somutluğu böyle tartışacağız. Şimdi böyle baktığımız zaman, "bizim örgütsel pratiğimiz ideolojik çizgimizin gerçekleşmiş şeklidir" tartışmasının spekülatif niteliği açıkça görülür. Hiçbir değeri de yoktur. Yoldaşın onu yeterince irdelediğini de sanmıyorum. Yani gerçekten o ne anlama gelir? Bu mantığın sonucu şudur: Eğer örgütsel çizgi ideolojik çizginin gerçekleşmiş şekliyse, buna göre I. Genel Konferansın bütün temel tezleri yanlıştır.

Bütün bunlar gözönüne alındığında ideolojik çizgimizle örgütsel pratiğimiz arasında bir uyumun olduğu, örgütsel pratiğimizin ideolojik çizgimizin doğal bir yansıması olduğu ve örtüştüğü şeklindeki iddianın, kendi içerisinde aslında teorik olarak da, pratik olarak da örgütsel deneyimlerden hareketle de konuşmak gerektiğinde, tutarlı doğru bir iddia olduğunu söylemek olanaklı değil. Üstelik bir soyutlama yaptığımızda da doğru değildir bu. Öyle dönemler vardır ki, gerçekten örgütsel çalışmayla ve örgüt faaliyeti ile ideolojik çizgi arasında bir çelişki olur. Bu genellikle birdönem için, devrimci komünist bir hareketin ilk gelişme dönemlerinde olabilir. Ama bunlar istisnai durumlardır. Fakat bir çizgi belirlendikten sonra, çizginin başarısını veya başarısızlığını belirleyecek olan şey doğrudan doğruya kadroların faaliyetidir. Bu tayin edici bir etkendir artık. Bizim nezdimizde de böyledir. Yarının partisinde de böyle olacaktır. Şimdi bunu gözönüne almadan bir önderliğin çalışma performansını, önderliğin kavrayışını gözönüne almadan, önderliğin hareketin kadrolarını eğitip eğitmediğini gözönüne almadan (ki eğitmediği çeşitli yerlerde de, okuduğum bölümde de ifade ediliyor), "pratiğimiz ideolojik çizgimizin gerçekleşmiş şeklidir" biçimindeki teori, aslındakendi kusurlarının faturasını ideolojik çizgiye yüklemektir. Ona çıkartmaktır. Yeniden bir kaçıştır. Bunu yeniden irdelemek gerekiyor. Kendi gerçekliğini anlamaktan bir kaçıştır. Zira her iki yoldaşın yazısında kendi gerçekliklerine ilişkin tek bir satır yoktur. Bizim yetmezliklerimizin, yetersizliklerimizin bu harekete faturası ne, onu izah etmek gerekiyor. Bunu izah edemeden çıkamazsın ki onun içinden. Sen bu hareketin önderliğinde yer almışsın.

Yetmezliği yalnızca pratik kavrayış eksikliği değil. Şurada burada kaç tane insanla görüşüp görüşmediği de değildir aslında. Çok yönlü birolaydır. O yetmezliğin bu harekete sonuçlarını teslim etmek, onu ortaya koymak gerekiyor. Şimdi bu halen de ortaya konulmuş değil. Bunun kendisi aslında çok ciddi bir irdelemeyi de gerektiriyor. Tutarlı olmak isteyen, politikada tutarlı olmak isteyen, kendi zayıflıklarını, yetmezliklerini orada ortaya koyar. Hiç olmazsa böyle bir adım atmalıydı. Şimdi böyle bir adım atılmış olsaydı, bizim hareketimizin gerçekliğini anlamada kendileri için bir avantaj da olabilirdi bu. Kendi gerçekliğinden kalkarak böyle bir avantajı elde edebilirdi. Olan şudur: Hareketin örgütsel zayıflıklarının, örgütsel kusurlarının (ki kendileri bunun baş sorumlusudur) hareketin kendisine karşı kullanılmasıdır. Yaşanan budur aslında.

Hareketin bizim istediğimiz ve arzuladığımız bir örgüt yapısına ulaşamadığı tartışma götürmez bir gerçektir. Bunun nedenlerini zaten irdeliyoruz burada. Ancak bundan kalkarak kendi önderlik pratiğinin toplam bir sonucu olan bu sonucu hareketin ideolojik çizgisine fatura etmenin, onu tartışmalı bir hale getirmenin anlaşılabilir bir tarafı yoktur. Üstelikkendi içinde de tutarlı değildir. MK tutanaklarına bakalım, yollanmış mektuplara bakalım. Bu hareketin gerçek sorunları üzerine çok ciddi bir irdeleme de yoktur. Bu yoldaşlar tarafından ciddi birirdeleme yoktur. Bugün örgüt ve politika sorunları üzerine çok şeyler yazan Adil yoldaş, 10 Mayıs '91 tarihinde ideolojik gelişmenin kendisini tarihsel sorunlara endekslemişti. Bu aslında Adil yoldaşın kavrayışının ne kadar sığ olduğunu da gösterir.

Bizim sorunumuz şudur aslında yoldaşlar. Biz

kendi gerçekliğimizi ortaya koymada, hareketin içerisinde yaşanan çelişkileri ortaya koymada, zayıflıkları ortaya koymada zayıf davrandık. Bunda zayıf davrandığımız için de faturası bir çeşit böyle çıkıyor. Bu konuda aslında güçlü olmak gerekirdi. Dolayısıyla hareketin kendi içerisinde iç ayrışma, bilinçli ve örgütlü bir şekilde, tüm hareketin nezdinde örgütlü bir şekilde yaşanmamıştır. Bunun yaşanması, hareketin örgütsel alanda da, politik alanda da ileriye sıçramasının bütün temellerini, zeminini hazırlardı. Yaşanmış deneyler bütün örgüt nezdinde bilince çıkarılmışolacaktı. Bizoradan oldukçaöğretici, genel dersler de çıkarabilirdik. Konferansın kendisi içerisinde bunun irdelenmesinde, tartışılmasındaki bir yetersizlik, bizim örgütsel deneylerimizin toparlanmasında bu konuda ciddi bir şekilde eksik davrandığımızı da gösteriyor.

Şimdi sorun şu değil. Politika ve örgüt sorunlarında ne söyledik ne söylemedik, bu değil. Şunu tartışmak gerekiyor. Bu hareketin önderliğinde yeralan yoldaşlar, gerçekten önderlik misyonunu kavrayan, onu bilince çıkaran bir şekilde davranabilirler mi? Bunu yanıtlamak gerekiyor. Sorunun özü ve esası buradadır. Bu yanıtlanamadığı ölçüde bütün tartışmaların pek bir değeri de yoktur. O zaman ben şunu çok kolay anlarım. HEP sorununda söylenen politikayı kolay anlarım. Niye? Şundan dolayı: Devrimci hareketin zayıf olduğu, güçlü bir işçi hareketinin de olmadığı ama bizim de güçlü bir örgüt yapısı üzerine halen oturmadığımız, şekillenmediğimiz bir dönemde, Kürt ulusal hareketinin çıkışının ve ideolojik baskısının sonuçlarıdır. Bu hareketin çevresinde veya öbür devrimci hareketlerin çevresinde çok daha açık seçik yaşanabilir. Onun baskısı olarak anlarım. Çok basittir bu. Şöyle bir itiraz yöneltilemez. Ben HEP'i önerdim de yanlış olabilir, peki siz neönerdiniz? Sizde politika yok! Hayır, politikamız netti. Bugünün en temel görevi işçi hareketini politikleştirmektir diye ifade ettik. Kürt ulusal hareketine destek vermenin yolu buradan geçer. İşçi hareketini politikleştiremediğin ölçüde, onu ileriye çıkaramadığın ölçüde, Kürt ulusal hareketine de gerçek bir destek veremezsin. Şimdi ama onu ileriye çıkarmak, hareketin kendisini politikleştirmek de nasıl gerçekleştirilebilir? Bunun kendisi de bir örgütsel hazırlığı gerektirir. Tek tek bölgelerde kadroların örgütün nezdinde görevlerini gerçekten hakkıyla yerine getirmesiyle mümkündür. Bunu yapmazsın. Yapmadıktan sonrada, biz destekten sözettik ama soyutta kaldı ve pratiğe geçmedi, o zaman dönüp bakalım ona. Bunlar ancak bir spekülasyon değeri taşır. Başka bir değeri de yoktur.

Birlik politikamızın olumsuz etkileri

Birlik sorununda da böyledir. Şunu tartışmak gerekiyor. Ben bizim birlik politikamızın yanlışlığı doğruluğu üzerinde tartışmaktan çok, bu birlik politikasının örgüte yansıyan sonuçları üzerinde durmak gerektiğini düşünüyorum. Benim açımdan özellikle en önemli yanlarından bir tanesi bu. Zira önderlik içerisinde en zayıf olanların en kolay bir şekilde bel verdiği bir yerdir birlik sorunu. Kendisini öyle ifade etmiştir. Şimdi dolayısıyla niye böyle oldu? Birisinin kötü niyetiyle mi izah edeceğiz? Hayır, kötü niyetle izah ettiğimizde bu doğru bir yöntem, materyalist biryöntem olmaz. Bunun nesnel bir temeli var mutlaka.

İlk çıkışımızda haklı olarak şunu söylemiştik. Devrimci demokrasi, özellikle içinden çıktığımız kesim kendi içerisinde iki eğilim taşır. Devrimci demokratik eğilim taşır ve sosyalist bir eğilim taşır. Sosyalizm potansiyel öğeler biçimindekendisini ifade etmektir. Bu onun genel devrimci demokratik karakterini değiştiren bir olay da değildir diye ifade etmiştir. Ve parti güçleri buradan çıkacak diye bakıyorduk. Gorbaçovculuğun ortaya çıkışı, modern revizyonist akımlarm veya ona yakın olan akımların içerisinde iç ayrışmaların ortaya çıkması, o günkü koşullar içerisinde ileriye dönük bazı güçler çıkardı. Şimdi dolayısıyla da parti güçleri nereden çıkar yönündeki tespitimizin sınırları genişledi. Reformist kökenden gelen hareketlerin içerisinden de parti güçlerinin çıkabildiğini ifade ettik. *Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı* broşürünün eklenen ek bir mektup var. Orada bulunabilir bu.

Şunu yeterince gözetmediğimizi düşünüyorum. Devrimci demokrasi bütün kusurlarına rağmen, bir yönüyle ama bir yönüyle söylüyorum, düzen karşısında sürekli radikal ve devrimci pozisyonda durmayı başaran bir güçtür. Bunun pratik politikada da gösteriyor. Örgütsel politikasında da, politik faaliyetinde de var. Dolayısıyla da iktidar karşısında küçük burjuva bir iktidarı hedeflemek anlamında da iktidar perspektifi vardır. Şimdi reformist kesimin içerisinden çıkan güçlerde bir iktidar perspektifi yoktur. Bu sınırlar içerisinde bir iktidar perspektifi yoktur. Şimdi bu gözetilemediği ölçüde, bunu doğrudan sonucu, hareketin kendisi içerisinde aslında bu perspektifin yitirilmesiyle ifade eder. Sonradan biz bu konuda yanılgımızı görüp düzeltmeyeçalışsak bile, o vurgunun hareketin içerisinde yarattığı böyle bir yankı var. Şimdi bunu zamanında isabetli bir

şekilde görmek gerekirdi diye düşünüyorum. Zaten tarihsel deneylere baktığımız zaman da reformist kanaldan çıkan güçler bir partiye ulaşamamışlardır. Yani çok istisnai örnekler olmakla beraber, genel olarak böyle değildir. Rus marksistleri narodnikler içerisindeki bir tartışmayla çıkmıştır. Türkiye devrimci hareketindeki şekillenme böyledir. Başka ülkelerde de böyledir.

Bu hareketin kendi içerisinde liberal bir savrulmaya yolaçtı. Ama şöyle bir etkileri olabilir mi? Onu tartışmak gerekiyor. Biz yeni bir harekettik. Yeni olmanın getirdiği bazı dezavantajlar vardı. Hareketin politikasını hayata geçirebilecek, maddi bir kuvvete dönüştürebilecek güçlerden bir ölçüde yoksunduk. O günkü sınırlar içerisinde bile ben o güçlerimizin yettiğini düşünmüyorum. Mutlaka önemli bir birikim vardır. Ama bu birikimin kendi içinde de zayıflıkları vardır. Şimdi bunun, güçlerin sınırlılığıyla ama görevlerin de zorluğuyla birleştiği ölçüde, pratikteki yankısı şudur. Bu güçlerle parti hedefine varmak veya parti ve birlik sorununda ifade edilen görevleri yerine getirmek güçtür. Biz bu görevlerin üstesinden gelemeyiz. Yeni güçler bulmalıyız. Nedir bu yeni ek güçler? Önce bize aydın unsurlar gerekiyor. Çünkü teorik görevler oldukça önemlidir. Kritik görevlerdir, ağır görevlerdir. Bir veya iki yoldaşın bu görevleri çözmesi zordur. Bir iki kişi bulmalıyız. Bir dönem Hoca üzerine bir teori yapıldı. Ama bu teori dayanaksızdı zaten. Bilimsel temellerinden de yoksundu. Arkasından KH. Aslında bir hareket de değildi, bir mülteci çevresiydi. Onun üzerine teori yapıldı. Nesnel bir gerçekliği de yoktu. Bu gözetilemedi Şimdi dikkat edilirse, kendi güçlerine inançsızlık, tek tek yoldaşlar nezdinde ve önderliğin (şu tartışma yaratan arkadaşlar açısından söylüyorum) kendine inançsızlığının çok güçlü emareleri o dönemde var. Kendine güvenirsin, tok olursun bu konuda. Kişi olarak da güvenirsin, politikana da güvenirsin. Bir birlik politikan olur. Bunu gözden kaçırmak, gözetmemek anlamında da değildir. Bu olur, ama sen birlik politikası üzerinden kendini ona endekslediğin zaman, o hareketin de veya tek tek devrimciler nezdinde de, aslında görevlerin yapılabilmesi de tartışmalıdır artık. Çünkü bütün dikkatler oradadır. Şimdi bu bir zayıflığı da ifade ediyor. Yani bir ideolojik zayıflığı da ifade ediyor. Bu zayıflık Adil yoldaşın yazısında da var.

Şu anda söylediğim şeyleryeni değil. Hareketin içinde birlik sorununda tartışmalar başladığından beri sürekli bu noktaya dikkat çektim. Çok ters bir noktadan hareketle söylenmiş olsa bile, en önemli kaygım buydu. Bu hareketin içerisinde bir savrulmaya yolaçabilirdi bu. O kökenden gelen devrimcilerin çok ciddi kusurları var. Bunlar örgüt ve politika yapma sorununda zayıftır. Bunlar iktidar perspektifini de kavrayamamıştır. Bunu ne kadar aşabilirler? Türkiye'nin o günkü koşullarında nasıl aşabilirler?Uç noktalardan söylenmiş olsa bile, kendi payıma bunun özellikle gözetildiğini düşünüyorum. Demek ki bizim birlik politikamız, birincisi, o güçlerin iktidar perspektifinden yoksunluğunu gözetememiştir; ama öte yandan da, bizim içimizdeki yankılarını dağörememiştir. Şimdi bu gözetilebilmiş ve görülmüş olsaydı, biz bu vurgularımızı çok daha isabetli bir şekilde yapabilirdik.

Başka bir örnek vermek gerekirse, gazetenin ilk sayılarında *Ekim'den Okurlara* başlıklı bir bölüm vardır. Düşünen militanlar çağrısı vardı. Şimdi devrimci hareketin bilinen geleneği düşünüldüğü zaman gerçekten isabetlidir, doğrudur. Bir devrimci militan savaşmalıdır, ama düşünen bir savaşçı olmalıdır. Şimdi biz sürekli düşünen militanlar yönünde vurguyu yaptığımız ölçüde, savaşçı militanlar yönü hep zayıf kaldı. Şimdi teoride böyle mi ifade ettik? Hayır! Aynı yazıda vardır. Düşünün ve savaşın! Ama düşünme öğesi, fikir üretme öğesi, fikir üretme süreçlerine katılma vurgusu ihtiyacı; devrimci militanın devrimcieylemci yönünü, savaşçı yönünü gölgede bırakan, onu zayıf düşüren bir kaymaya yolaçabildi. Şimdi bizim tam aksine özellikle bugün şuna ihtiyacımız var. Düşünen ama savaşan devrimci bir eylem adamına, devrimci bir eylemciye bizim ihtiyacımız var. Şimdi o vurgunun hareket içerisinde böyle bir ters yankısı vardır. Bunun sonuçları nedir? diye sorulursa, şu çok rahat söylenebilir. Demokratizmdir, disiplinsizliktir, görevlerini savsaklamaktır, kendi gerçekliğini anlayamamaktır, hareketin gerçekliğini anlayamamaktır. Sonuçta budur yani; örgütten ve devrimden uzaklaşmadır. Her vurgu, abartılı her vurgu, öbür yanıyla birleşmediği ölçüde, zayıf olanların nezdinde çok ciddi sonuçlara da yolaçabilir. Bir dizi koşul bunu etkiler, bunu şekillendirir.

Ancak buna rağmen şöyle söylenebilir mi? Kadro politikamız, bizim gelişme ihtiyaçlarımıza cevap veren bir politika mıydı? Hayır! Fakat şöyle de tartışılamaz. Şimdi bizim genel örgüt deneylerimizden uzak, örgüt deneylerinin bir sentezi olmayan, bunun bir ifadesi olmayan, bunun bir toplanması olmayan kadro politikası üzerine çok soyut yazılar yazmak, bizim ihtiyaçlarımıza da cevap vermezdi. Kendi deneylerimizin ifadesi olması gerekiyordu. 5 yıllık bir örgütsel deneyimin bir toplamını ifade etmesi gerekiyordu. Bunun bir soyutlanmasıyla ifade etmesi gerekiyordu.

Bunu en iyi, doğrudan doğruya hareketin örgütsel görevlerini yükümlenen arkadaşlar yapabilirdi. Biz kadro politikamızı öyle ayrıştırabilirdik; öyle derinleştirebilirdik bunu. I. Konferans belgelerinde vardır; bazı genel yönleriyle dikkat çekmişti; ama bunu derinleştirmek pekala da olabilirdi. Üstelik bizim örgüt deneyimimiz, örgüt sürecimiz, bu konuda çok şeyler söylememiz için öylesine zengindir ki, çok güçlü şeyler söyle-yebileceğimizi düşünüyorum o zenginlik içerisinde. O yönde yapacağımız bir çözümleme, bugün bir dizi tutarsızlığa düşmekten de kurtarabilirdi yoldaşları.

İdeolojik atılıma ilişkin kavrayışsızlık

Şimdi bir ideolojik atılım mı değil mi yönünde bir tartışma var. Gerçekten bizde ideolojik atılımdan ne anlaşılmalıdır? Nasıl izah edeceğiz bunu? Bir önkayıt koyarak şunu söyleyeyim: Adil ve Nesimi'de bu konuda ne dün ne de bugün kendi içerisinde, yazıların kendi içerisinde bir iç bütünlük yoktur, bir. Bunu göstermek ve kanıtlamak çok kolaydır. İkincisi, her ikisinin de fikirleri bu konuda son derece farklı uçlardadır. Örneğin hem ideolojik atılım ihtiyacını reddeden ve hem de uluslararası sınıf deneyimlerinin incelenmediği için örgütü eleştiren aynı arkadaştır. Örneğin ideolojik atılımı tarihsel sorunların incelenmesine endeksledi diye, bir yoldaşı eleştiren aynı arkadaştır. Ama 10 Mayıs '91 tarihli mektupta siz niye tarihsel sorunları incelemiyorsunuz, bunu incelerseniz biz ortalığı mahvedeceğiz diyen yine aynı arkadaştır. Program çalışması yapmadınız diyen aynı arkadaştır. Ama bu ideolojik atılım da nereden çıktı diyen de aynı arkadaş. Burada bir tutarlılık yoktur, önümüze konan bir fikirler bütünlüğü yoktur. Ya düşünülmeden yazılmıştır; bu ülkede çala kalem yazma alışkanlığı var, ya böyledir. Ya da gerçekten sorunları izah edemediğin ölçüde birbirini yamalamak, kendi içinde bir sistematik iç bütünlüğünden yoksun olan şeylersöylemek de nispeten kolaydır.

Çok ilginç bir örnek vereceğim. Nesimi'nin yazısında Marks'ın çok ünlü bir sözü var. Genel olarak bir partinin resmi programı onun ne yaptığından çok daha az önemlidir, mealinde. Ama yoldaş bakın bundan ne anlıyor? Hangi tarihsel koşullarda yazıldığı, bunun niye söylendiği, Lenin'in *Ne Yapmalı*'da bunu Rusya'nın koşullarında niye izah ettiği, bunlar biliniyor. Şimdi bunlar bilindiği halde, yoldaşın o kadar ünlü bir sözden çıkardığı şudur: Sıradanı bir yana, iyi kötü politize olmuş öncü işçi dahi, düşünsel anlamda ideolojik çizgi, teorik-programatik konu vb.yle hiç de ilgili değildir. Peki ne ile ilgilidir? Şununla; o ideolojinin pratikteki somut yanıyla ilgilidir; onu ilgilendiren şey, birçizgi ve programatik belirlemenin güncel politik yaşamda neyi ifade ettiğidir. Günlük yaşamda kendisinin kendiliğinden eylemine, kimin ne kattığına bakarak tercihlerini yapıyor, vb. Ünlü bir sözden böyle küçük bir sonuç çıkarmak gerçekten de çok gariptir. Şimdi onu nasıl yorumlayabilirdik bizim ülkemiz koşullarında? İdeolojikatılım ihtiyaçları çerçevesinde bu hareketin oldukça uzun bir vadede gerçekleştirilmesi gereken çok ciddi sorunları var.

Nedir bunlar? Bir yönü şudur. Türkiye'de devrimci demokrasinin güçlü bir kültürü ve güçlü bir geleneği var. Bu ideolojik planda, fikir planında da böyledir; örgütsel temeliyle baktığında böyledir. Ancak devrimci demokrasi ile sosyalizm arasındaki ayrışma da son derece yenidir. Üstelik bu ayrışma, kendisini politik ve örgütsel planda sınıf içerisinde güçlü mevziler kazanma biçiminde de ifade edememiştir halen. Bunun böyle olduğu bir yerde, ideolojik gelişme ihtiyacı bu ülkenin kendine özgü koşullarından dolayı kritik bir noktadır. Onun kaybedildiği anda ideolojik ayrım çizgilerinin silikleştirilmesi, gözden yitirilmesi son derece kolaydır. Nitekim, dış koşulların baskısı hareketin güçlerinin yetersizliğiyle birleştiği ölçüde, şu da pekala olabilir: Aslında programatik sorunlarda çok önemli ayrılıklar yoktur da, yalnızca taktik ve örgütsel sorunlarda var.

Bunun üzerine fazlaca tartışmak gerektiğini bile düşünmüyorum. Yani bir TDKP, bir TKİH, bir TKP-ML Hareketi vb.nin programatik düzeyde aralarından çok fazla ayrılıklarının olmadığı kesindir; ama devrimci demokrasi yalnızca bununla sınırlı değildir ki. Üstelik sorun bu da değil. Bu hareketin kendisini eğer devrimci demokrasinin içerisine veya "marksist güçler" diye ne anlama geldiği belli olmayan o kavramın kendisi içerisine yerleştiriyorsan anlarım; kendine göre bir mantığı vardır. Ama öyle anlamıyorsan, şimdi o zaman halkçılığın böylesine güçlü ideolojik kökene sahip olduğu, bir sınıf temeline sahip olduğu, onun geleneğinin bu ülkede çok güçlü olduğu bir yerde; halkçılığa karşı mücadeleyi çok yönlü bir şekilde geliştirmek, onu savsaklamamak kritik bir noktadır. Bu ideolojik bir mücadeledir; şuna dikkat etmek kaydıyla. Onun devrimci örgüt geleneğine ters bir vurgu yapmamak kaydıyla. Onun yaşanmış ihtilalci geleneklerine ters bir vurgu yapmamak kaydıyla, ona sahip çıkmak kaydıyla, onu sosyalizmin ihtilalci bir geleneğine ve temeline dönüştürmek kaydıyla. Zira bir uca vururken ters bir uca savrulmanın veya böyle anlaşılmanın zemini her

zaman vardır. Kendi payıma şunu söyleyeyim. Biraz konuyu dağıtacağı için söylüyorum. Biz sosyalist devrime bir vurgu yaptık. Bu pratikte çoğu kez, bu demokratik görevlerde ne oluyor yani? pek de önemli değil biçiminde anlaşılabilmiştir. İşçi sınıfının politikleştirmeden bahsettik. Öyle yerler de olur ki onun kendi taleplerini propaganda edip, ama onun üzerinden kalkarak politikleşmeyi de sağlayabilirsin. Onun bile bir kenara bırakmayla sonuçlanabilmiştir.

Dolayısıyla da ideolojik atılım ihtiyacına dikkat çekmek, ülkemizde halkçılığın sahip olduğu bu güçlü temelden dolayı sürekli gözetilmesi gereken kritik bir konudur. Bu geniş ve çok yönlü bir alandır. Çalışma tarzında ifade etmek gerekir. Örgüt sorununda ifade etmek gerekir. Kadrolar sorununda ifade etmek gerekir. Politika yapış tarzında ifade etmek gerekir. Çok şeyler söylenebilir. Yani genel teorik soyutlamalar, genel teorik eleştiriler dışında, kendi örgüt pratiğimizden kalkarak, bunu genelleştirerek halkçılıkla aramızdaki ayrım noktalarını böyle netleştirmek gerekiyor. Böyle netleştirebildiğimiz ölçüde sosyalizmle devrimci demokrasi arasındaki ayrım noktalarının silikleştirilmesinin önlenmenin güvencesini yaratırız. Bu bir güç olur ve liberal eğilimler yeşerdiği zaman bu güç karşısına çıkar ve durdurur. Dört aylık, beş aylık bir tartışmaya da gerek kalmaz.

Şimdi şuradan kalkmıştık. Yani Marks'ın Gotha Programı'nın eleştirisinden hareketle söylediği o söz, bizim ülkemizde nasıl anlaşılmalıdır? Bir yönüyle böyle anlaşılmalıdır. Ama onun başka boyuta da var diye düşünüyorum. Şimdi Nesimi ve Adil yoldaşlar yazılarında, programatik çalışmanın bir kenara bırakıldığını, buna yeterince önem verilmediğini söylediler. Pekala! Şimdi eğer öyleyse, o zaman programatik çalışmanın kendisi genel kapsamıyla bir ideolojik çalışmadır, ama özel olarak da bir teorik çalışmadır. Şimdi o zaman "bu ideolojik atılım da ne oluyor?" demeye pek fazla da gerek kalmıyor. Yani ya programatik çalışma ihtiyacına dikkat çekmeyeceksin, ya da ideolojik atılımı reddetmeyeceksin. Yani tutarlılığa ve bütünlüğe sahip olmak gerekiyor. Biz bir hareketin karşısına alternatiflerle çıktığımız zaman, bir devrimci kendi alternatiflerinin sistematik olmasına ve doğru olmasına dikkat eder. Oradan buradan alınmış fikirlerle çıktığın zaman da tutmaz yani o.

Üstelik program çalışması yalnızca bir devrimci demokrasinin veya reformist güçlerin eleştirisiyle de sınırlı değil. Bizim hiç açmadığımız bir boyutu da vardır. Türkiye'de işçi sınıfı nasıl şekillenmiştir? Türkiye'de köylülüğün durumu nedir? İçindeki ayrışma hangi durumdadır? Kürt ulusal hareketinin kendine özgü bir dizi yanları, özgün yanları var; bunun kendisini incelemek gerekiyor. Kürdistan'da işçi sınıfı Kürt ulusal hareketi karşısında nasıl bir tavır almıştır? Bu aslında çok kritik bir konudur, bir deneydir bizim için. Şunu da gözetmek kaydıyla. Yani Kürt ulusal hareketinin bugün çok ileri bir merhalede olması, Türkiye işçi sınıfını bir yönüyle de geriye çekici bir rol oynuyor. Şimdi biz onu irdeleyebildiğimiz ölçüde, şu Diyarbakır'da, bilmem Elazığ'da, Malatya'da Kürt işçiler ne yapıyorlar? Kürt ulusuna mensup işçiler ne yapıyor? Şimdi ama bunun kendisi de kapsamlı bir teorik çalışmadır. Yani biraz ülkenin tarihsel gelişme süreçleri içerisinde de ele alırız. Dolayısıyla da program çalışmasının kendisinin derinleştirilmesi, ilerletilmesi, bir programla sonuçlandırılması; genel kapsamıyla da ideolojik atılımın temel ve vazgeçilmez bir ihtiyaç olduğunu gösterir. Teorik atılım ihtiyacına gelip dayanır. Bir teorik çalışma kritik bir alandır.

Bunun örgüt ve politika planındaki boyutu var. Onu ayrıca irdelemek gerekiyor. Ama önemli bir boyutu daha var. Üçüncü bir boyutu vardır. Şimdi tarihsel sorunlar deniyor. Şöyle ayrıştırılabilir. Sistemin kendisi içerisinde geçirdiği bir dizi iç evrim var. Bunlar 1940'lardan ve '50'lerden bu yana irdelenmiş ve teorik bir soyutlama düzeyine çıkarılmış şeyler değil. Şimdi biz bunu ne kadar yaparız? Bunun üstesinden ne kadar geliriz? Ayrı bir taraftır ama bu ihtiyacı görmek, bunu gözetmek, buna gözümüzü kapatmamak da ayrı bir taraftır. Bu yönde tek bir çalışmamız vardır, I. Genel Konferans belgelerinde *"Bugünün Dünyası"* üzerine. Onun dışında da bir çalışmamız yoktur. Demek ki bizim bu konuda katedeceğimiz bir dizi mesafe var daha. Şimdi ama başka bir boyutu da var. Sosyalizmin tarihsel sorunları diye ifade edilen boyutu var. Tabi ki bu kapsamlıdır. Bir yılda, iki yılda veya üç yılda üstesinden gelinecek bir şey değildir. Veya, bir veya iki yoldaşın da belki üstesinden geleceği birşey değildir. Ancak onu sürekli gözetmek gerekiyor. Eğer şu bir bilimsel kavrayış üzerinde yükseliyorsa; bir devrimci, sosyalizmin yaşadığı tarihsel yıkıntı ve dünya komünist hareketinin yaşadığı tarihsel yıkıntı izah edilemeden, köklü bir yenilenme, ilerleme ortaya çıkmaz, yaşanmaz dediğinde, bu sözleri bilimsel bir temel üzerine oturuyorsa, bunu da gözetmesi gerekiyor.

Bunlar uzun vadede teorik çalışmada yerine getirilmesi gereken görevler. Fakat kısa vadede nedir? Şimdi biz bir devrim ülkesinde yaşıyoruz. Çelişkilerin son derece sert olduğu, son derece keskin olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Böyle bir ülkede güçlü bir örgütle ortaya çıkmak kritik bir alandır. Güçlü bir örgütle çıktığın ölçüde kazanırsın. Bütün temel ayrımlarımızı bilmek kaydıyla şöyle bir örnek verebilirim. Her zamankıyaslamalar doğru değildir, onu da belirteyim.

PKK 1984'de ortaya çıkmıştır. Y.Küçük'ün doğru bir sözü vardır. Vurdu ve kazandı diyor. Şimdi bunu anlamak gerekiyor. Nasıl vurdu ve kazandı? Daha önceki belgelerini incelediğimiz zaman ciddi bir hazırlığın ürünü olarak gelmiştir oraya. Yani bir anlık bir gelişme değildir. '80'den, Eylül sonrasından başlayan bir hazırlık vardır. Bu hazırlık teori ve politika boyutuyla, ama özellikle de örgüt boyutuyla bir hazırlıktır. Örgüt boyutu onda, kadroları hazırlama boyutudur bir yönüyle. Zira nasıl bir kadro sorunu, nasıl bir örgüt sorununun kendisidir bir bakıma. Örgütü kadrolar yaratır. Yani bir çizginin kendisinin temelleri üzerinde kadrolar yaratır. Veya bir çizgiye göre kadrolar, sınıf içerisinde yaratır.

Dolayısıyla da, bizim kısa vadede şöyle görevlerimiz var. Sınıf içerisinde kendisini vareden, sınıf içerisinde güçlü mevziler elde etmiş ve sınıfın ileriyeçıkanen diri, en devrimci, en politik unsurlarını kendi içerisinde örgütleyen, eğiten, dönüştüren ve o zemine oturmuş bir örgüte ihtiyacımız var. Bize böyle bir örgütsel gelişmenin ihtiyaçlarını işleyecek, böyle bir örgütsel gelişmenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir teorik çalışma da gerekiyor.

Bu somutlaştırılabilir. Şu güçlüğü kabul ediyorum. Bazen öyle olur ki soyut genel bir çerçeve çizilir. Bu soyut genel çerçevenin ayrıştırılması pratik çalışmanın kendisindendir. Bir örnek vereyim. İzmir deneyimi üzerine bir broşür var burada. Bundan oldukça önemli dersler deçıkarılabilirdi. Bu harekete çok şeyler de katabilirdi bu. Bunu en iyi orayı bilen birisi yapabilir. Böyle bir şansı vardır. İhtilalci ve gizli bir örgüt, sınıf içerisinde mevzilenmiş bir örgüt, o temelde kendisini varetmiş bir örgüt ve marksist-leninist kimliğe sahip bir örgüt, bunlar tabi ki temel noktalardır. Fakat bizim biraz pratik gelişme ihtiyaçlarımıza cevap veren bir ilerleme de sağlamamız gerekiyor. Yanlız şimdi şöyle tartışılamaz bu. Bir yoldaş yapmamıştır yani, böyle izah edemezsin. Şimdi önderlik bir kişiden ibaret değil ki. Mutlaka kendi içerisinde bir işbölümü vardır. İdeolojik önderlik bölümü vardır. Veya diyelimki siyasal ve örgütsel önderlik bölümü vardır. Benim kastettiğim olayın kendisi aslında örgütsel önderliktir. Tabi teorik boyutu vardır bunun. Zira konferans belgelerinde, parti sorununda partileşme sürecinin ana halkası teorik gelişmedir, demiştir. Eğer biz teorikgelişmeyi böyle anlarsak, bu boyutuyla anlarsak isabetlidir. Partileşme sürecinin ihtiyaçları nedir bu dönemde? Şunlar şunlardır dersin. Pratik deneylerinden soyutlarsın, çıkarırsın onları. Ortaya koyarsın. Örgütü onun üzerinde şekillendirir ve örgütlersin. Fakat şöyle bir güçlük de anlaşılabilirdir. Şimdi ilk sınırları içerisinde ortaya konulmuş bir çizgi, pratiğedökülemediği ölçüde, pratiktekendisini ifade edemediği ölçüde o çizgiyi zenginleştirmek de olanaksızdır. Onu da zenginleştiremezsin. Şimdi bazen yoldaşlarla tartışmışımdır. Bir dizi gelişmeler oluyor, niye yazmıyoruz? Aslında kendi içinde de saklıdır. Yani politik faaliyette zayıf olan bir çalışma alanında, doğrusu söyleyebileceğin fazla şeyler olmuyor kendiliğinden. Kendini zayıf hissediyorsun orada. Bir zayıflığı görüyorsun kendi içinde. Böyle bir zayıflığın sonuçları nelerdir? Ya atalete götürür, bizim bunu gözetmememiz gerektiğini düşünüyorum. Bütün bu genel kapsamı içerisinde bakıldığı zaman, yani ideolojik atılım üzerine bir tartışma yürütmenin kendisi aslında bir kavrayışsızlığın ürünüdür bana göre. 1984 deneyiminden böyle bir sonuç çıkartmamak gerekiyordu.

Burada son olarak bir soruna dikkat çekerek, konuşmamı bitirmek istiyorum şimdilik. MYO üzerine sürdürülen bir tartışma var. Yani onun içeriği, biçimi, tirajının yükseltilmesi üzerine bir tartışma var. Ama beni daha çok ilgilendiren şudur. Yani MYO üzerinden örgütü eğitmek ve şekillendirmek görevi var. Şimdi bunu şöyle izah edersek; tabi ki bu, önderliğin ideolojik bölümü tarafından (eğer tabi tabir uygunsa) çıkarılacak bir yayın organıdır. Fakat onun örgütü eğitme işlevini yerine getirebilmesi, bu konuda yetkinleşebilmesi, yine sonuçta örgütün gelişme süreçlerinin gerçekten iyi anlaşılabilmesi olanaklıdır. Fakat rapor alışverişinin olmadığı bir yerde, örgütsel ilişkilerin çok ciddi aksaklıklartaşıdığı bir yerde, örgütün denetlenemediği bir yerde, kendi görevlerinden uzaklaşmanın yaşandığı bir yerde, örgütün kendisini anlamak, örgütün kendisinin deneylerini toplamak, bunun MYO'ya yansıtmak da olanaklı olmaz. Hüseyin yoldaşın MYO'da yayınlanan bir yazısı vardı aslında. Benim açımdan o yazının bir talihsizliği şuydu. Şimdi beş yıl süresince yazı yazın deniyor, ama kimse yazmıyor. Demek ki yazın demek bu sorunu çözmüyor artık. Yani yazma ihtiyacına vurgu, yazmanın kendisini getirmiyor. Acaba şöyle bir şey mi var? Yani örgütün kendisinde bir çeşit yabancılaşma mı yaşanıyor? Şimdi bunun kendisi de tartışılabilir. Fakat önderliğin görevlerini yapamadığı bir yerde, örgütün önderliğin kendisini örgütleyemediği, kendisinin kendisini örgütsüzlüğe mahkum ettiği, kendisinin görevlerinden kaçışı yaşadığı bir yerde, bir yabancılaşma yaşanabilir. Bunun anlaşılır nedeni var. Bu böyle bilince çıkarılmış, kendisini bu boyutta ifade etmiş değildir. Bir çeşit geriye çekiliştir. Yani önderliğin kendisinde görevlerine uygun bir hazırlığın içerisine girmeme, tek tek kadrolarda kendisini ifade eder böyle. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar yoldaşlar.

İç yazışmalar/iç çatışmalar

EKİM'in geride bıraktığı sürece ışık tutmak amacıyla, öteki belgelerin yanısıra, MK içyazışmalarından örnekler yayınlamayı bu sayımızda da sürdürüyoruz. Bunlar Cihan yoldaşın Mayıs-Haziran 1991 tarihli mektuplarının bazı bölümlerinden oluşmaktadır.

Bunlardan ilki olan 2 Mayıs 1991 tarihli mektup MK'nın 4 üyesine yazılmıştır. Olağanüstü Konferans öncesinde örgüte tamamı sunulan bu mektubun burada ancak bazı bölümlerini yayınlayabiliriz. (Mektubun KH ile birlik ilişkilerine ilişkin bölümünü, aym konuyla ilgili öteki yazışmalarla birlikte, gelecek sayımızda yayınlayacağız.) 2 Mayıs 1991 tarihli bu mektup, hareketin bazı politik ve örgütsel sorunlarının yanısıra, o tarihte henüz yalnızca Hüsseyin yoldaşla sınırlı görünen, MK içi sorunlara ilkesel ve pratik yaklaşım konusunda açık bir fikir vermektedir. Mektubun, farklı fikirler taşıyan MK üyelerini, örgüt ve kamuoyu önünde bu fikirlerini açıkça ortaya koymaya çağırması dikkate değerdir.

19 Mayıs tarihli mektup, işçi kurultayı konusunda sonradan yaşanacak olanları başlangıçtaki politikasızlığa işaret ederek önden haber veriyor.

Nadir yoldaşa hitaben kaleme alınmış 15 Haziran 1991 tarihli mektup örgütsel önderlik krizini daha bu erken tarihten işaret etmekte, "ideolojik güç ile kazandıklarımızı, örgütsel beceriksizlik yüzünden kaybetmek tehlikesiyle yüzyüzeyiz" uyarısında bulunmaktadır.

Adil'e hitaben kaleme alınmış ve 15 Haziran 1991 tarihi taşıyan mektup ise bu sayı yayınladıklarımız arasında en dikkate değer olanlardandır. Zira bu mektup, mektuba konu yazıdan hareketle bugünün bu tasfiyecisinin hareketimizin ideolojik çizgisinden kopmakta olduğunu daha o günden açıkça ortaya koymaktadır.

Tüm bu mektuplar MK bünyesinde ciddi bir iç mücadelenin daha başından itibaren sürmekte olduğunu açıkça göstermektedir. Fakat yazık ki bu mücadele zamanından örgüte mal edilememiştir ve bunun örgütümüz için tahrip edici sonuçlan olmuştur.

Cihan'dan MK'ya

2 Mayıs 1991 tarihli mektup'tan

(...)

C yoldaşın son girişimleriyle açığa çıkan ilişkiler ve olanaklar sevindirici. Kapsamını henüz tam öğrenebilmiş değiliz. Yine de bizi hiç bilmeyen, tanımayan bazı insanların yalnızca yayınlarımızdan hareketle bize yakınlık duyabilmeleri önemli. Bu ideolojik konumumuzun gücünü, iç imkanlarını, ileriye yönelik arayışlara karşılık düşme özelliğini gösterir. TDKP-TİKB kesiminin iç gelişmelerine şimdi herzamankinden çok ilgi götermemiz gerekir. Zira bu kesimde tıkanıklığın ileri bir safhaya vardığına, ileriye yönelik iç arayışların olgunlaştığına ve bunun bir iç çözülmeyi zorladığına dair ciddi işaretler var. TİKB ve TKP-ML Hareketine ilişkin bilgi ve belirtiler bu konuda yeterince açık. TDKP'nin içten içe kan kaybettiği ve Arnavutluk'taki gelişmelerin şokunu kolay atlatamayacağı da kesin. Bu kesimden sonuç alabilmenin birbirini tamamlayan iki koşulu var: İdeolojik planda yüklenmek, pratik planda ise güven vermek.

Birincisinden kastım, ideolojik eleştiriden çok, onların zorlandıkları ya da açmaza düştükleri temel konularda sağlıklı unsurları çekecek, arayışlara yanıt olacak yeni teorik-ideolojik ürünler ortaya koymaktır. (İlk planda Konferans Kararlarımız bu rolü oynayabilir.) İkincisinden kastım ise, teorik-politik konumumuza

uygun politik ve örgütsel faaliyetimizi güçlendirmektir. Deneyimlerin de gösterdiği gibi bu, bu kesimde bize karşı özel çabalarla yaratılan hayli güçlü önyargıları parçalayacak, böylece ideolojik konumumuzun kavranmasını da kolaylaştıracaktır. Yanısıra, anlaşıldığı kadarıyla, örneğin TKP-ML Hareketi'nin içindeki grup bizi ideolojik konumumuzla çok önemli bulmakla birlikte, politik ve örgütsel varlığımızla pek anlamlı bulmuyor. Bir ölçüde yeterince bilmemekten ve izleyememekten kaynaklanan, bir ölçüde ise şu anki zayıflığımızın bir ürünü olan bu tür güvensizlikleri de kırabilmeliyiz. Bu ise daha güçlü ve daha tutarlı bir faaliyet demektir.

TİKB'nin durumunu ve iç sorunlarını iyi kavramak ve duruma en uygun düşecek bir tutum saptamak önem taşıyor. İleriye çıkan unsurlara doğal olarak sahip çıkacağız. Ama bunu geride kalanlarla diyaloğu kaybetmeyecek, ilişkileri gerginleştirmeyecek bir tarzda yapabilmeliyiz. Açık, dürüst ve ilkeli bir tavırdan şaşmamak bunun için yeterli olacaktır inancındayım. Örneğin T ile görüştüğümüzü ve bu arkadaşa gösterdiğimiz ilgiyi kendilerinden gizlememeli, bu tumumuzun nedenlerini açık bir biçimde ortaya koymalıyız. (...)

Birlik sorunu kapsamına giren tüm bilgi ve gelişmeleri bize hep ve ayrıntılı olarak yazmalısınız.

(...)

Legal olanakların ve açık alanın kullanımınailişkin perspektifimiz açıktır. Gerek ulaşmış bulunduğumuz gelişme aşaması, gerekse de olayların genel plandaki seyri, bu alanı devrimci faaliyetimiz için daha iyi, daha geniş ve etkili kullanmamızı özellikle gerektiriyor. Bu ihtiyaca gereğince cevap veremezsek önemli fırsatları kaçırmış olmakla kalmayacak, illegal faaliyet ve örgütlenmede sıkışıklıklarla yüzyüze kalmakla da kalmayacak, siyasal bir hareket olarak gelişmede, etkimizi yaymada ciddi güçlüklerle de yüzyüze kalacağız. İllegal örgütsel ve politik faaliyeti, gelişmemizin belli bir aşamasında bilinen açık yayın faaliyeti ile birleştirememiş olsaydık şimdiki gelişme ve etki düzeyine asla ulaşamazdık. Düşüncelerimizi daha geniş kesimlere ve en etkili biçimde iletebilmek ve bunu ihtilalci bir temel üzerinde, ona tabi bir biçimde, onun hizmetinde başarabilmiş olmak gibi bir üstünlüğümüz var şu an. Fakat bu kadarı legal olanakları ve açık siyasal alanı kullanmak bakımından artık bir süredir çok yetersiz bir çaba haline gelmiş bulunuyor. Zaman zaman hatırlatırız, nedense bu alan denince hep yayın organı akla gelir. Bu biraz da sol hareketin legal dergicilik ve buna dayalı politik-örgütsel faaliyet geleneğinin bir sonucudur. Oysa bu alan yayın faaliyetinin ötesinde çok geniş olanaklar içeriyor. (İ.'deki bir kitle örgütünün bir ara bize sağladığı önemli propaganda imkanları hatırlansın.) Sendikalar, açık platformlar, kitle örgütleri, zaman zaman sözkonusu olabilecek seçim platformları vb., tüm bunlar, birbirinden önemli legal olanaklardır. Yayın alanındaki şimdiki faaliyeti çok geçmeden bir yenisiyle birleştirmek kararımız zaten var. Fakat bu mevzinin şimdiye kadarki kullanımı, basit bir teknik kullanımın ötesine geçebilmiş değil. Oysa biz daha başından, neredeyse iki yıl öncesinden buraya, geniş bir inisiyatifle her türlü açık siyasal faaliyette ve platformda kendini gösterebilecek, kendi şahsında bize temsil edebilecek bir „ekip" düşünmüştük. Böyle bir ekibi isabetle seçmekte başarılı olamadığımızı olaylar gösterdi. Son MK toplantısında ... üzerine kurulmuş iyimser hesaplarımız da boşa çıkmış bulunuyor ve deyim yerindeyse bu alanda şu an tam bir boşluk var. Bu alanın şimdiye kadarki faaliyetiyle yarattığı etki, topladığı ilgi de düşünülürse, şimdiki durum bizim payımıza büyük bir sorumsuzluk...Tüm bunları, bu alana kadro ayırmakta şu an yaşanan zorlanmaları eleştirmek için de yazıyorum. Durumu uygun, işin hakkını verebilecek en iyi kadrolarımızın bir kaçını hiç vakit kaybetmeden bu alana ayırmalıyız.

Bu alan üzerinde iyi bir ideolojik ve mali denetim şart. Birincisinin anlamı üzerinde durmuyorum, bu alanda çalışacak kimselerin ideolojik olarak sağlam ve kuvvetli olmaları tartışma gerektirmiyor. İkincisini ...

Bu yılın 1 Mayıs'ı geçen yıla göre hayli sönük geçti, öyle anlaşılıyor. Bu daha önceden belliydi. Nedenlerini somut verilerden de yararlanarak tahlil eden bir yazıyı biriniz kaleme alsanız ve iletseniz hiç fena olmaz. (Bugün Zonguldak madencilerin 1 Mayıs'ta anlamlı bir şey yapmadıklarını bildirdi.) Nesimi yoldaşla İ ilindeki gelişmeleri mektubum ulaştığında konuşmuş olacaksınız sanıyorum. Ciddi sonuçlar yaratabilecek bir operasyon sürüyor. Etkili ve cüretli bir faaliyet yürütmüşüz, polis saldırısı bir bakıma buna bir misilleme. Tahribatı sınırlar ve yürütülmüş bulunan faaliyetin sonuçlarını iyi değerlendirebilirsek belki buna değerdi diye düşünülebilir. Militan ve savaşçı bir örgüt olmak zorundayız. Kadrolarımız bu kişilikte olmalı, ileri sınıf ve kitleler bizi böyle tanımalı. Devrimci bir siyasal parti olabilmenin bir koşulu

da budur. Yine de ölçüyü kaçırmamak, açıklarımız ve zaaflarımız da sözkonusuysa eğer, düşmanı zamansız bir saldırıya tahrik etmemek de önemlidir. İlindeki tutumun bu açıdan eleştirilecek yönleri var sanıyorum. Nesimi yoldaştan dinlediklerimden aldığım ilk izlenim bu. Konu olumlu ve kusurlu yönleriyle mutlaka değerlendirilmeli ve çıkarılacak sonuçlar gazetede yer almalıdır.

1 Mayıs hazırlık faaliyetlerimizi bir bütün olarak değerlendirmek ve bunu eğer olanaklıysa bu sayıya, değilse bir sonraki sayıya hazırlamak ayrıca gereklidir.

Tutuklamalar arttığına göre, devrimci militan tutumu kadrolarımız arasında sürekli olarak, yeterli açıklık ve kesinlikte işlemenin de önemi artmış bulunuyor. İstanbul'daki bazı örnekler hoş değil, iyiye gösterge değil. İlk örnekler olduğuna göre hareketimizin imajını zedelemek gibi bir ciddi tehlikeyi de ifade ediyorlar. Tüm üye ve aday üyelerimiz, iş yapan tüm kadrolarımız, siyasal poliste başı dik durmalı ve siyasal tavır takınabilmelidirler. Cezaevlerinde direnmeli, mahkemelerde siyasal tavır almalı, kendi konumlarına uygun düşebilecek siyasal savunmalar yapmalıdırlar. Tüm bunlar konferansta konuşulmuş, belli sonuçlara varılmış bulunuluyor Ama bunları örgüte ve çeperine maletmek ayrı ve özel bir çaba gerektirir. Faaliyetimiz arttıkça, hareketimiz geliştikçe, geleceğe dönük potansiyeli dıştan daha iyi görülebilir hale geldikçe, siyasal polisin üzerimize gelebileceğini birlikte değerlendirmiştik. Şimdi bu aşamadayız ve saldırının hedefiyiz. Bu yalnızca militan tutumun değil, illegalite ve gizliliğin gereklerinde sıkı ve ilkeli bir pratiğin önemini de artırmaktadır. Toplu bir gözden geçirmeye, zaafların kararlılıkla üzerine gitmeye acilen ihtiyaç var. Özelliklede İstanbul'da. Polisin İ ilinde çok kimseyi aynı anda ve eviden toplayabilmesinden çıkarılacak son derece ciddi sonuçlar var. Bu biraz geçmişi akla getirmiyor mu? Polis dilediği zaman insanları böyle kolay bulup toplayabilirse, illegalitenin sürekliliğin güvencesi olma özelliği nerede kalır. Nesimi yoldaşın söyleyecekleri olmalı.

Hüseyin yoldaş şahsında bir süre önce gündeme gelen, bir süre için anlaşılması zor ve garip bir bunalıma dönüşen olaya kısaca değinmek gerekiyor sanırım. MK bünyesinde meydana gelen ve önü alınamazsa ciddi başağrılarının nedeni olabilecek bu tür olayların üstünün örtülmesine prensip olarak karşıyım. Açıklık bizim için vazgeçilmez bir ilkedir. Bu sorunu belli sınırlar içinde ortaya koymak ayrıca Nesimi ve Nadir yoldaşlara karşı bir görevdir de. Bu yoldaşlara sorunun nedenleri ve anlamı konusunda yeterince olmasa bile dış seyri konusunda bazı ilk bilgiler sözlü olarak verilmişti. Sözlü ve ikili ilişkiler içinde bilgilendirmenin tekyanlılık ihtimalinin ötesinde çeşitli sakıncalar taşıyabieceğini gözeterek, herkesin önünde ve yazılı olarak soruna ilişkin bazı düşüncelerimi ifade etmek istiyorum.

Olayın gelişme seyri koca bir anlatım demektir ve buna girecek değilim. Bu hem yararsız bir sıkıntı demektir, ve hem de Adil ve Hüseyin yoldaşlar oradadır, ikisi de olayı karşılıklı yaşamış bulunuyorlar, gerekliyse bu onlardan dinlenebilir. Ben olayın ilke yönünden önemli ve öze ilişkin bazı özelliklerine değinmek istiyorum.

Hüseyin yoldaş Konferanstan epeyce önce geldi ve vaktinin önemli bir kısmını benim evimden geçirdi, çeşitli defalar konuşmak, birbirimizi dinlemek ve anlamak olanağı bulduk. Konferansımız yaklaşık 5 hafta gibi olağanüstü uzunlukta bir zaman sürdü ve bu süre boyunca, biz hareketin nerdeyse tartışılmadık sorununu bırakmadık. Konferans süresince bazı sorunlar çıkmadı değil, ama temel konularda genellikle ortak sonuçlara ulaşıldı. Hareketimizin yetersizlikleri, zaafları, kusurları tartışıldı, ama buna rağmen de herkes hareketin konumu, perspektifleri, olanakları konusunda birbirinden olumlu ve iyimser görüşler dile getirdi. Bazı özel sorunlara ilişkin eleştiri ve kaygıları dışında, hareketimizin genel durumu üzerine en olumlu düşünceleri dile getirenlerden biri de Hüseyin yoldaştı. Kişisel bakımdan yaşadığı sıkıntılar ve verimsizliğin o safhada hareketin genel konumuyla bir bağlantısı yoktu, olamazdı. Ayrıca hemen tüm temel konularda bana paralel ya da benzer düşündüğünü de sık sık ve özellikle dile getirmişti. (Tüm bunlara tutanaklar tanıktır.)

Hüseyin yoldaş Konferansın bu sonuçları temelinde MK görevine talip oldu, seçildi.

Sonra MK toplantısı dönemi başladı. Bir dönemdir kronikleşmiş bulunan, toplantı döneminde de süregelen ve nedenleri de bir türlü tam anlaşılmayan kişisel huzursuzluklar dışında tutulursa, bu toplantıda Hüseyin yoldaş iki konuda bazı farklı tutumlar sergiledi. 1) Legal alanın kullanılması 2) KH ile birlik. Birincisi „bir karşılıklı yanlış anlama" sayıldı ve neticede çözülmüş gibi göründü. İkincisinde ise yapabilecek bir şey yoktu, zira örgüt konferansının değerlendirme ve kararı yeterince açıktı ve altında Hüseyin yoldaşın da imzası vardı. Bu konuda sonradan görüşünü değiştirmek, bu bir kaç hafta gibi çok kısa

bir süre içinde ve bir konferansın ardından gerçekleşmiş olmak gibi ciddi bir talihsizliğin ifadesi olsa bile, yine de Hüseyin yoldaşın hakkıydı ve kimsenin bir diyeceği yoktu. Ama Konferansın ve ardından MK'nın ortaya koyduğu değerlendirme, görüş ve tutuma saygı göstermek ise Hüseyin yoldaşın göreviydi. Demokrasi herhalde bir kişinin kendi düşünce ve eğilimlerini ezici bir çoğunluga, dahası devrimci bir örgütün yaşamında ayrı bir yeri ve anlamı olan bir Konferansın sonuçlarına dayatmak olmasa gerek.

Hüseyin yoldaşın talihsizliği tam da burdan başlıyor. Bilinen bunalım patlak verdiğinde hepimiz şaşkınlık içinde öğrendik ki, Hüseyin yoldaşın Konferansta dile getirdiği, ya da oy verdiği bir kısım görüş ve değerlendirmeler, aslında kendi gerçek görüş ve değerlendirmelerini yansıtmıyormuş. Düşünceleri farklı olduğu halde bunları dile getirmemiş, zira bunun ortamı yokmuş! Aynı şey MK toplantısı için de geçerliymiş! İnanılır gibi değil, ama aynen böyle! Bu eleştiri sıradan bir insandan gelse, gerçekle ne ölçüde çelişirse çelişsin yine de değerlendirmeye değer. Ama MK görevine açıkça talip olacak rahatlığı gösterebilmiş „20 yıllık devrimci" bir yoldaş, eğer kendi görüş ve değerlendirmelerini ortaya koyabilecek bir rahatlığı göstermemişse, bu kendi kişiliği ile ilgili bir sorundur ve doğal olarak her türlü olumsuz yoruma kapı aralar. Talihsizlik de burada. Nedeni ne olursa olsun bu duruma düşmüş, olayların seyri boyunca bu garip tutarsızlıkları yaşamış bir devrimcinin, bunun bilincine vardığında yapabileceği tek şey vardır: Kendini acımasızca eleştirmek ve köklü bir biçimde yenilemek. Hüseyin yoldaş kendini eleştirmek bir yana, hareketimizi ve bazı yoldaşları eleştirmek, dahası itham etmek yolunu seçti. Hareketimiz sağduyusunu yitirmişti, bir tıkanma bir „kasılma" içindeydi, kendini yenilemek olanaklarını da kaybetmişti, ya da kaybetmek üzereydi vb. Bana yönelik olarak söylenenlere ise girmeyeceğim. Zira bu konuda taşınan asıl yargılar, ilke olarak yanlış ve pratik olarak ise on derece mahzurlu bir tutum tercih edilerek, genellikle benim gıyabımda ifade edilmiştir.

Daha önce bahsi geçen iki konuda, muhtemelen daha başka bir dizi konuda Hüseyin yoldaşın farklı yaklaşımlara, ya da bazı farklı vurgulara sahip olduğu bir gerçektir ve bunda yadırganacak bir yan da yoktur. Tersine Merkez Yayın Organımız, bu farklılıkları bir bakıma bir zenginlik, bir bakıma ise örgüt içinde iç fikri mücadeleyi canlandırmanın bir olanağı olarak yansıtmak üzere Hüseyin yoldaş gibilerini bekliyor. Ama yadırganması gereken, ilkin, bu ölçüde önemsiz bir görüş ayrılığı için büyük fırtınalar koparmak, bundan kalkarak hareketi nerdeyse tümüyle olumsuzlamak; ikinci olarak, bu farklılıkları değil kamuoyu önünde, MK önünde bile (o zaman burada 4 kişiydik; 3 asil, bir yedek) ortaya koymaya bir türlü yanaşmamak, bunun yerine kişisel görüşmeleri tercih etmek; ve son olarak, ideolojik-politik ya da örgütsel sorunlara ilişkin görüş farklılıklarını kişisel kaygılar, beklentiler ya da sorunlarla karıştırmak, birincileri ikincilere yönelik olarak kullanmak tutumlarıdır.

Bu sonuncusu önem bakımından birinci sıradadır ve kişisel görüşümü Hüseyin yoldaşın da içinde bulunduğu dörtlü önünde açıklıkla ve dürüstçe ifade ettim. M yoldaşın yaşadığı ve bir süre için bize yaşattığı talihsiz bunalımın temelinde bu zaaf vardır. Kişisel beklentilerine umduğu karşılığı bulamamak yoldaşın benzer nedenlerle hep duymakta olduğu sıkıntıyı bir bunalıma vardırdı. Ve bu onu, hareketi bu ruh haliyle, dolayısıyla olumsuz bir tablo olarak algılamaya götürdü. Bir eğilim olarak, Hüseyin yoldaş kendine bakmaktan, kusurları alanında kendini yenilemekten hep uzak durmuştur. Konferansta kendiyle ilgili konuşmaktan geri durmak bir başka talihsizlik olmuştur. Sonraki sıkıntılarda bu tutuculuğun belirleyici bir rolü var.

Bir yoldaşın teorik çalışmada iddialı olmasına yalnızca sevinilebilir. Zira, kendi payıma her zaman söylerim, hareketimizin temel zayıflığı asıl olarak bu alandadır. Fakat bu teorik ihtiyaçlarımızın neler olduğu ve buna ne tür kadrolarla cevap verilebileceği konusunda bizi gerçekçi olmaktan da alıkoymamalı. Hüseyin yoldaş ise hiç gerçekçi değil, geride kalmış dört yıllık pratiğe rağmen. Buna rağmen korunan iddiaya yalnızca saygı duyulur. Fakat yazık ki Hüseyin yoldaşın beklentisi bu kadarını aşıyor.

Nerdeyse şaşırtıcı bazı sonuçlara varacak olan bunalım safhasını geride bırakmışolmamız sevindiricidir. Nedir ki yapıcı bir birleşme ve sorunları çözme tutumu ile, yaşadığımız bunalıma yolaçan nedenlerin geride kaldığını sanmak, farklı şeylerdir. Adil yoldaşın beni ısrarla „saf ve kolay iyimserliğe kapılan" biri olarak tanımlaması kendi yanılgısını anlatır.

Ama sorunlarımızı çözebileceğimize inanıyorum, bu güç olsa da olanaksız değil. Bunun bir kaç basit önkoşulu var: Açıklık ilkesine kararlılıkla sarılmak, ideolojik-politik konulara ilişkin farklılıkları açıkça ve yazılı olarak örgüt ve kamuoyu önünde ortaya koymak. Kişisel sorunlara ya da ilişkilere ilişkin olarak,

örgüt platformlarında ortaya konulmaktan kaçınılan şeyleri ikili ilişkiler içinde ortaya koymaktan da özenle ve özellikle kaçınmak. Hüseyin yoldaşın çok doğru ve çok anlamlı bir şekilde ifade ettiği gibi, „insanların zayıflıkları üzerine politika yapmamak". Ve son olarak, sorunları, Konferans'tan talepedilen ve Konferans tarafından verilen sorumlulukları kararlacak, ikinci plana itecek boyutlara vardırmaktan özenle kaçınmak. (Bu sonuncusu örgüte verilmiş sözün bir gereğidir, örgüte karşı bir borçtur.)

Cihan'dan Nadir'e

19 Mayıs 1991 tarihli mektuptan....

* Ortada bir" işçi kurultayı"dır gidiyor, ama Kurultay'ın bizzat içinde ve örgütleyicisi olan yoldaşların (A ve B vb.) yazdıklarından ben hala ne olduğunu, sorunun nasıl elealındığını,neamaçlandığını anlayabilmiş değilim. Bir perspektifsizlik ve politikasızlık, bir tür kendiliğindencilik var gibi görünüyor. Umarım yanılıyorumdur. Sorun açık ve iş iyi gidiyorsa, A yoldaşın yazdıkları neden işçi hareketi üzerine bir kaç klişe laftan öteye geçmiyor? Temel bir konuda Merkez Yayın Organına böyle baştan savma, iş olsun kabilinden yazılır mı? M toplantısında muhakkak ki konuyu ele almış, politika ve görevler saptamışsınızdır. Bari siz bunları yazsaydınız ya da yazsanız.

* 1 Mayıs'la ilgili yazık ki ciddi bir şey yayınlayamıyoruz. Düşün ki ayın 20'sinde çıkıyoruz. Hepiniz yürüttüğünüz faaliyetten coşkuyla, övünçle sözediyorsunuz. Fakat bununla ilgili bir bilgi ve değerlendirme yok ortada. Bu nasıl iş! K ve Nesimi İzmir faaliyetini yere göğe sığdıramıyorlardı. 1 Mayıs'tan üç hafta sonra Nesimi Yoldaştan gele gele burjuvazinin „caka"sına sataşan duygusal bir ajitasyon metni geldi. İzmir'de ne yapıldığı ve 1 Mayıs'ta ne olduğu konusunda aşağı yukarı hiç bir şey yok. Gerçekten tuhaf! Okuduğumda yoldaşın ne olup bittiğine dair bir bilgisi yok da ondan herhalde diye düşündüm. Siz değerlendirmenizi gelecek sayıya bıraktınız. Gazetemizin zaman periyodunu bir düşün, Haziran'ın sonunda okurun eline geçecek bir 1 Mayıs değerlendirmesi ne kadar anlamlı ve ilgi çekici olur?

Cihan'dan Nadir'e

15 Haziran 1991 tarihli mektuptan...

Sevgili Nadir,

1) Son mektubunuz senin daha önceki mektupların çerçevesinde söyleyeceklerimi anlamsız kıldığı için, daha önce verilmiş ve ertelenmiş sözümden şimdi artık tümden vazgeçiyorum. Yeni mektubunuz bir ciddiyetsizlik örneğidir benim için. Ama bu, ileri sürdüğünüz iddiaların ve bir dizi konudaki tutumunuzun örgüt yaşamı bakımından son derece ciddi ve o ölçüde de mahzurlu (hatta tehlikeli) olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.Bu öneme uygun bir cevabı yazabilmeyi gazete sonrasına bırakmayı daha doğru buldum. Bu ezbere (...) olarak ileri sürülen görüşlerin bazı belgeleriyle çürütülmesi bakımından da zorunluydu. Baran da bir cevap hazırlıyor. İlk fırsatta göndereceğiz.

2) İstanbul İK konusunda ayrıca ve biraz daha geniş yazacağız. Fakat senin sorunu merak ettiğini düşünerek bazı noktaları maddeler halinde sıralıyorum.

a) İK yetersizliği ve tecrübesizliği peşinen gözetilerek kurulmuştu, diyorsunuz. Doğru. Fakat bunun kendisi yeni yoldaşlara zaman ve şans tanımak, yetersizlikleri konusunda toleranslı olmak anlamına geliyordu. Sen ise çok sabırsız davranmıyor musun mevcut İK'dan umut kesmek için?

b) Yerine düşündüğünüz çözüm, çözüm değil. Sorun MK faaliyeti çerçevesinde yapılacak katkı smırlarını aşmayacaksa, bu durumda yeni olan ne? Aşacaksa, MK'nm konumu ve sorumlulukları üzerine söylenen onca söz ne olacak?c) (...)

d) ... hakkında iletilen eleştiriler onun cezalı olarak İK'dan çıkarılmasını gerektiriyor. Fakat İK devam etmelidir. Bu, ilin durumu gözetildiğinde şart. Mevcut İK'yı dağıtmak, işinin hakkını veren bir İK yaratmak sürecini yalnızca uzatacaktır. Olayların hızlandığı bir sırada bunu göze alamayız. İki yoldaşla takviye edilebilir.

e) (...)

3) Değişik bölgelerden aldığımız birdizi mektup (sizin gönderdiğiniz raporlar, eleştiri yazıları da dahil), hareketimizin, „ideolojik önderlik" düzeyinde henüz değil, ama örgütsel önderlik düzeyinde kesin ve ciddi

bir krizle yüzyüze olduğunu ve şimdilik hareketin ideolojik konumuna olan bağlılıkla buna katlanıldığını gösteriyor. Orta vadede hareketimizin geleceği ideolojik gelişme kapasitesine bağlı olacaktır. Bu kesin. Fakat görülebildiği kadarıyla bu vadeyi yaşayabilmesi için bile, kısa vadede asıl örgütsel planda işi sıkı tutması gerekiyor. İdeolojik güçle kazandıklarımızı, örgütsel beceriksizlik yüzünden kaybetme tehlikesiyle yüzyüzeyiz. Yazıcınızın o küstah ifadesiyle, „dikkatinize sunulur"!

Cihan'dan Adil'e

15 Haziran 1991 tarihli mektuptan...

Hepiniz payına, ama özellikle de senin payına (zira, böyle bir mektuba imza atmak için en az nedeni olan sendin) bir tutarsızlık ve prensip yoksunluğu örneği olarak gördüğüm mektubunuza (10 Mayıs 1991 tarihli mektup-Red.) girmeyeceğim. Gazete bugün bitti ve ben yanıtını özel bir tercihle gazete sonrasına bırakmıştım. Baran kendi yanıtının taslak metnini hazırlamış bulunuyor. En kısa zamanda birlikte ileteceğiz. (...)

Buna yatkın olan tüm yoldaşların yazı katkılarını örgütlemek konusunda bugüne kadar göstermiş bulunduğun çabalar konusunda hala bir fikrimiz yok. Göründüğü kadarıyla ortada pek bir sonuç da yok. Gelene kadar muhakkak bu alanda yapılacakları yapabilmelisin.

Yazını aldık. (*İşçi Hareketi ve Devrimci Hareket* başlıklı yazı. *Ekim*'in Temmuz '91 tarihli 45. sayısında yaymlandı.-Red.) Yerimiz yetmediği için ve bu sayının Konferans metinleri aynı konuya ilişkin olduğu için tercihen bir sonraki sayıya bıraktık. Bazı kritik noktalarda değişik, bugüne kadarki yaklaşımlarımızı geçersiz kılan fikirlerin var. En azından benim görüşüm böyle. Bu gerçekten bir fikir değişikliği mi, yoksa kaleme alınırken yeterli özen gösterilemediği için doğan bazı anlam kaymaları mı, Mesut bu konuda tereddütlü. Bunlar yazının yayınlanmasına engel değil bizim için. Fakat bazı sıkıntılara yolaçacağı da kesin. Kastettiğim fikri öğeleri toparlayacak zamanım yok şu an. Ama hatırladığım biçimiyle kısaca örnekleyebilirim.

1) Devrimci hareketin 25 yıllık ideolojik-politik şekillenişinin toplumsal mantığını ve Türkiye'ye özgü toplumsal-siyasal koşullarını bir tarafa itiyorsun. Göründüğü kadarıyla bu temel düşüncemizi artık anlamlı bulmuyorsun ve yaşanan ideolojik çarpıklığı salt uluslararası kaynaklara bağlıyorsun. Bu kaynaklar da bugün çöktüğüne göre, dışardan kaynaklanan ve geçmişten gelen bu yapay bölünme anlamını yitirmiştir diyorsun.

2) Uluslararası bölünme bugün anlamını yitirmiş olsa bile, geçmişte belli sınırlar içinde bir anlam taşıyordu. Bu kadarını sen de kabul ediyorsun. Fakat bunun tam da o geçmiş dönemde yarattığı anlamlı tarihsel etkiyi gözden kaçırabiliyorsun. (Solun şu veya bu kesiminin şekillenişindeki etkisini.)

3) Rus Marksizminin tarihiyle iyi düşünülmemiş bir paralellik kurarak, Türkiye devrimci hareketinde teorik-programatik sorunların taşıdığı önemi yadsıyorsun. Basitleştirimiş bir yargıyla, hepsi nasılsa iktidar için mücadele ediyorlar, lafzi ayrılıklar önemli değil diyebiliyorsun. Temel programatik sorunlarda ve bu sorunların teorik ele alınışında köklü popülist önyargılar varken ve tam da bu alanda büyük bir ideolojik karışıklık ve belirsizlik yaşanıyorken, bu sorunlar pek de önemli değil diyebiliyorsun. İnanılır gibi değil. Sen ki „demokrasi sorunu" üzerine hayli iddialı ve kesin vurgular taşıyan yazılar yazmış bir yoldaşsın, bu gerçekten inanılır gibi değil.

Lenin popülizmle değil, ekonomizmle ve Legal Marksizmle savaşıyordu „Ne yapmalı?" sorusuyla. Oysa bizi hala popülizmin güçlü önyargıları uğraştırıyor. Popülistlerin, en geri örneklerden taze kan almaya çalışarak, „anti-emperyalizmin yeni bir yükselişi dönemine giriyoruz" dedikleri bir dönemde, sen teorik-programatik ayrılıklar pek de önemli değil diyebiliyorsun. Elbette „Ne yapmalı" sorusu da önemlidir. Fakat sorunu anlamsız bir ikilem içinde ifade etmek niye? (Seni buna iten „pratik" kaygılar konusunda belli bir fikrim olmakla birlikte, bunu başbaşa konuşmaya bırakıyorum.)

4) Bir de sosyalizmin tarihine bakışın var. Ama yeterince açık olmadığı için giremem. Sanki modern revizyonizmi artık ayrı bir dönemi işaretleyen bir temel tarihsel kategori olarak ele almamak eğilimindesin („yarım yüzyıllık küçük-burjuva reformizmi"). Yanılıyor muyum?

Hamdi'ye haber bıraktın. İlettim, son bir haftadır abartmasız her gün seni soruyor (Kendi Zonguldak'ta). Fakat sen bir arayıp da bıraktığın haberin karşılığını sormadın. 17 Haziran'da Zonguldak ilinden ayrılacak. Bayramda görüşmeyi talep ediyor. (...)

MK Tutanaklarından-Mart '92

Birlik sorunu üzerine tartışmalar

Cihan yoldaşın konuşmalarından

KH ile ilgili burada bir değerlendirme yapılmıştır. Herkes kendi fikirlerini ortaya koymuştur ve bunların tutanaklarda vardır. Burada bir çoğunluk eğilimi ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu çoğunluk eğilimi doğal olarak MK kararıdır. Çoğunluk oyuyla alınan karardır. Yapılması gereken MK'nın bunu bir karar haline getirmesidir, tam da buradaki değerlendirmede altı çizilen noktaları öne çıkararak. Çünkü bir birlik süreci yaşanmıştır. Bu birlik süreci gerçekleştirilebilir bir süreç olarak değerlendirilmiştir. Ama belli nedenlere bağlanarak bunun gerçekleşmediği tespiti yapılmaktadır. Bunun bir değerlendirme metni haline getirilmesi ve kamuoyuna sunulması gerekiyor.

Parti sorunu ve partileşme süreci içerisinde EKİM'in konumu ve sorumlulukları, bunu açıklığa kavuşturan bir tartışma yapmamız gerekiyor. Biraz somut bir tartışma ama.

Konuşan belli yoldaşlar belli sınırlar içerisinde bu konudaki görüşlerini dile getirdiler. Bir yoldaşın deyimiyle ben biraz geçmişe dönük olarak, biraz basit ve yüzeysel koydum sorunu. Ama ben bunun benim için yeterli olduğuna inanıyorum, basit ve yüzeysel koyuşun.

Konferansta yapılmış tartışmalarda ve konferans tartışmaları adına kalemealınmış metinde, bu konuda yeterince açık perspektifler olduğuna inanıyorum. Burada tartışlıması gereken bazı ek sorunlar vardır. Onları tartışacağız. Yoldaşların tartışma gündemine getirecekleri belli sorunlar vardır; bu tartışmayı açar, genişletir. Bu tartışmaya da ayrıca katılırım. Ben bu konuda söyleyeceğim şeyleri, dün gece notlar haline getirmiş bulunuyorum. Notlarımı okuduğum zaman, yazdıklarım ve konferansta konuştuklarımın genel çerçevesini aşan çok anlamlı bir şey bulamıyorum.

Birlik sürecini somutlamaktan sözediliyor. Bu meseleyi, bu tartışmalar içerisinde, biraz o geriye dönük tartışmalar içerisinde ve aslında son derece ileriye dönük olarak, açık bir tanımlamaya kavuşturduğuma inanıyorum. Mevcut grup yapıları bizim birlik konusundaki muhataplarımız değildir. Bu grupların bünyesinde huzursuzluklar vardır, arayışlar vardır, ileriyeçıkacak güçler vardır. Bunları ileriye çıkarmanın imkanları nereden gelmektedir, bunlar yeterli açıklıkta tahlil edilmiştir. Gelinen yerde biraz bunun olgunlaştığı bir safhadayız.

Eğer biz bu arayışların ihtiyaçlarına cevap verebilirsek, bunların ileriye çıkışım kolaylaştırabiliriz. Bunun yolu nereden geçmektedir. Tıpkı konferans oturumunda sunulan çerçevede ifade edildiği gibi; ideolojik alandan yüklenmek, politika ve örgüt alanından, sınıf hareketine yönelik olarak tespit ettiğimiz görevlerden yüklenmek, bu insanlar için ileriye çıkış imkanları yaratacaktır.

Biz hiçbir zaman gündemimizi onları meşgul eden sorunlar dışında tespit etmedik. Bir yoldaşın (Adil) yanlış anladığı ya da anlayamadığı sorunun kendisi budur. Eğer bir hareket dar, hareket olarak kendini yaşatmanın bir takım fikri ve pratik sorunlarını tartışıyorsa, bu demektir ki kendi dışına karşı bir şey yapmıyor. Oysa, tekrar ediyorum; bizim fikir gündemimiz olsun, politika ve örgüt gündemimiz olsun, biz genellikle tam da devrimci hareketi bunaltan, tam da onun anlamakta ve aşmakta çaresiz kaldığı sorunlara ilişkin olarak bir şeyler söylemeye ve yapmaya çalışıyoruz.

Eğer biz diyelim, açılmış bir tarihsel sorunlar tartışmasını, eğer biz diyelim açılmış bir sol hareket tartışmasını, eğer biz diyelim açılmış bir parti tartışmasını, eğer biz diyelim (taktik sorunlara geçiyorum) bir Kürt hareketinin ortaya çıkardığı sorunları, eğer biz bir legalizm cereyanının sol hareket için yarattığı sorunları, eğer biz işçi hareketinin bugünkü gelişme düzeyinde onun neyi ifade ettiği ve ona nasıl bir müdahale yapılabileceği; bu sorunlara açık cevaplar verir, bu cevapları yaşam içerisinde biraz gerçekleştirme yeteneği gösterebilirsek, işte o arayış içerisinde olan insanlara en büyük iyiliği yapmış oluruz. Az çok iyi düşünen ve az çok iyi şeyler yapmaya çalışan bu hareket ne menem bir harekettir, bu bunu neye borçludur, diye baktıkları zaman insanlar, kendi içlerinde bulundukları bünyelerde belli süreçlerin dinamiklerine dönüşebilirler. Bu son derece açık bir olaydır. Kavranması güçtür ama gerçekte son derece açıktır.

Aydınlar için de aynı şey sözkonusudur. Aydınlar belli bir fikri düzeyi, belli bir örgütsel ve politik kimlikle birleştirebilen alternatiflere ciddi bir gözle bakmaktadırlar. Biz Gelenekçileri hiç

tanımazdık; onlar da aslında bizi hiç tanımazlardı. Ama baktılar bir yerlerden belli bir gup çıkmış, anlamlı bazı şeyler söylüyor (hatırlıyorum yoldaş da söylüyordu, Ş aktarıyordu), meselelere duru baktığından, dilimizin nasıl da düzgün olduğundan, fikirde bir düzeyi nasıl da tutturduğumuzdan sözediyorlardı. Ve bir şeyler yaptığımızı hissediyorlardı. İllegal bir gazete çıkarıyorlar ve bir örgüt olmaya çalışıyorlar. O zaman biz bu insanlar için ilgi konusu olmaya başladık. Biz şu çok tartıştığımız X için de tam bu nedenle ilgi konusu olmuştuk. Biz bu X'i hiç tanımayız. Bizim *Platform Taslağımız* çıkmış, X okumuş, "kim bu insanlar", ne kadar ilginç bunlar fikirleriyle, diye sormuş. Böyle çekim merkezi olunur, insanlara böyle tutamak yaratabilirsiniz. Onlarla birleşmenin ve onlarla daha büyük işler yapmanın yolunu da böyle açabilirsiniz. Katılıyorum; biraz dolambaçlı ve zor bir süreçtir. Ama kolay yol en zor yoldur. Kolay yol çıkmaz yoldur. Kolayından bir yere gidildiği görülmemiştir. Bu iş gerçekten zordur. Bu zorlu mücadeleye biz var mıyız yok muyuz? Bu MK buna var mıdır, yok mudur?

Bu MK kendisini afyonlayacak, kendisini oyalayacak bir takım formüllerle mi uğraşacaktır, TKEP'in, Kurtuluş'un ya da berikinin iki de bir yaptığı türden. Yoksa bu işin gerçekten çözücü halkasına yapışıp arayış içerisinde olan bu devrimcilere, öne çıkmış olmanın da sorumluluğuyla, bir çıkış gösterebilecek midir, sorun budur. Mesut yoldaş açıkladı konuşmasında, „kastettiğimin özü budur" dedi, katılıyorum. Nadir ve Hüseyin yoldaş sorunu böyle formüle etmiş bulunuyorlar, onlara da katılıyorum. Diğer iki yoldaşla tartışmayı sürdürüyoruz.

Bu MK bu konuda bir fikir birliği sağlayıp yüklenecek midir kendi sorumluluklarını? Partiye yürümesinin de, birlik konusunda kanallar yaratmanın da ben şahsen bir başka çıkışını bulamıyorum. Her alana bu gözle bakıyorum. Bize öyle alalede bir örgüt, biçim olarak düzenlenmiş ve üstüne de "profesyonel devrimci çekirdek" yaftası asılmış bir örgüt lazım değil. Yeni bir örgüt yaratabilecek miyiz? TDKP'yi ve TİKB'yi aşan... Birinde partili görüşü, diğerinde militan bir kimlik vardır. Bu ikisini aşan, bu ikisini sentezleyen, tam da ihtilalci bir sınıfa yaraşır. Böyle bir örgüt yaratabilecek miyiz? Biraz zor, bu zorluğun üstüne gidecek miyiz? Bütün sorun budur. Partiye yürümenin politik ve örgütsel alanı budur.

Geçiyorum öteki kısmına. Bir yoldaşın (Adil) önerisi tartışmaya açılmış bulunuyor. Yoldaş diyor ki; „tamam ideolojik sorunlar epeyce yüklüdür, kapsamı da bellidir, ama bizim bu yükün altından kalkacak kadrolarımız yoktur. Bize biraz politikaya yedirilmiş ideoloji, kısa dönemin ihtiyaçlarına cevap veren, bu tür bir ideolojik ve teorik gelişme lazım bize, bu kadarı bize yeterlidir."

Bu bir öneri ve bir balast ır. MK bunu tartışmalı ve açıklığa kavuşturmalıdır. Ben ise başka bir şey öneriyorum. Bu bugüne kadar bizim bir çok vurgumuzda var. Bir yoldaş konuşmasında bunu formüle de etti. Dünyada ve Türkiye'de bir dönem kapanmıştır. Bu dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek, bu dönemin sonuçları üzerine yükselecek bir partiyi biz yaratacak mıyız, yaratmayacak mıyız? Yaratamıyacaksak, bu konuda bir umutsuzluk varsa, bence tartışılması gereken başka bazı şeyler var demektir.

Sorun EKİM denilen bir hareketi kısa dönemli politikalarla yaşatmak sorunu değildir. Ben hiçbir zaman sorunu böyle kavramadım. Bu böyleyse eğer, EKİM yaşadığını iddia ettiği sıçramayı biraz boşuna yaşamıştır. Ama böyle bir tartışma var ve mesela bu konuda biraçıklığa kavuşmak gerekiyor. Ve bu mesele biraz biçimsiz de tartışılıyor. MK'dan talep ediyorum; bu konudaki tutumunu, bu konudaki bakışını net olarak ortaya koymalıdır. Çünkü teorik sorunlar ne tür bir önem taşıyor, taşıyor mu taşımıyor mu? Bu gidip bizim MK düzeyimize yaraşmayan tartışmalara da bir biçimde bulaşıyor. Bu gerçekten bir açığa çıksın. Olabilir ki konferansımız yanılmıştır. Olabilir ki konferans öncesi MK yanılmıştır.

Kuşkusuz alanı görüp bütün kapsamıyla çözmek, bu biraz bir efsane. Bu sizin, o 10 Mayıs tarihli mektubunda yaratıldı. Bizim eski MK'mız da konferansımız da meseleyi hiç böyle koymadı. Burada metin vardır, birlikte okuruz. Sorunların kapsamını tanımlamak ile o sorunların bir yerinden girmek iki farklı şeydir. Bu farklılık konferansa çağrı metninde son derece net olarak konmuştur. Biz bu sorunlara bir yanından gireriz. Bunu, hangi güçler bize eklenir, hangi güçlerle ileriye götürebiliriz, bir şey demek zor deniyor. Ama memlekette bir toprak var. Bu toprakta bir zenginlik var. İyimser ve umutlu olmak gerekiyor geleceğe dönük olarak. Söylenen şey yalnızca budur. Yani biz hiç de bir subjektivizm icat etmiş değiliz. Ama metinleri, ama vurguları, mantığı dikkatlice incelemediğimiz zaman, bizim aklımızda sorunları bütün bir kapsamıyla çözmek şeklinde birşey kalıyor Ve tutuyoryazıyorsunuz; konferansımız tarihsel sorunları bütün bir kapsamıyla çözecekti, böyle tespit etmiştik. Oysa bütün bir kapsamıyla değil de, ancak yöntemsel çerçevesi ve bazı ilk sonuçlarıyla

çözdü. Bu da gösteriyor ki konferans başarısız!...

Ama ben o metni önüme alıp size gösterebilirim. O konferans metni diyor ki, bu sorunların kapsamı budur, ama bizim güçlerimiz ve yolumuz da şudur. Eğer bizim konferansımız bu soruna sağlam bir yöntemsel bakış ve bu çerçevede bazı ilk sonuçları oluşturabilirse, bu, bu konudaki bir ideolojik gelişme sürecini yaratmakta çok anlamlı bir ilk adım olacaktır. Tam da konferansa çağrı metninin tanımladığı şey budur. Yani yoldaşın, yapılan bundan ibarettir dediği şeyin kendisidir.

Bizim yapmaya çalıştığımız da iyi kötü bundan daha fazla bir şey değildir. Daha fazlası bizi çok aşar. Türkiyeli komünistleri de çok aşar, son derece net olarak söylüyorum. Ama şu konuda da açıklığa kavuşmak gerekiyor. Kısa dönemli bir takım politikalar, devrimcileri ayakta tutmaya yetiyor mu, bundan da emin değilim. Bilebildiğim kadarıyla bu konuda da belli tartışmalar vardı. Her ağzını açan tarihsel sorunlardiyor, Stalin diyor. Devrimciler bunda nefes almadan kendilerini bir işe gereğinceverecek durumda değiller. Bu en çok ilgi çeken tartışmadır nedense. *(2. kitapçık, s.124-7)*

* * *

Birlik sorununa devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu tartışma, biraz da az önce işaret ettiğim bu KH sürecine ilişkin tartışmalardan ötürü, boğulan, yine gerilime giren ve dolayısıyla biraz gündemi boşa çıkaran bir tartışma oldu yerine göre. Ya da tartışılan bir takım başka anlamlı şeyler, onun gürültüsü içerisinde kaynadı.

MK bu konuda yaptığı tartışmaların sonucunu kendisi toparlamak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Ama benim görebildiğim şudur. Belli farklı yaklaşımlar olmakla birlikte, MK çoğunluğu, bu birleşme sorununun esasım, devrimci hareketteki iç yetmezliği, bunun yarattığı iç çözülme ve ayrışma eğilimini hızlandırmak noktasında hareketin temelli bazı sorumlulukları olduğu inancı ve görüşündedir.

Birlik sorununun esas halkası, EKİM'in kendi sorumluluklarını en iyi şekilde yerine getirebilmesidir. Kendi gündemini devrimci hareketi bunaltan, çözümsüzlüğe götüren sorunların üzerine kurabilmesidir. Dün de belirttim kendi görüşlerimi. Bu insanlara, devrimci hareketin arayış içerisindeki devrimci kadrolarına, yapılabilecek en büyük iyilik budur. Onlara bir takım nitelikler, ya da özellikler atfetmekten öteye, onların çözümsüz kaldığı sorunlarda, onların altından kalkamadığı sorunlarda çözüm üretebilmektir. Onların yapamadığını yapabilmektir. Dolayısıyla da onlara bir şeyler yapılabildiğini gösterebilmektir. Bu sorunun esas alanıdır bence. Hayalci olmamak, eğer bir sorumluluk yerine getirilecekse, bu alanda getirilmesi gerekiyor.

Yalnız sorunun buna da indirgenemeyeceğini düşünüyorum. Bizim ek olarak tartışmamız gereken bazı şeyler var. Bu tartışmayı dikkatli yapmak temennisinde bulunuyorum.. Ben çok uzun bir zamandır devrimci hareketin belli kesimlerine biraz özel bir ilgi gösterilmesinden yanayım. Orada belli gelişmelerin, belli iç sıkıntıların olduğu söyleniyor. Ama bu ilginin amacını, anlamını, sınırlarını MK iyi tartışamazsa, iyi belirleyemezse, bizim başımıza yeni bir KH problemi, başka biçimde, bir başka özellikleriyle yeniden sarılacaktır.

Zannediyorum, Mesut yoldaşın bu konudaki çekingenliği biraz da buradan geliyor. TİKB'de gerçekten bir takım sorunlar kapıya dayanmışsa, bu kadroların tazyikiyle içte bir takım tartışmalar zorlanıyor, ama tepeden bu tartışmalar bir biçimde bastırılıyorsa, biz bu tartışmalara ilgi göstermeliyiz. İçine bulaşarak değil, o tartışmalara konu sorunlara ilişkin çabalarımızı arttırarak. Ya da diyelim ki, bizim belli ideolojik yaklaşımlarımıza ilgi gösteriliyor da bizim politik ve örgütsel faaliyetlerimiz konusunda belli kaygılar taşınıyorsa, ya da diyelim ki liderler bu konuda belli aldatıcı değerlendirmeleri empoze ediyorlarsa, bunu boşa çıkaracak ilişki ve davranış tarzlarının, ya da bu alana ilişkin sorumluluklarımızın neler olduğunu tespit ederiz.

Aynı şekilde bu hareketten örneklemek istiyorum. Bu hareketin liderliğinde, hepsini tanımıyorum ama, bazılarında, ben yine de ileri çıkmaeğilimi, ya da hiç değilse bugünkü statükodan memnun olmamak eğilimi, bundan rahatsız olmak eğilimi olduğuna da inanıyorum. Buna nasıl yönelebiliriz? Bu konuda ne yapabiliriz? Bunlar tartışılabilinirdi, dün tartıştığımız bir sürü şey yerine. Bir TDKP iç platformuyla hayli erozyona uğramış, hayli yıpranmış bir harekettir. Deniz bitmiştir gerçekten TDKP için belli bakımlardan. Ama liderler bunu, görünen, biçimsel, yani reformist bir değişimin sınırları içerisinde, bu ileriye çıkma birikimini yozlaştırabilirler de, eritebilirler de. Bu, TDKP içerisinde gümbürtülü bir iç çatışma ve ileriye çıkışa da yolaçabilir. Biz hangisini tercih etmeliyiz? Orada işler nasıl gidiyor? Bunlara bakmamız gerekiyor.

Bir yoldaş, bugün gelinen yerde TKP-ML Hareketinin artık demokratik kapitalizmi savunamadığını, artık küçük-burjuva diktatörlüğü fikrini değiştirdiğini söylüyor. İyi ama, bunlar niye bu kadar gizli ve örtük değiştiriliyor? Türkiye'deki devrimci kadronun ortalama bilinci karşısında artık tutunamayan mevzilerdir bunlar. Böyle gizli kapaklı

niye terkediliyor? Biz neden sorunların üzerine gidip, geçmişe dönük açık bir tartışmayı bu alanda körüklemiyoruz?

Birlik politikaları böyle tartışılır. Yoksa öteki tartışma gerçekten tespit edilmiş perspektifleri de aşıyor. Bilmiyorum, onlara ilişkin düşüncelerimi dün söyledim, onlara girmeyeceğim. Ama o tartışmalar, yapılabilecek bu tür belli tartışmaları ve yönelişleri de kararttıyor. Bu tartışmaya vakit de kalmıyor, çünkü sorun bir başka yerden tartışılıyor. Bu sorun, bir birlik sorunu, ayrımların kararlılması noktasına geldiği zaman, burada hassasiyet gösterilmesi normaldir. Biz bu ayrımları koymuşuz. Bunlar yanlış olabilir, bunları eleştirmek hakkına herkes sahiptir. Ama halihazırda bunlar hareketin perspektifleridir. Bu ayrım noktaları esas alınarak bir birlik politikası yürütülebilinir.

Ben bu gruplara ilişkin olarak, burada görüşlerin, gözlemlerin, değerlendirmelerin ortaya konulmasını isterdim. Bu, aslında Mesut yoldaşın ortaya koyduğu yargıların irdelenmesi olanağını da yaratırdı. Onların ne kadar isabetli olup olmadığı konusunda da bize bir fikir verirdi. Yoldaş da kendi bakımından haklı olabilir. Bunun da bir açıklığa kavuşması gerekiyordu. Bundan öteye daha da somutlanamıyor, bu birlik politikası dediğiniz şey.

Ne olur? Gerçekten karşılıklı ilerlemeler yaşanmıştır. Ayrım çizgileri ortadan kalkmıştır. İş daha değişik bir safhaya gelmiştir. O safhada, o safhaya dönük olarak atılacak adımları tartışmak başka bir şeydir. Nitekim, bir zaman biz TK ile böyle süreçler de yaşadık. Bunlara somut biçimler de kazandırmaya çalıştık. Ama sorunu, bu tür bir somutluk içerisinde tartışmak imkanımız yoktur bizim. Devrimci hareketin toplamına karşı sorumluluklarımızı en ileri düzeyde yerine getirmemiz, yanısıra da, belli bir devrimci kimliği koruyan, ama iç sorunlarla da bunalan, ileri çıkmak ile statükoyu korumak arasında bocalayan, bu bocalamalar temeli üzerinde, kendi içinde bir biçimde de potansiyel bir iç kutuplaşma yaşayabilen hareketler varsa, bunlara yüklenmesini de bilebilmeliyiz.

Ben örneğin kendi düşüncemi belirtiyorum. Bu gruplar içerisinde, kesinlikle oportünist tornistanlara aman vermemeliyiz. Tartışmayı açığa çıkarmalıyız. Geçmişle hesaplaşmanın kesin, açık zeminler üzerinde yapılmasını, kesin hatlar üzerinde yapılmasını zorlamalıyız. Birlik politikası budur yoldaşlar. Bu biraz zor bir şey, kabul ediyorum. Fakat başka hiçbir yolu yoktur. Bu konudaki düşüncemi dün de belirttim.

Bu gündemi, bu çerçevesiyle tartışıp bir yere bağlamamız gerekiyor. Bu alanda bir şey var mı yok mu, bunu bir netleştirmemiz gerekiyor. Çok dağıtmamız da gerekmiyor. Bunlar çok tartıştığımız sorunlardır. Gerçekten gelinen yerde ne vaadediyor? Bize bu konuda ne gibi bir özel sorumluluk düşüyor? Bunu tartışmamız gerekiyor, bir.

Bu KH tartışmasından dün kendi payıma uzak durdum. Doğrusu hala da arzulamıyorum. Ama sabah kalktım, bazı örgüt belgeleri vardı klasörümde, okumak istedim onları. Örgütten birtakım yoldaşlar, „bu süreçler bir yıldır sürüyor, neden bizden gizli sürüyor, neden bize açıklanmıyor", bunları okuduğum zaman, bütün bir örgütün bunu talep ettiğini hatırladım, dünkü gerilim içerisinde unuttuğum şeyi. Şimdi biz örgüte ne diyeceğiz? Kamuoyu önünde, bir takım şeyleri genel planda söylemek mümkündür. Ama bu örgüt, bize, „siz bu süreçleri nasıl yaşadınız ve bugüne kadar neden kapalı kaldı, bu nasıl başladı ve niye bitti" bu sorular soruluyor. Bu sorular haklı sorulardır. Kendi payıma bu sorulardan başından itibaren kaygı duydum. Bu soruların, bize sorulacağını biliyordum. Bu süreçlerin açık yaşanmasını, bu açıdan temenni de ederdim. Temenninin ötesinde sürekli talep de ettim.

Bu süreçler açık yaşansaydı, kadrolar bu girişimleri izleselerdi, bu, dün de açık yüreklilikle belirttiğim gibi, hem bizim bir takım zaaflarımızı, bir takım yanlış tutumlarımızı varsa sınırlardı, engelerdi, o denetim ve onun baskısı. Hem de bu süreç bugün olumsuz bir tarzda noktalanmışsa, neden noktalandığı konusunda, örgütüniyi kötü bir fikri olurdu. Bizim de örgüte bu karmaşık süreci nasıl açıklayabileceğimize dair bir sıkıntı çekmemize çok fazla bir gerek de kalmazdı. Hatta devrimci kamuoyu bu süreçleri bilirdi. Bu konuda, bence bir hata yaptık, bunu görmek zorundayız. Bir takım başka şeyleri tartışıyoruz, ama işin bu yanını hiç tartışmıyoruz. Konferans bunu tartıştı. Konferans bu konuda, bizim geçmiş süreçlerimize belli eleştiriler de yöneltti.

Ama bizim yeni sürecimiz, eski süreçten daha kapalı bir süreç oldu. Eski sürecin hiç değilse belli tartışmaları kamuoyuna da yansımıştı. İç yazılar vardı, bunları yayınlamıştık. Bunlar bir biçimde başyazıya konuldu, bir biçimde TK ile polemiklere konuldu. Karşı eleştirisi olan yoldaşların eleştirileri MYO'da yayınlandı. Yani sürecin iyi kötü belli renkleri, kamuoyuna da örgüte de yansıyordu.

Bu son bir yıl, bu konuda bütünüyle bir sis perdesiydi. Ama ben yazıları okuyorum, herkes de bunu iyi kötü biliyor. Bir yıldır siz bir şeyler yapıyorsunuz, şimdi tıkanmış neye göre tıkandı? Tıkandığını da biliyorlar. Buyrun, açıklayalım bunu örgüte. *(2. kitapçık, s.128-131)*

Clinton vaatlerini terketmekte çok gecikmedi

Yatsıya kadar bile değil!

ABD toplumunun ezici çoğunluğunun ivedi taleplerine hesaplı bir biçimde tekabül ettirilmiş vaadler sayesinde başkanlık seçimlerini kazanan Bill Clinton, 20 Ocak günü görevi teslim alırken Washington'u adeta bir karnaval meydanına dönüştürdü.

Thomas Jefferson, Abraham Lincoln, Martin Luther King ve benzerlerinin anılarına atıfta bulunarak, herkesin aradığını rahatlıkla bulabileceği kozmopolit bir politik referans kataloğu oluşturan Clinton, porno yıldızı Madonna hariç Hollywood'da ne kadar sanatçı varsa hepsini peşine takarak, yüz binlerce insanın katılımıyla görkemli bir gövde gösterisinde bulundu. Clinton'a gösterilen bu ilgi ve verilen destek sırf şenlikten payımızı alalım, bu çorbada bizim de tuzumuz bulunsun türünden değildir; bir gerçeği ifade ediyor, ABD toplumunun ütopik ama reel bir beklentisini dile getiriyor.

Reagan ve Bush döneminde tırpanlanan sosyal hakların iadesi umuluyor. Toplumsal yaşamdaen azından daha adil, daha insancıl bir işleyiş özlemleniyor. Bu beklenti ise Clinton'a umut bağlama biçiminde ifade ettirildi ve somutlaştırıldı. Fakat daha Beyaz Saray'a yerleşmeden, Clinton'un, ABD bir kenara, bütün dünyaya yaydığı o toz pembe imajından tek tek gedikler açılmaya başladı bile, ki bunlar sadece bir başlangıçtır, gerisi çok geçmeden ve kendiliğinden gelecektir.

1) ABD'nin on milyonlarla ifade edilen yoksullarına "umut" olarak dayatılan yeni başkanının beş günlük şatafatalı tören masrafları 30 milyon dolar. Yoksul kesimi ve orta sınıfları temsil ettiğini iddia eden ve çıkar çevrelerinin lobilerinden bağımsız hareket edeceğini vurgulayan yeni başkanın bu astronomik masrafını, ülkenin ATT, İTT gibi elek üstü tekelleri hibe olarak üstlendiler. Benzer törenler için Bush'un 1989'da 25, Reagan'ın 1981'de 8 milyon dolar harcadıkları, Clinton'un seremonisinin George Washington'dan bu yana tanık olunan en uzun ve en masraflı tören olduğu dikkate alınırsa, değişikliğin biçimselliği hiç de aşmadığı anlaşılır.

2) Clinton Beyaz Saray'a yerleşmeyi bile beklemeden, seçim kampanyası sırasında yaptığı vaadlerin bir kısmının tutulmasının imkansız olduğunu şimdiden açıkladı. Örneğin bütçe açığını dört yıl içinde % 50 oranında azaltacağını iddia etmişti. Yani 1993'te 295 milyar dolar olan federal bütçe açığını, 1997 yılında 141 milyar dolara düşüreceğini öne sürmüştü. Şimdi bu vaadini geri almış bulunuyor.

3) Clinton'un çok erken vazgeçmek zorunda kaldığı ikinci bir vaat ise orta sınıflara ilişkindir. Bu toplumsal kesimin vergilerini düşüreceğini öne sürmüş olan Clinton, seçimleri kazandıktan sonra mevcut konjonktürde böyle bir önlemin alınmasının mümkün olmadığını söylüyor. Clinton'u başkan yapan orta sınıflardır, kendisi de bu kökenlidir. Ama ilk fırsatta orta sınıflara sırt çevirmek zorunda kalmıştır.

4) Haiti'deki askeri darbeden sonra bu ülkeyi terk edip eğreti sandallarla Miami'ye gelmeye çalışan ilticacılara ilişkin olarak Bush yönetiminin tavrını eleştiren Clinton, bu konuda cömert davranacağını açıklamıştı. Önemli bir kesimi yolda ölen Haitililere sığınma hakkını tanıyacağını vaad etmişti. Mayıs 1992'den bu yana Bush yönetimi ABD topraklarına ayak basmayı başarmış 6 bin Haitiliyi ülkelerine tekrar iade etmişti. Şimdi ise Clinton, bu ülkeden ABD'ye gelip sığınma talebinde bulunulmasını engelleteceğini söylüyor. Bush dönemi uygulamasının aynen devamından yana olduğunu vurguluyor.

Clinton büyük bir ihtimalle ABD tarihinin köşe başında en çok beklenen başkanı olacaktır. Her yeni başkan için aynı şeyi söylemek mümkündür, nitekim söylenmiştir de. Fakat, sorun toplumsal gelişmeye paralel olarak nitelik değiştiriyor. İletişim araçlarının gelişim düzeyi, olgular ile bu olguların ülke genelinde pratik yaşama yansımaları arasındaki zaman farkını sıfırlamaya kadar gittiği gibi, verilerin otomatik transferi ve analizi sayesinde bazı alanlarda isabetli öngörülerde bulunmak da olanaklı oluyor.

Örneğin ileri kapitalist ülkelerde ulusal muhasebe oldukça karmaşık olmasına karşın, aylık dış ticaret göstergelerini açığı veya fazlasıyla birlikte her ay sonunda ortaya çıkarmak mümkündür. ABD Senatosunun bütçe komisyonu, 1997 yılında federal bütçe açığının 333 milyar dolar olacağını tahmin ediyor. İktisadi yaşamda bir çok şeyi önceden isabetlice tahmin edebilme kapasitesi şimdilik belki

biraz abartmalı yorumlanıyor olabilir. Ama somut verilere dayanarak olayların genel evrimi hakkında hipotezler ileri sürebilmenin, isabetli tahminlerde bulunabilmenin ve bu öngörülere ilişkin bilgileri yaymanın olanakları büyük bir hızla artıyor.

Yalnız iktisaden geri ülkelerde değil en ileri kapitalist ülkelerde de politik iktidarların ortalama istikrarlılık süresinin giderek azalması son yılların sabit bir verisidir ve giderek daha da belirginleşmesi için tüm faktörler birikmeye devam ediyor. Seçmenlere seçim kampanyası süresince aslı astarı olmayan yalanlar söylemek, tutulması imkansız vaadlerde bulunmak ve hükümete gelince de tam tersini yapmak, burjuva politikacılarının her zamanki en temel özelliğidir. Yer yer değişik biçimler alsa da özde hep aynı kalmak zorundadır.

Kriz koşullarıyla da birleşerek ağırlaşan ve keskinleşen bu çelişkiler yığını, burjuva politik düzeninin temelden sarsılmasına neden oluyor. Kitleler somut sorunlarına somut çözümler bekliyorlar. Bu kaide her zaman geçerli olmasına karşın, iktisadi krizin tahripkar sonuçlarına paralel olarak, gün geçtikçe somut ve ivedi bir beklentiye dönüşüyor. Kapitalist sistemin işlerlik kuralları politik iktidarların bu toplumsal beklentilere cevap verme olanaklarını gün be gün törpülüyor. Toplumsal taleplerin yoğunlaşması ve sınıfsal çelişkiler keskinleşmesiyle orantılı olarak politik sorumluların hareketalanı daralıyor, gelişmeleri etkileme olanakları azalıyor.

Toplumsal olayların etkisi iletişim araçlarının gelişmesine ve yaygınlaşmasına paralel olarak ve bu araçların mantığı gereğince kat kat artıyor. Yani genel anlamda politik yaşam hızlanıyor.

Medya çağının hızlandırdığı politik yaşam sorumluların pratikte somut bir biçimde sınanmalarının frekansını giderek arttırıyor. Bu nedenle Clinton seleflerine göre daha erken ve dahakatı bir biçimde sınanacaktır.

Yani eskiden olduğu gibi yalancının mumu yatsıya kadar yanmıyor, güneşin batmasıyla birlikte hemen sönmeye başlıyor.

Cem KAYNAK

İsrail, Ürdün ve Türkiye ziyaretleri

Mitterand pazar arıyor

Fransız Cumhurbaşkanı François Mitterand Kasım ayı sonunuda İsrail'e iki günlük resmi ziyarette bulunduktan sonra geçerken Ürdün'e uğradı ve Kral Hüseyin ile kısa bir görüşme yaptı. Mitterand'ın Ortadoğu barış görüşmelerine ivme kazandırmak, Filistin ve İsraillilere Fransız arabuluculuğunu sunmak amacıyla sözkonusu ziyarette bulunduğu resmi çevrelerce iddia ediliyor.

Kısa bir süre sonra F. Mitterand Noel bayramı vesilesiyle Türkiye'ye özel bir ziyarette bulundu ve Türk yetkilileri ile görüştü. Bu ikinci ziyaret büyük bir sesizlik içinde geçiştirildi. Oysa her iki ziyaret de sıradan girişimler olarak değerlendirilemezler. Gerçekte bu ziyaretler aynı amacı güdüyor ve birbirlerini tamamlayıcı nitelikler taşıyorlar.

Herşeyden önce Mitterand, laik ama dindar bir adamdır. Öğrenimine Katolik Kilisesinin okulunda başlamıştır. Noel bayramı ise Hristiyanların en önemli iki dini bayramından biridir, İsa'nın doğumgünü olarak kutlanıyor. Mitterand böyle bir bayramı gidip Türkiye gibi Avrupalıların ve özellikle de Fransızların İstanbul'u fethinden bu yana bir türlü ısmamadıkları bir ülkede geçirmez. O gerçekte bu ziyaretiyle, Türk yöneticileri tarafından istismar edilmesine meydan vermeden, Türkiye'ye büyük bir başlangıç jesti yapmak istemiştir.

Basın, Mitterand'ın Özal ve Demirel ile Bosna-Hersek ve Ermenistan başta olmak üzere, genel dünya sorunları konusunda fikir teatisinde bulunduklarını bildirdi. Kuşkusuz doğrudur, başka konuşacakları ne olabilirdi ki? Ama bugünlerde Mitterand'ın asıl sorunu Fransız tekellerinin gittikçe daralan pazar sorunudur. Türkiye pazarının kapılarını her zaman ABD'ye değil ara sıra da Fransız firmalarına aralamasının önkoşullarını yaratmayı amaçlıyor Mitterand. Aynı zamanda, Fransa'nın İran'la ilişkileri gergin olduğu için, Kafkaslara ve diğer eski Sovyet Cumhuriyetlerinin pazarlarına Türkiye üzerinden el atılmasının daha kolay olabileceğini hesaplıyor.

Fransa'da Mart 1993'de yapılacak milletvekili seçimleri kampanyası fiilen başlamış durumda. Washington'da kabul edilen GATT uzlaşmasının çileden çıkardığı köylüler eylemlerini sürdürüyorlar. Ülkede şimdilik ulaşım ve sağlık sektöründe greve varan sosyal çalkantı sürüyor. Sosyalist Parti'nin en üst düzeydeki sorumlularının adlarının bulaştığı AİDS'li kan satışından mali vurgunlara kadar

değişen skandallar serisinin yıprattığı hükümet ve iktidar partisi takatten düşmüş durumda.

Sosyalist Parti hükümetinin bir çok bakanının önümüzdeki günlerde genel seçimlerdeaday olmayı dahi göze alamadıkları böyle bir ortamda, devlet başkanının İsrail'e resmi ziyarete gitmesi ve bu ziyaretin de dış politikada önemli bir inisiyatif olarak tanıtılması ilginçtir.

İlk bakışta Mitterand'ın dile getirdiği Fransız tavrı samimi görünüyor. İsrail'deki resmi temasları sırasında işlediği tek konu, Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkı oldu. Hatta Birleşmiş Milletler Kurulunun bu yöndeki 1948 tarihli kararına atıfta bulunmayı dahi ihmal etmedi. İsrailli muhataplarına eğer Filistin halkının meşru temsilcisi FKÖ ise, doğrudan onunla ilişkilere girilmesinin gerektiğini salık verdi. İşgal altındaki Filistin yerleşim bölgelerinde seçim yapılmasına taraftar olduğunu ima etti. Bu arada barış görüşmelerinde Filistinlileri temsil eden delegasyon üyeleri ile görüştü.

Mitterand'ın aniden Filistin halkının kaderinden endişe duyması, onun fahri elçisi kesilmesinin koşulları belli bir dönemdir hazırlanıyordu. Dışişleri Bakanı Roland Dumas Tunus'a her uğrayışında Yaser Arafat ile görüşmeyi ihmal etmiyor.

Ama olsun, yine de işin içinde bir bit yeniği var. Çünkü İsrail'in Lübnan'ı 1982'deki işgali ve başta Arafat'ın kendisi olmak üzere FKÖ'nün dünya kamuoyu önünde ve onur kırıcı koşullarda Lübnan'dan çıkarıldığı bir sırada, aynı Mitterand konu hakkında şöyle konuşuyordu: *"Kendi kendime soruyorum, acaba Arafat halen bir şeyi temsil ediyor mu? Aslında pek fazla bir şeyi de temsil etmiyor."* Sembolik de olsa bu nason bir örnek Georges Habbaş olayıdır. Tedavi edilmek için hükümetin onayı ile gizlice Fransa'ya getirildikten sonra, olay basına sızınca, adamı tutuklamaya dahi yeltenmişler, oldukça aşağılık, rezil bir tavır takınmışlardı.

Fransa'nın Filistin davasına karşı tavrı bir bütünlük içinde düşünüldüğünde, Mitterand'ın bu yeni ve nispeten ani jestinden kuşku duymamak elde değil. Kaldı ki Ürdün'de Filistin sorununun yanısıra dikkati çeken bir başka konuya değindi. *"Masum insanların daha fazla acı çekmemeleri için Irak'a karşı uygulanan ambargonun kaldırılması gerekir"* dedikten sonra, ABD'yi, daha doğrusu halen işin başındaki efendisi Bush'u kızdırmamak için, *"bunun Irak yöneticilerinin tavrına bağlı olduğu"* nu eklemeyi de ihmal etmedi. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu! İntifada olmazsa Filistin halkının kaderi, kendi devletini kurma hakkı, emperyalist şefler için hiç de o kadar ilgi çekici bir mesele değildir. Diğer taraftan Irak'ı haritadan silmek için "artık silahlar konuşmalıdır" diye şahlanan, Napolyon kesilen leş kargalarından birisi bizzat Mitterand'ın kendisiydi. Şimdilerde ise Fransız tekellerinin Ortdoğu'da yolunu açmak amacıyla jestlerde bulunuyor. Bu mantık biraz daha zorlanarak ileriye götürülecek olursa, Fransız burjuvazisinin Irak'a karşı uygulanan ambargoyu bozma niyetinde olduğu anlaşılıyor. Dolayısıyla tanık olduğumuz jestlerin ortamı hazırlamaya, yönelik oldukları ortaya çıkar.

Körfez savaşında kayıtsız şartsız ABD'nin güdümüne girmenin faturasını genel olarak Avrupa özel olarak da Fransa, daha yeni yeni ödemeye başladı. Körfez talanında kendisinin payına da bazı kırıntıların düşeceğini düşünüyordu. Oysa Fransa o "görkemli zafer"den sonra avcunu yaladığı gibi, Arap dünyası üzerinde varolan etkinliğinden ve itibarından da oldu. Bu da yetmiyormuş gibi, uluslararası diplomatik ve politik düzlemde görece hareket serbestliğini kaybederek, tamamen ABD'ye bağımlı bir konuma düştü. Savaş döneminde istifa eden Fransız Milli Savunma Bakanı Chevenement'ın deyimi ile, "ABD'nin koltuk değneği" oldu. Eskiden ABD-SSCB çekişmesi sayesinde Fransadar da olsa kendine uygun bir serbest alan bulabiliyordu. Şimdi o imkan da ortadan kalktı.

Clinton şu sıralar kendi yeni yönetimini oturttuktan sonra dış politikada atağa geçecektir. Ziyaretlerde bulunacak, anlaşmalar imzalayacak, dünya kamuoyunun hoşuna gitmek ve onu ayartmak, yani ABD tekellerinin yolunu açmak için, geniş çaplı bir kampanya başlatacaktır. Clinton'un bu işte şimdilik pek fazla hadikapı da yoktur. Ayrıca kirli işlerin önemli bölümü selefi döneminde gerçekleştirildiğinden, kendisinin yetenek ve stili de hesaba katılırsa, epeyce avantajlı konumdadır.

Bu nedenle Mitterand, ipliği pazara çıkmış iç sorunları kenara itip erken atak başlatmak amacıyla sefere çıkmadan önce yaptığı açıklamalarla kendi partisi (Sosyalist Parti) ile kendi arasına mesafe koydu. Mart '93'den itibaren sağla beraber hükümet olmanın ortamını hazırladı. Aslında Filistin sorunu ve Irak'akarşı takındığı ikiyüzlü yeni bir tavırla tüm Arap dünyasına sesleniyor. Körfezde kaybettiğini toparlamaya, yeniden bir araya getirmeye çalışıyor. Elbette bu manevrayı yaparken de, hakkını vermek gerekir; İsrail ve Ürdün'de yaptığı açıklamaları pekala Paris'te de yapabilirdi, ama yerinde yapılmasının etkisi ve yankısı bir başka oluyor. Kral Hüseyin ve benzeri salaklar ise adam yerine konduklarını, ziyaret edildiklerini sanıyorlar.

Cem KAYNAK

Rosa Luxemburg ve Kari Liebknecht anısına Almanya'da görkemli kitle gösterisi

Almanya bugünlerde özellikle yabancı düşmanlığı, ırkçı-faşist gösteriler ve saldırılarla ile gündeme sokulmaktadır. Oysa aynı ülkede, uluslararası gerici medyanın özellikle görmemezlikten geldiği karşıt tepkiler gittikçe yaygınlaşmakta, yüzbinleri harekete geçiren büyük anti-faşist yürüyüşler, eylemler düzenlenmekte ve düzen karşıtı gösterilere dönüşmektedir. Son aylarda düzenlenen anti-faşist gösterilere toplam 5 milyon insan katılmıştır. Siyasal açıdan neo-nazileri gölgede bırakan bu kitle hareketi, sayısal açıdan ise kıyas kabul etmeyecek güçlülüktedir.

Alman burjuvazisi ve elinde tuttuğu devlet aygıtı radikal faşist örgütlere karşı yalnızca kamuoyu baskısıyla ve gönülsüzce hareket ederken, ilerici güçlere karşı hertürlü önlemi almaya çalışmaktadır.

Alman burjuvazisi, Berlin duvarı yıkılırken sosyalizm tehlikesine kuvvetli bir darbe indirdiğini sanmıştı. Bugün ise, gittikçe ekonomik ve sosyal istikrarsızlık içine yuvarlanan Birleşik Almanya'da, sosyalizmin ayak seslerini henüz uzaktan da olsa yeniden duyar gibi olmaktadır. Bunu onlara ve uluslararası kapitalist sisteme hatırlatan son olay 10. Ocak'93 tarihinde Kari Liebknecht ve Rosa Luxemburg anısına düzenlenen gösteri olmuştur.

MLPD, PDS, Barış Koordinasyonu v.b. gibi değişik örgütlerin ortaklaşa düzenledikleri gösteriye, yakından uzaktan gelip katılan ve Berlin'in Lenin Meydanı'ndan (eski adı) hareket eden binlerce insan, kızıl bayrak ve Karl/Rosa resimleriyle sokaklardan gelen diğer gösteri grublarıyla birleşip anıt yerine vardılar. Yaşlısıyla genciyle yüzlerce metre uzunluktaki bir kuyruğu oluşturan toplam 80 bin kişi, Rosa ve Karl'ın devrimci anısı önünde saygıyla eğildiler. Coşkun marşlar ve heyecanlı konuşmalarla bu iki büyük önderin devrimci mücadelesini yücelttiler.

Kapitalizm tarafından çabuk hayalkırıklığına uğratılan eski Doğu Almanya'dan gelen emekçiler gösteride ağırlıktaydı. Enternasyonal eşliğinde kalkan yumruklar, kızıl karanfilleri ve bayrakları taşıyan eller ise, eski kuşak kadar gençliğe de aitti. Gösteriye güç veren genç-yaşlı tüm katılanların ortak görüşü, "Kari ve Rosa'nın uğruna canlarını feda ettikleri yüce idealin Almanya'da er veya geç yeniden maya tutacağı" şeklindeydi.

Biz Türkiye'li komünistler bu inanca yürekten katılıyor, Alman komünist ve devrimcilerinin bu uğurda mücadelesine tam destek ve dayanışmamızı ifade ediyoruz.

Avusturya'da anti-faşist gösteriler

Doğu-Avrupa'daki gelişmeler, eski Yugoslavya'daki savaşlar, Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaşı vb. sonucunda Avusturya'ya hergün artan sayıda sığınmacı akıyor. Kapitalizmin dünya çapındaki ekonomik krizi Avusturya'yı içten içe kemirdiği ölçüde bu ülkedeki toplumsal huzursuzluk ve güvensizlik de artmaktadır. Avusturya devleti radikal sağ partileri ve Jörg Haider gibi faşist parti liderlerini yardıma çağırarak toplumdaki tepki ve öfkeleri yabancılara ve ilticalara yöneltmek için yeni yeni yöntemler geliştiriyor. Bu doğrultuda hazırlanmış yabancı düşmanı/ırkçı kampanyalar nihayet 23 Ocak'ta toplumda yankı buluyor.

Linz'de 10 bin, Salzburg'da 18 bin, Insbruck'da 18 bin, Salzburg-Land'da 20 bin ve daha nice küçük şehirde binlerce insan pankartlarla ve meşalelerle sokağa taşmaktadır. Irkçı Haider'in propaganda ettiği gibi "anavatan hakkını korumak" için değil, tersine bu demagojik yalanın altında yatan iğrenç faşist ideolojiyi teşhir etmek için yürüyorlar. Avusturya halkının kitlesel tepkisini dizginlemek isteyen hükümet yetkilileri bu örgütlü ve politik gösterilerin içeriğini boşaltmak amacıyla bizzat yürüyüşlerin başına geçtiler. Buna rağmen toplumda birikmiş öfke ve tepkilerin hükümete karşı dönmesini engelleyemediler. Bir konuşmacı bu gösterilerin anlamını şöyle özetliyordu:

"Bu gün ancak bir başlangıç olabilir. Unutmayalım ki sorun asla yabancılar etrafında değil, tersine hep aynı yoksul-zengin çelişkisi etrafında düğümlenmektedir."

(Baştarafı s.48'de)

parçasısımz. Bu ülkelerin sermaye sınıfları tarafından sömürülüyor, eziliyor, aşağılanıyor, horlanıyorsunuz. Bu ülkelerdeki sınıf kardeşlerinizle birliğinizi birleştirmek ve kapitalist baskı ve köleliğe karşı mücadele etmek sizin için bir zorunluluktur.

Fakat sizler aynı zamanda kopup geldiğiniz toplumla, Türkiye ve Kürdistan'la yakından ilgilisiniz. Orada çok daha zor koşullar altında ve çok daha sert biçimler içinde süren mücadele dolayısız olarak sizin de mücadelenizdir. Bu mücadeleye her alanda, her yolla, her düzeyde destek vermek sorumluluğu ile yüzyüzesiniz. Komünist ve devrimci örgütlere maddi destek de bunun bir parçasıdır.

EKİM soruna böyle bakmakta ve sizlere devrim mücadelesinin acil ihtiyaçları için açtığı bağış kampanyasına destek vermeye, olanaklar ölçüsünde katılmaya çağırmaktadır.

Kahrolsun Kapitalist Kölelik Düzeni!
Kahrolsun Sermayenin Kanlı Diktatörlüğü!
Yaşasın Özgürlük, Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

EKİM
Ocak '93

Yurtdışındaki Yoldaşlara Çağrı
EKİM'e her türlü destek için
SEFERBER OLUN!

Yoldaşlar,

Hareketimiz halkçı devrimci hareketin büyük açmazlar ve çözümsüzlükler içinde bocaladığı bir dönemde, onun geleneksel platformuna marksist-leninist bir alternatif olarak ortaya çıktı. Türkiye'de artık yerleşik bir kültüre dönüşmüş küçük-burjuva devrimciliğine karşı mücadele içinde kendi ideolojik ve örgütsel kimliğini oluşturdu, değerler sistemini yarattı. Bu bizim için zor koşullar içinde ve en sınırlı güç ve olanaklarla başlatılıp yürütülen bir mücadeleydi. Buna rağmen başardık. I. Genel Konferansımız bu başarının bir göstergesi oldu. 15-20 yıllık örgütlerin çözülüp dağıldığı bir evrede EKİM, üç yıllık bir gelişmenin ardından tam ve geniş bir örgütsel temsile dayanan bir örgüt üst platformunu toplama aşamasına ulaşmıştı. Bu küçümsenmeyecek bir başarıydı. İdeolojik perspektiflerdeki sağlamlık ile görevleri gerçekleştirme ve hedeflere ulaşmadaki kararlılık, bu başarının güvencesi olmuşlardı.

I. Genel Konferansımızın çalışmaları, bunun ürünü olan *Değerlendirme ve Kararlar*, hareketimiz için onu en acil hedefi partiye yakınlaştıracak bir gelişme sürecinin yolunu çiziyordu. Ne var ki hareketimiz bu dönemde bu yolda başarıyla yürüyemedi. Ağırlaşan dış koşullar altında boy verip olgunlaşan iç zaaflar, örgüt yönetimi düzeyinde bazı ciddi sorunlarla yüzyüze bıraktı örgütümüzü. İdeolojik perspektiflerden ciddi sapmalar ortaya çıktı. Bu görev ve sorumluluklardan geri durmaya, hedeflere yürüme kararlılığının felce uğramasına yolaçtı. Bu ciddi önderlik zaafiyetine zamanında ve tüm örgüt güçleri seferber edilerek müdahale edilemediği ölçüde ise, bunun hareketimiz üzerinde yıpratıcı ve tahrip edici sonuçları oldu. Başlangıçta önderlik zaafiyeti olan şey, giderek soldaki yeni dönem tasfiyeciliğinin EKİM saflarındaki bir uzantısına dönüştü. Örgüt güçleri ancak bu andan itibaren seferber edilebildi. Olağanüstü Konferansımız tasfiyeciliğe karşı bu iç mücadele sürecinin son aşaması ve en üst platformu oldu. Tasfiyecilik tasfiye edildi. Hareketimiz yürüyüşünü yavaşlatan ayak bağlarını çözüp attı, kendisine yabancılaşmış öğelerden kendini arındırdı.

Olağanüstü Konferansımızla birlikte hareketimiz iç sorunlarla yaşanan yıpratıcı ve başarısız bir

dönemi artık geride bırakmıştır. EKİM bugün yeni bir döneme girmiş bulunuyor. Bu örgütsel planda bir çok bakımdan bir yeniden inşa dönemidir bizim için. Tasfiyeci tahribatın etkilerini gidermek, onu besleyen fakat bize ait olan tüm zaaflarımızın kökünü kurutmak, komünist bir siyasal sınıf örgütünü sınıf içinde, onun en ileri ve en sağlam öğelerine dayanarak inşa etmek dönemidir. Tüm örgüt güçlerimiz bu doğrultuda seferber edilecektir.

Bu seferberliğin yurtdışında da yaşanması gerekiyor. Gerçekte yurtdışı örgütümüz saflarımızda yaşanan tasfiyeci tahribata ilk sahne olan ve bundan en çok etkilenen bir çalışma alanı olmuştur. Sizleri sorunu bu yönüyle tartışmak, bilince çıkartmak, etkilerini saflarımızdan kazımak görevi ve sorumluluğu beklemektedir. Tasfiyeciliğin kendini açıkça ortaya vuran bugünkü biçimine karşı mücadele ile yetinmemelisiniz. Görünmeyen fakat derinden derine yaşayan, safları içten içe kemiren biçimlerine karşı, işte asıl buna karşı mücadele etmelisiniz. Görev ve sorumluluklar karşısında atalet ve edilgenlik; devrime, sosyalizme, örgüte karşı kuşku ve güvensizlik; militan kişilikte ve özveri ruhunda zayıflama; mücadeleden kaçış; yabancılaşma ve mültecileşme; düzen ve devrim arasında bitmeyen tereddüt ve bocalama- tüm bunlar tasfiyeciliğin yurtdışında kendini her zaman içten içe ortaya koyan biçimleridir.

Tüm bunlara karşı bilinçli, kararlı, yürekli ve uzlaşmaz bir mücadele yürütmelisiniz. EKİM, sizlerden hemen şimdi bunu beklemektedir.

Hep vurguladığımız gibi EKİM, en büyük olanaksızlıklar içinde mücadele sahnesine doğdu. Maddi ve teknik alandaki ihtiyaçlarımızın karşılanmasında siz yurtdışındaki yoldaşlarımızdan bugüne kadar sürekli bir destek aldık. Örgütümüz özellikle başlangıç dönemi için bunun paha biçilmez siyasal anlamının farkındadır. Bu örgütsel şekillenmemizi ve siyasal faaliyetimizi kolaylaştıran önemli bir katkı olmuştur. Fakat yazık ki bu giderek bu alanda hep yurtdışına dayanma kolaycılığına da yolaçmıştır. Sonradan tasfiyeciliğe varan önderlik zaafiyeti, hareketi ülke topraklarında maddi yönden de kendine yeterli hale getirmek için gerekli adımlar atmaktan hep uzak durmuştur. Elbetteki, ülke toprağında yaratacağımız olanaklar ne olursa olsun, yurtdışındaki yoldaşlarımızdan her türlü katkısını her zaman ve hep en ileri düzeyde talep etmeye devam edeceğiz. Bu bizim için bir hak, yurtdışındaki yoldaşlarımız içinse geri duramayacakları bir görev ve sorumluluktur. Fakat bu konuda yalnızca ya da çok büyük ölçüde yurtdışına dayanmak kolaycılığı ise, kuşkusuz açık bir zaafın ifadesidir. Örgütümüz bu zaafı da hızlı bir biçimde gidermek kararlılığındadır. Buna uygun bir hazırlık ve çalışma içindedir.

Bununla birlikte, yılların boşluğunu bir anda gidermenin belli güçlükler taşıdığı da bir gerçektir. Oysa biz bir yeniden inşa süreci içindeyiz ve sayısız ihtiyaçlarımızı hızlı bir biçimde karşılamak durumundayız. Yürüyüşünü sınırlayan ideolojik ve örgütsel zaafları bertaraf eden EKİM'in, yeni bir döneme girerken maddi ve teknik engellere takılması düşünülebilecek en anlamsız bir talihsizlik olacaktır.

Bu nedenledir ki, Olağanüstü Konferansımız, yurtdışındaki tüm yoldaşlarımızı örgütümüzün en acil ihtiyaçlarını karşılayacak güçte bir bağış kampanyasını örgütlemeye ve bunu olanaklı en kısa zamanda sonuçlandırmaya çağırmaktadır.

Yoldaşlar,

Hareketimize layık devrimciler, hiç bir çaba ve fedakarlıktan kaçınmayan komünistler olduğunuzu bu vesileyle de kanıtlayınız. Enerjinizi ve özverinizi en ileri düzeyde harekete geçiriniz. Harekete sürekli olarak en büyük katkıyı yapmak sizin için vazgeçilmez bir sorumluluktur. Bunun gereklerini yerine getiriniz! Fakat asla bununla yetinmeyin. Görev ve sorumluluklarınızı ne ölçüde gerçekleştirdiğinizin göstergesi, kitlelerin fedakarlık ruhunu harekete geçirme ve katkılarını gerçekleştirme alanındaki başarınızla ölçülecektir.

Herşey parti, devrim ve sosyalizm davası içindir!
Parti, devrim ve sosyalizm davasına katkı için görev başına!

EKİM Olağanüstü Konferansı
Aralık'92

Yurtdışındaki işçilere çağrı

Özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinde EKİM'i destekleyin!

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATILIN!

Türkiye'ye bir avuç asalaktan oluşan kapitalistler sınıfı, burjuvazi hükmetmektedir. Ekonomik güç, tüm temel zenginlikler kapitalistlerin tekelindedir. Fabrikalar, işletmeler, madenler, toprakların en büyük bölümü, kitle ulaşım ve iletişim araçları onların elinde, onların mülkiyetindedir. Bu muazzam ekonomik güç sayesinde topluma da onlar hükmetmekte, ülkeyi onlar yönetmektedirler. Devlet aygıtı onların elindedir. Hükümet, parlamento, radyo-televizyon, basın, üniversiteler, mahkemeler onların elinde, onların hizmetindedir.

Buna karşılık, ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan milyonlarca işçi ve emekçi ise, aileleriyle, çoluk çocuğuyla birlikte yokluk, yoksulluk, konutsuzluk, hastalık içinde acı ve çile çekmektedirler. İşsizlik, pahalılık, eğitimsizlik, aşağılanma ve horlanma onların gündelik yaşamının bir parçasıdır. Huzurdan ve güvenden yoksundurlar. Çocuklarının geleceği konusunda karamsarlık içindedirler. Ekonomik güçten ve sosyal haklardan yoksun olan işçiler ve emekçiler, en ilkel demokratik-siyasal haklardan da yoksundurlar. Ekonomik köleliği, sistematik baskı ve teröre dayalı bir siyasal kölelik tamamlamaktadır. İşçilerin, emekçilerin en basit hak arayışları devletin askeri ve polis kuvvetleri seferber edilerek engellenmek, bastırılmak istenmektedir. "Demokratikleşme" vaadleriyle gelen şimdiki hükümet daha geçenlerde hak arayışına çıkan rafineri işçilerin üzerine panzerler gönderdi. Toplu işten atılmaları protesto eden belediye işçilerini çevik kuvvete coplattı.

Burjuvazi kardeş Kürt halkını sömürgeci bir kölelik altında tutmakta, onu en temel ulusal haklarından zorla yoksun bırakmaktadır. Devlet ordusunu ve tüm öteki imkanlarını kardeş Kürt halkının tümüyle meşru, tümüyle haklı ulusal özgürlük mücadelesini boğup bastırmak için seferber etmiş bulunmaktadır.

Baskı, zulüm, sistematik işkence, kayıplar, ardı arkası kesilmeyen cinayetler, asalak bir sınıfın egemenliği uğruna toplum yaşamının gündelik basit gerçekleri haline gelmiştir.

Bugün Türkiye'de binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce işçi, emekçi, kamu çalışanı işte bu adaletsiz zulüm düzenine karşı mücadele etmektedir. Gitgide büyüyecek, yayılacak, güçlenecek olan bu mücadelenin en önünde komünistler ve devrimciler yer almaktadırlar. Onlar işçilerin ve emekçilerin bir parçasıdırlar. İşçi sınıfının tüm çalışan emekçi sınıfların kısa ve uzun vadeli çıkarları uğruna savaşmaktadırlar. Sermaye sınıfının utanç verici egemenliğine son vermek, özgürlüğü elde etmek, sosyalizmi kurmak için canla, başla çalışmaktadırlar. Bu mücadelede yaşamları da dahil herşeylerini feda etmekte, emekçi sınıfların kurtuluşu için zulme, işkenceye, zindana katlanmaktadırlar.

EKİM, bu mücadeleyi kararlılıkla sürdüren örgütlerden biridir. Nispeten genç bir örgüt olmasına rağmen sizler artık onu biliyor, daha yakından tanıyorsunuz. EKİM, Türkiye devrimci hareketinin geçmişteki mücadelesine, bu mücadelede yaratılan olumlu değerlere sahip çıktı, çıkacak. Fakat onun kusurlarını, zaaflarını, yetersizliklerini eleştirip geride bırakmaya çalıştı, çalışıyor. EKİM, işçi sınıfının öncü devrimci partisini inşa etmek için mücadele ediyor. Böyle bir parti, Türkiye'de bugün egemen olan sömürü ve kölelik düzenini yerle bir etmenin, devrim mücadelesini başarıyla yönetmenin ve zafere ulaştırmanın, işçilerin ve emekçilerin egemen olacağı gerçek bir sosyalist düzeni kurmanın güvencesidir. Biz komünistler bu partiyi işçi sınıfının mücadelesine katılarak, bu mücadele içinde işçi sınıfının en bilinçli, en sağlam üyeleriyle birleşip bütünleşerek yaratmaya çalışıyoruz.

Türk ve Kürt işçileri,

Sizler Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşıyor ve çalışıyorsunuz. Bu ülkelerin işçi sınıfının bir

(Devamı s.46'da)